

Unge helte og heltinder fra alle tider og steder

Unge helte og heltinder fra alle tider og steder II

Henrik W. Bendix ©
Illustreret af Sara Kappel Coslovi ©

Alle tiders lillebror

Klokken er 7!

Det er tid at stå op – dovne unger!

Vågn så op! Hører I?

Livet venter ikke!

Boras mor var altid meget energisk, når hun skulle vække sine drenge om morgenen. Her om vinteren var det stadig helt mørkt uden for, så der skulle ekstra meget til. Det var straks nemmere med Özlem, Boras lillesøster. Hun lå bare og ventede på, at hendes mor skulle komme, så de kunne snakke lidt, indtil der blevet ledigt på det lille badeværelse.

Hov, hvor er Mehmet? Har han slet ikke været hjemme i nat?

Deres mor kunne ikke lære, at Mehmet, den ældste storebror var 23 år og voksen nok til selv at bestemme.

Så længe du bor hjemme, må du overholde vores regler, min søn.

De kunne alle remsen uden ad.

Mor, hvorfor skal du absolut vække mig? Det er 3 måneder, siden jeg gik ud, så jeg skal IKKE i skole til kl. 8.

Karim, Boras yngste storebroder var sur. Han vidste godt, at hans mor ikke havde accepteret, at han havde droppet teknisk skole, men nu var det altså sådan.

Er du sadist eller hvad?

Så længe...

Ja, ja mor. Bare sig, hvad jeg skal gøre for dig i dag, så gør jeg det....senere, sagde Karim.

Det skal jeg sige dig. Jeg har lagt en indkøbsseddel på køkkenbordet. Skaf mig, hvad der står på den inden kl. fire, tak!

Og du, lille eger, den flittigste af alle. Du må også op, så du kan blive ved med at være dygtig i skolen.

Bora kunne godt lide at få ros. Hun skulle bare ikke tale til ham, som om han var en baby. Han var stor nu – 14 år og gik i 8. klasse. Han var ikke længere mors 'lille eger'.

Ha! Han er så lille, at gamle Hr. Schmidt låser klasseværelset af, mens Bora endnu sover hen over bordet, fordi Schmidt tror, at alle er gået!

Karim var trods alt ved at vågne.

Det passer ikke!

Du har da selv fortalt det!

Husk nu indkøbssedlen!

Deres mor havde gjort det eneste, der virkede. Hun havde taget dynerne og hængt dem til luftning ud af vinduet i det kolde morgenmørke. Så var der ikke længere nogen vej uden om.

Bora havde kun været i seng en lille time, og alligevel var han først på badeværelset. Som altid havde han været ude med aviser fra kvart i 5 til 6. Skyndte han sig, kunne han nemlig lige nå en time mere under dynen, inden hans mor kom hjem fra sit rengøringsjob og forstyrrede freden.

Karim var klar over sit nederlag og daskede ud i køkkenet for at lave kaffe og få lidt morgenmad.

Bora kastede sig grådigt over grøden, som deres mor havde kogt, mens han var på badeværelset. Han var gammel nok til at bruge lang tid på badeværelset, men ikke for gammel til at spise grød til morgen. Det var kun ham og Özlem, lillesøsteren der endnu spiste grød om morgenen.

Karim, skal vi ikke spille bold i eftermiddag?

Jo, selvfølgelig, 'lille egern'.

Årh, knyt...Hvis Mehmet er ledig i eftermiddag, kan vi alle sammen være med.

Det er han sikkert. Så skal vi lære dig at dunke. Det må være på tide. Nåh, nej det er du nok alt for lille til.

Karim skævede ud af øjenkrogen for at se, om det havde virket. Bora overhørte helt drilleriet.

Det vil være fedt.....men du mener det jo ikke?

Selvfølgelig gør jeg det.

Øv, sådan er det altid. Vi aftaler at spille. Når det så kommer til stykket, har du og Mehmet ikke tid. Jeg tror ikke, I overhovedet gider spille. I vil hellere hænge ud med ham bokseren og hans gorilla'er.

Hov, hov! Sådan skal du ikke tale om vores gruppe. Det er cool typer, du.

Det er vist en flok forbrydere, som ikke bringer noget som helst godt til kvarteret, kom det fra moderen.

Hun var ikke gået i seng endnu og blandede sig gerne. Boras bedste-forældre havde også lige så stille sluttet sig til dem. Bedstemor bakkede op med en nikken.

De siger, at ham, du kalder bokseren er en skidt knægt, der aldrig har haft noget ærligt arbejde. Han er hæler og alfons. Hvis du ikke passer på, risikerer du at gå i samme retning. Du var bedre tjent med at spille bold med din bror.....og endnu bedre ved at finde dig et ordentligt arbejde. Så kunne du bidrage med noget i stedet for bare at nasse på dine forældre.

Boras mor lagde ikke fingrene imellem. Bedstefaderen så stift frem for sig, og bedstemoderen kiggede sørgmodigt på Boras storebror med hovedet på skrå.

Karim droppede det. Han vidste, hvor den samtale førte hen. Ingen steder. Han og Mehmet var tæt på at blive rigtigt optaget i gruppen. Det sagde bokseren selv. De havde vist, at de var lavet af det rette stof. De skulle bare lige...

.....

Bora og Özlem fulgtes ad til skole. Det meste af vejen. Når de nærmede sig selve skolen, gik de hver for sig det sidste stykke. Ellers ville der blive for meget ballade med kammeraterne. Både for Bora og for Özlem.

Et par våde snebolde susede lige forbi deres hoveder.

Hov, undskyld Bora. Jeg havde slet ikke set, at det var dig.

Klassekammeraten grinede stort. Der dukkede et par ansigter mere op, så Bora opgav at tage kampen op.

Hvad så, Ali og Hubert? Sigter godt, men rammer skidt!

Hvad skal vi have i dag?

Idræt, matematik, tysk og biologi.

Har vi noget for i matematik?

Dumt spørgsmål. Hvornår var sidste gang, vi ikke havde noget for i matematik?

Nå ja. Er der nogen af jer, der har lavet det?

Hubert lavede aldrig lektier. Det, han kunne nå i skolen, var ok. Resten kunne han ikke tage sig af. Hubert var også den største og den mest populære dreng i klassen. Han udnyttede de andre som sine hjælpere. Metoderne svingede med hans humør. Nogle gange var det belønninger, andre gange mobbede han; men det var sjældent, at han selv var nødt til at gøre det. Som regel kunne han få nogle af de andre i flokken til at lave det beskidte arbejde.

Nu handlede det om at få matematikopgaverne fra en af de andre, så han kunne skrive dem af. Det var nærmest deres pligt, hvis altså de ville være med i hans gruppe. Det mest sandsynlige var, at Bora havde lavet opgaverne.

Bora! Jeg låner vel lige dine opgaver, så jeg kan se, om vi har fået det samme?

Du kan bare give mig dine, så skal jeg nok checke det.

Hov-hov! Ikke fræk du. Lad hellere mig. Ellers...

Ellers?

Jah-øh...ellers kan det være vi rammer noget bedre på vejen hjem fra skole!

Det er jo spørgsmålet, hvem det bliver værst for.

Truer du? Du bliver meget stor på den. Er det dine taber-brødre, du vil pudse på mig?

Taber-brødre?

Ja, de siger, at dine store brødre – hvad er det nu, de hedder...Memel og Karma – bare går og nasser på dine forældre. De hænger ud på en eller anden klub og laver ikke noget – lovligt i hvert fald – i løbet af dagen.

Det er løgn! Mehmet er mekaniker og Karim er et stort basket talent. Han skal på sportsgymnasium til sommer.

Nåh, ja. Hvor er det lige Memel arbejder for tiden?

Lige nu har han ikke noget; men han hjælper forskellige steder, indtil han finder et nyt arbejde. Det er svære tider. Det ved alle.

Specielt for dem, der er tunge i røven.....

.....

Bora og Özlem fulgtes igen fra skole om eftermiddagen.

Nu kom straffen for morgenens frækheder. Denne gang var det ikke bare Hubert og Ali, men hele deres bande af årgangens største - og dummeste – fyre. Nu havde Bora ikke noget at handle med. Tværtimod havde han også Özlem at passe på.

Skynd dig at spæne hjem, så kommer jeg om lidt. Jeg skal lige ordne de her fyre.....

Lillesøsteren så med bange øjne på sin tapre og dumme bror. Der var ingen som helst udsigt til, at han kunne 'ordne' nogen i Huberts bande. Tværtimod.

Se nu at komme af sted! Du ved, bedstefar og bedstemor bliver snart urolige. Du siger bare, at jeg er på vej.

Du skal komme med mig nu. Så spæner vi sammen!

Det ved du godt, det går ikke. Så får de bare fat i os begge. Du kan ikke løbe fra dem; men det kan jeg, når jeg har forsinket dem lidt.

Özlem gav sig tøvende til at løbe. Hun forsvandt ind i en smal gade for at skyde genvej. Bora søgte dækning bag en kassevogn. Febrilsk gik han i gang med at lave et lille lager af snebolde.

Da Bora en lille time senere dukkede op, var han beskidt, forpustet og sur. Hverken bedsteforældrene eller Özlem kunne få en ordentlig forklaring ud af ham. Med det dyngvåde tøj hængende om kroppen, skyndte han sig ind på drengenes værelse. Bedstemor rejste sig stille og fulgte hans sjaqvåde spor gennem den lille lejlighed.

Jeg er ligeglad med, at Bora siger, det ikke kommer dem ved. Nu sladrer jeg altså til Mehmet og Karim. Det er uretfærdigt, at vi skal finde os i det!

Özlem lignede sin mor. Hun slog med smalle læber sin lille hånd i stuebordet for at understrege alvoren. Bedstefaren så på hende og derefter ud af vinduet med sørgmodige, svømmende øjne, mens han strøg hende over armen.

Næste morgen skyndte Bora og Özlem sig for at komme lidt tidligere af sted. På den måde håbede de at slippe for igen at løbe ind i Huberts bande. De var heldige.

Om eftermiddagen gik det også godt. Sikkert fordi de havde aftalt at mødes et andet sted end normalt og at følge en lidt længere vej end den, de plejede at tage.

Det var først næste morgen i skolen, at det gik op for Bora, hvorfor de hele to gange var sluppet for at komme på tværs af Huberts bande.

På gangen skulede Hubert til ham med sit raske øje. Det andet var lukket af hævelse og samtidig helt blått og gult. Huberts venstre hånd var bundet ind, og han havde hudafskrabninger på den anden. Da klasselæreren spurgte om hans skader, slog han ud med armen og pralede af, at han var blevet lidt for fuld i går aftes og var faldet ned ad bagtrappen.

Læreren gik straks i gang med dagens tekst.

Senere viste det sig, at også et par af de andre i banden var kommet galt af sted. Ali var blevet hjemme, fordi han skammede sig over at vise sine skrammer i skolen. De havde alle sammen meget fantasifulde forklaringer på, at de var kommet galt af sted; men blandt de andre i klassen var der ikke meget tvivl.

Den kolde luft omkring Bora bekræftede hans mistanke. Der kunne vist ikke være meget tvivl om, at Karim og Mehmet havde uddelt de mange slag. Det var garanteret Özlem, der havde sladret til dem. Hun fattede vist ikke, at det bare ville give meget mere besvær, end de havde haft indtil nu.

Dumme søs, tænkte Bora, mens han drev alene omkring i skolegården.

.....

De følgende dage fik Bora rigtig god tid til at tænke over tingene. Der var ikke nogen, der opsøgte ham og heller ikke rigtig nogen, han havde lyst til at være sammen med. De var alligevel nogle spassere. Enten var de selvfede, blege svin der blev fodret med alt, hvad de behøvede. Eller også var de hjernedøde perkere, der troede at alt var fedt, bare man var i en bande.

Tøvejret var sat ind igen. Overalt var gråt, vådt og sjasket. Bora tog rygsækken over den ene skulder, trak op i kraven og hejsede diskret op i de posede bukser. I forvejen var basketstøvler måske ikke lige det fedeste at have på fødderne, når fortovet var én stor vandpyt. For hver gang han undgik to, jøkkede han i én. Bukserne var mere end villige til at suge vandet op.

Langsomt begyndte Boras indre detektivfilm at køre. Han var nu opdageren, der prøvede maks at falde i med gadebilledet, samtidig med at de brune øjne skarpt holdt øje med alt, der kunne være usædvanligt. Han tog mobilen frem og lod, som om han talte med nogen. Så var han klar til diskret at fotografere alt mistænkeligt.

En bred, ældre kone med kulørt tørklæde stod og rodede i nogle kasser med tøj foran en butik. På armen havde hun et meget åbent plastiknet. Bora satte tempoet lidt ned og fotograferede hende i forbifarten. Hvis noget fra kassen endte i nettet, ville han fange det med sit kamera.

Så fik hans skarpe opdagerblik øje på noget: to skumle typer, der stank langt væk af lyssky forretninger. Den ene så italiensk ud - en lidt feminin fyr. Den anden lignede en polsk gorilla. De var dårligt klædt. De havde som han selv kraven oppe om ørerne. Jævnligt kiggede de ud til siderne og over skuldrene, mens de gik.

På Skalitzer Strasse sprang de pludselig op i sporvognen, der kørte over floden. Bora tøvede ikke, men fulgte straks efter. Han fik vist et godt billede, da de steg op i den gule vogn. Sporvognen skramlede snart over den gamle jernbro.

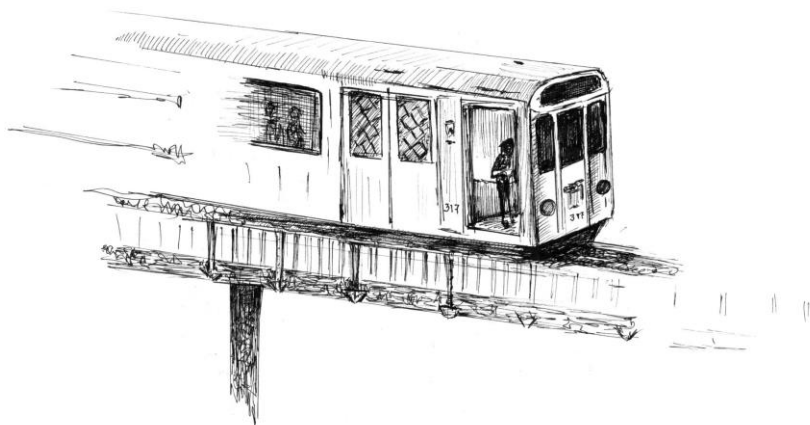
De to typer snakkede ikke meget sammen, men studerede med mellemrum et eller andet, de havde imellem sig. Bora sad for langt væk til at kunne se, men gættede på at det var et kort. De læste jævnlige – med besvær – de gadeskilte, de fik øje på og kiggede så ned, som om de forsøgte at finde stedet på kortet.

Han var hele tiden på vagt for, hvornår de fremmede ville stige af. Mange passagerer var steget af, da han og de to fremmede steg på. Nu, de var nået til den anden side af floden, steg der igen mange på. Bora besluttede sig for at overlade sin plads til en gammel mand med stok. Så kunne han hænge i stroppen tæt på udgangen og hurtigt stige af, når det blev tid.

Imens undersøgte han nøje omgivelserne. Han havde ikke noget kort, så han måtte bruge øjnene og hukommelsen. Et øjeblik blev han bekymret, for nu var han allerede langt uden for sit eget område. Han havde aldrig været på denne side af floden før. I hvert fald ikke uden for centrum. Kreuzberg kendte han som sin egen bukse-lomme, og i Neukölln var han også godt kendt, men floden havde været den naturlige grænse mod øst.

Hans mission fik ham dog hurtigt til at glemme sine bekymringer.

Pludselig pegede 'polakken' ud ad vinduet og fægtede med armene. De skyndte sig at trykke STOP og banede sig vej til udgangen. Bora gjorde sig klar til at følge efter. Da de to passerede, kunne han se, at 'italieneren' havde et stykke papir med en skitse, hvor S-banestationen Warschauer Strasse var indtegnet.

Havde han penge til S-banen? Ja, der var lige et par mønter i lommen på hans windbreaker. Bora håbede ikke, de skulle langt.

Ganske rigtigt. Typerne skyndte sig ned på S-banestationen og valgte det sydgående tog.

Bora tog chancen og lod være med at købe billet. Så havde han da lidt penge, hvis han skulle få behov for nogen senere.

Han fik meget ud af sit detektivarbejde. Forfølgelsen af de to tvivlsomme udlændinge bragte ham ud i nye hjørner af byen, der var helt anderledes end de hyggelige borgerhuse, små parker og pladser med alle butikkerne og cafeerne i hans eget kvarter. Her var graffiti-malede rester af den gamle mur, som i årtier, før han blev født, havde adskilt byens to dele. Her var store tomme pladser efter nedrevne bygninger. Her var et supermoderne indkøbscenter og her var industri og sportspladser ind imellem hinanden.

Nu blev italieneren og polakken igen urolige. Så var det vist tid at stige af igen.

Karlshorst.

Den station sagde ham intet.

De tre var de eneste, som steg af her, så Bora måtte blive på stationen og studere køreplanerne, til de to andre var godt på vej. Det hjalp, at det begyndte at blive mørkt. Det gjorde ikke forfølgelsen mindre spændende, men det var lidt lettere at følge de to fremmede uden at blive bemærket, når de nu var næsten helt alene på vejen.

De fremmede gik, så vidt Bora kunne regne ud, tilbage mod vest ad en stor landevej i retning af et ret øde område uden huse.

Nu blev det vist alvor. Skulle de til et hemmeligt møde med deres bande eller deres bagmand? Skulle de lave indbrud, skulle de kigge til en kidnappet person, eller skulle de flytte stjalne ting fra det ene sted til det andet?

Undervejs sørgede Bora for at fotografere, så han bagefter på Google Earth kunne finde ud af, hvor han havde været.

Endelig drejede hans objekter fra landevejen.....for at gå ind i et meget mørkt område med mange buske og få gadelygter. Måske var det ikke helt klogt at følge de skumle typer så langt væk fra alting. Godt han havde sin mobil.

Han måtte helt tæt på de to for at kunne følge dem igennem terrænet. Det var klart mere farligt, men også lettere, fordi der var flere ting at skjule sig bag. Vinden blæste imod Bora. Det vil sige, at han kunne høre de fremmede; men de kunne ikke så godt høre ham.

Så vidt så godt.

Endnu en landevej dukkede op. De fremmede krydsede den i løb.

På den anden side fortsatte de ind i et kvarter med kolonihaver og små villaer. Man kunne se, at der ind imellem boede nogen, fordi der var lys i husene og biler udenfor. Andre steder var der bare mørkt og skummelt.

Her kunne Bora virkelig øve sig i at snige sig lydløst frem uden for de få gadelygters lys.

Tirana?

Ja?

.....hvor man finder.....Tirana? Det skulle være på.....

...ved jeg....., men Weg 7 er i dén retning.

Det lød som om de to spurgte om vej. Tirana? Bora havde hørt det før, men han kunne ikke huske hvor. Han fandt nok snart ud af, hvad det betød.

Efter nogle få hundrede meter fandt de vejen og bevægede sig ned ad den. For enden af vejen hørte han den typiske tuden fra en af de mange flodramme, der arbejdede på denne del af floden. Så måtte den være lige i nærheden.

De fremmed fandt åbenbart, hvad de søgte.

Pludselig blev de oplyst af en kraftig projektør! Så én til.

Det var lygterne fra en stor bil, der passerede uden at bemærke dem. I lysskæret nåede Bora lige at se skiltet ind til det lille havehus, som de fremmede også havde fået øje på.

'Tirana

1. klasses kødvarer en gros'

Bora ventede lidt for at se, om de fremmede blev derinde eller kom tilbage. Der holdt en ældre, skræmt kassevogn foran havehuset. Der så ud til at være lys i huset.

Tirana....?

Det var da et sted i.....Albanien! Det var vist endda hovedstaden. Noget godt var der måske alligevel ved den skole.

Så gik en dør op.

Ud over de to fremmede fulgte med vinden en krydret – røget? – lugt. De fremmede bar noget tungt i en sæk imellem sig. Da de kom ud på vejen løftede de det op, kiggede ned i sækken, snusede og klappede glade på den. Så gik de småsnakkende med deres bytte tilbage ad den vej, de var kommet.

De skumle typer var altså bare et par albanske familiefædre, der havde været på indkøb og gjort en god handel!

Man kunne ikke vinde hver gang!

.....

Bora måtte lige sunde sig lidt oven på den anstrengende og forgæves forbryderjagt. Han checkede mobilen og fik et chok. Klokken var halv seks, og han anede ikke, hvor han var. Bortset fra langt sydpå og på den forkerte side af floden.

Hans mor ville slå ham ihjel, når han engang nåede hjem.

Han måtte hellere checke floden ud og se, om han kunne genkende noget dernede. Vejen viste sig at være blind, men for enden af den kunne man godt komme igennem bevoksningen og videre frem mod floden.

Til den ene side lå noget, der lignede en forladt lagerbygning. Langs hegnet holdt en stor bil.

Var den tom?

Hov, det var da den, som havde passeret ham for lidt siden. En ældre Mercedes. Bora listede helt tæt på. I månelysen kunne han se, at den var tom. Han kiggede ind i kabinen. Den var rigtig flot holdt. Lyst læderindtræk og ned fra bakspejlet hang to fodbolde.

Den bil kendte han godt!

Hvad lavede bokseren – Mehmet og Karims 'boss' – her og på det tidspunkt? Det var langt uden for hans område.

.....

Nu var han vist faldet over noget rigtigt. Bora kom i tvivl. Skulle han se at komme hjem og undgå alt for meget skældud? Eller skulle han blive og risikere sit skind?

Bokseren hjalp ham med beslutningen, for i samme øjeblik gik en dør ind til lagerbygningen op, og bokseren stak sit skallede hoved frem. Han havde en hævet pumpgun i hånden. Efter at han havde sikret sig, at der ikke var nogen i området, åbnede han døren helt og gik med lange skridt over under et halvtag i nærheden. Kort efter var han tilbage med en trillebør.

Boras knæ slog mod hinanden i de fugtige træningsbukser, mens han på hug trykkede sig ind til den gamle Mercedes. Bokseren så

ikke ud som om, han ville synes, det var hyggeligt at løbe på Mehmet og Karims lillebror her i havekolonien.

Kom nu med den lille luder!

E-er der fri bane?

Ellers ville jeg nok ikke sige, du skulle komme, fjols!

Uh! Selv om hun ikke er ret stor, er hun nu tung nok alligevel.

En type noget lavere og noget tykkere end bokseren dukkede op inde fra bygningen med noget stort og tungt over skulderen. Man kunne ikke se, om det var en sæk kartofler eller noget andet. Han var vist en af bokserens gorilla'er, som Bora ikke lige kunne genkende.

Sk-skal hun have hovedet eller benene først?

Det er jeg sgu ligeglad med. Hun skal bare ikke røre selve trillebøren men blive liggende i tæppet.

Trillebøren stod foran Mercedesen modsat Boras skjulested, så han kunne kun følge med i, hvad der foregik på lydene og de to mænds samtale. Bora håbede, at mikrofonen på hans mobil havde opfanget, hvad de snakkede om. Han spekulerede som en gal på, hvordan han kunne komme til at fotografere det, der skete her i mørket.

Hov! Havde hun ikke en taske med?

Den lod jeg ligge på bagsædet.

Jamen for pokker. Den skal hun selvfølgelig have med på rejsen.

Ok?

Bliv her, så henter jeg den selv.

Boras blod frøs til is; men det lykkedes ham alligevel at snige sig om til bilens bagende. Nu kom hans chance vist.

Bokseren var nået hen til bagdøren på bilen. Idet han åbnede, tændte kabinelyset, og Bora rakte forsigtigt en arm med mobilen i vejret, rettede linsen i retning af bokseren og trykkede lige så forsigtigt. Både mens bokseren havde hoved og overkrop inde i bilen, og da han med tasken i hånden smækkede bildøren i igen.

Hurtigt var mændene på vej med trillebøren igennem skoven med retning mod floden.

Bora blev tilbage og skød for en sikkerheds skyld et billede af bilens bagende, hvor lagerbygningen var med. Det var næsten helt mørkt,

men han håbede, at teknikere alligevel ville kunne identificere nummerpladen.

Så var det hurtigt videre efter de to rigtige forbrydere.

I hans egne ører, lød Boras vejrtrækning som et tordenvejr, så han gjorde, hvad han kunne for at dæmpe sig. Selvom vindretningen stadig var til hans fordel, ville han ikke bevæge sig hurtigere, end at han undgik at støje.

Det var nok ikke så nødvendigt, for bokseren og hans hjælper støjede selv en del. Nu var de nået frem til floden og var på vej ud på en lille, lav bådebro.

Bora fik sig et rigtig godt skjul til at følge med fra en gammel hæk helt tæt på flodbredden, der her var en gammel cementmur. Der var desværre kun en anelse mere lys ved floden end inde i skoven.

Vi må hellere give hende skuldertasken på her.

Hvordan mener du?

Bokseren havde taget pigen fra trillebøren ud af tæppet og op i sine arme. Bora kunne skimte et par spinkle ben dingle fra bokserens favn. Hjælperen baksede tasken på plads på pigens krop.

Tag min lommelygte og sørg for at alle hendes ting er i tasken, inden vi går ombord.

Hjælperen fandt lykten frem fra bokserens jakkelomme.

Bora gjorde sig klar med mobilen.

Idet hjælperen åbnede tasken og lyste ned i den, oplyste lygten lige akkurat pigen, så man kunne se et fredfyldt ansigt med lukkede øjne vende ind mod bokserens kraftige bryst.

Så fik man vist ikke et bedre foto under en efterforskning.

Du må hellere gå først og få båden til at ligge roligt, til jeg kommer med hende.

Jeg tror ikke, at jeg både kan holde den og tage imod hende samtidigt.

Hvad helvede betaler jeg dig for, når jeg skal gøre det hele selv?

J-jeg er bare ikke ret god til det med balance. Jeg har aldrig været ude at sejle før.

Ryk til siden! Nu kommer jeg.

Bokseren havde taget pigen over skulderen, så han selv kunne klatre ned i den lille robåd med hende.

I løbet af et øjeblik havde de frigjort båden og var i gang med at ro ud på floden, der tavst flød forbi.

Der varede ikke længe før Bora ikke længere kunne høre noget, så han sneg sig forsigtigt frem til den lille bro. Han ville gerne have et overblik over, hvor han var. Heldigvis fik han øje på en lav, moderne bro nogle hundrede meter længere oppe. Den kendte han godt.

Der lød et plump ude fra mørket.

Bora gøs ved tanken om, at den stakkels pige netop var blevet droppet i det kolde vand.

Det var svært at løsrive sig; men nu var der vist ikke mere at gøre for ham her. Det var på høje tid, at han fandt hjemad, og helst inden de to typer nåede tilbage til den lille bådebro.

.....

Ha-ha! Folk er sjove!

Man kan opleve alverden selv på en kedelig tur med nattoget til Budapest.

Boras far var åbenbart lige kommet hjem. Han var i fortællehjørnet. Bedsteforældrene og Özlem sad med ved spisebordet og lyttede med strålende øjne til de fantastiske fortællinger, faderen serverede for dem.

Tag nu det her ældre par. I stedet for at hilse begynder de bare at skælde ud. Det er åbenbart min skyld, at de ikke kunne finde ud af vognenes numre. Specielt manden er noget tyk, og han pruster og stønner, fordi han har løbet for at finde den rigtige vogn. Det er konen, der har luft til at skælde ud.

Og det kan hun!

'Standarden ved banerne er gået MEGET tilbage, siden jeg var yngre. Det er også, fordi alle dem derovre fra skal forsørges, fordi de selv er for dovne til at bestille noget. Alt det, vi har bygget op igennem års hårdt slid, bliver nu brudt ned af de nassere.'

Jeg tror faktisk ikke, hun mente os udlændinge men alle dem fra det gamle Østtyskland. De har også meget at indhente, men alligevel.....

Nå, så gik hun videre med mig: 'Derfor har man åbenbart heller ikke længere råd til ordentlig – tysk – arbejdskraft ved banerne. Det er

godt gjort, at man overalt skal betjenes af folk, der dårligt nok kan tale sproget'.

Ved de hvad, lille frue, svarede jeg så. Nu skal de ikke tænke mere på det med pladserne, for jeg finder bare et par ledige til dem i denne vogn, og så ændrer jeg billetten.

'Det kan man vel ikke sådan bare....?' Nu blev hun helt forvirret.

Jo, jeg kan, for jeg har en masse smarte tricks med fra Istanbul, som man slet ikke er nået til her. Men det gør ikke noget.....

Så hidsede hun sig op igen. Mærkeligt!

'De er oven i købet også fræk', sagde hun; men hun protesterede nu ikke over at få et par nye billetter.

Lidt senere på aftenen kommer jeg forbi dem i spisevognen.

Går alt som det skal? Spørger jeg kattevenligt.

'Hmm. Det ved jeg ikke, om man kan kalde det, at vente over en halv time på et par koteletter og brasede kartofler.'

Nu er det manden, som brokker sig!

Ja, det er længe; men ved de hvad, maden er værd at vente på. Vi har kun halalslagt gris her på banerne!

Boras mor daskede sin mand i nakken på vej ud med tallerkener.

Din mund skulle vaskes med sæbe, så fræk du altid er!

Alle rundt om bordet klukkede. Det var Boras held. Med den stemning slap han næsten for skældud over at komme så sent hjem.

Hans bedstemor gik bare ud og fyldte en tallerken til ham. Hun satte den foran ham og puffede ham kærligt i siden.

Hvorfor er Karim og Mehmet her ikke, når far er kommet hjem?

De er til fodbold. Dynamo spiller hjemme, og de har fået plads i loken. Fedest!

Özlem var gammel nok til at misunde sine store brødre spændende oplevelser.

Hvordan har de da råd til det?

Deres arbejdsgiver har foræret dem billetterne som belønning, fordi de har arbejdet så hårdt de seneste aftener.

Boras mor så alvorlig ud, mens hun sagde det.

Er det bokseren, du nu kalder deres arbejdsgiver? Ha! Den forbryder. De kører sikkert hælervarer eller det, der er værre!

Hov-hov, lille mand.

Faderen syntes åbenbart, Bora skulle sættes på plads.

Ham, du kalder 'bokser' driver et stort underholdningsetablisement, så han har selvfølgelig mange ting, han skal have ordnet. Det er godt, at de to kan gøre sig nyttige og bidrage lidt til husholdningen. De er dyre at have boende.

Da Bora senere gik i seng, kørte eftermiddagens oplevelser rundt i hovedet på ham i lang tid. Hvorfor ville de to banditter skille sig af med den unge kvinde? Havde de slået hende ihjel, eller havde hun taget sit eget liv? Hvem var hun overhovedet, og hvorfor var det så vigtigt, at hun fik sin taske med alle sine personlige ting med sig?

Kunne han overhovedet være sikker på, at de havde smidt hende i floden? Han så det jo faktisk ikke med sine egne øjne. Var han nu selv medskyldig, hvis han ikke straks gik til politiet med sin viden?

Han vidste ikke, hvad han skulle stille op med historien. Han kunne ikke rigtig blive enig med sig selv, om han var bange eller bare ked af og forvirret over, hvad der var sket. Bare man kunne snakke med en eller anden om det. Skulle han fortælle det til forældrene? Ringe til politiet? Eller bare glemme det hele?

Fortælle det til Karim og Mehmet skulle han i hvert fald ikke.

.....

De næste dage i skolen bød ikke på det helt store. Der var fred for Hubert og hans bande. Bora havde god tid til at spekulere over det, han havde set forleden aften. Han kom bare ikke tættere på, hvad han skulle stille op med sin viden.

Han havde allerede studeret billederne mange gange på sin computer.

De var ok, bortset fra det med nummerpladen. Han syntes selv, han kunne skimte bilen og dens nummerplade; men måske var det fordi, han kendte bilen, at han kunne fornemme, at der stod 'Ankara' - navnet på bokserens natklub - på nummerpladen.

Lydoptagelserne var meget prægede af vindstøj. Igen syntes han, at han nogenlunde kunne skelne ordene. Sikkert fordi han så tydeligt huskede, hvad der blev sagt. Men kunne en polititekniker filtrere det godt nok, til at det ville holde i retten?

Ville det overhovedet være godt nok, når det kom til stykket?

For en sikkerhedsskyld havde han lavet en kopi af både film og lydoptagelse på et sd-kort, som han havde stoppet ind i en af Özlems gamle bamser, der sad til pynt på hendes seng.

.....

Turen hjem fra skole den følgende onsdag ville Bora aldrig i sit liv glemme. Özlem havde allerede fået fri, så han gik alene. Han fik pludselig den idé at kigge forbi den café, hvor hans far nogle gange hang ud for at spille kort med sine venner.

Faderen havde i hvert fald fri i dag, så det kunne være, at han var der. Som regel forsøgte han og hans venner at overgå hinanden i pralerier om deres egne og deres børns bedrifter. Det kunne godt være ret sjovt bare at se dem spille kort og høre deres historier.

Så kunne han også glemme sin frygtelige hemmelighed for en tid.

Han scannede rutineret det halvmørke lokale med øjnene. Ingen kortspillere og ingen far.

.....Den unge pige blev til formiddag fundet imellem nogle siv i Potsdam af en skoleklasse på udflugt med deres biologilærer.

Fjernsynet, der altid kørte oppe i loftshjørnet, viste nogle utydelige billeder fra en helikopter over en søbred, hvor der var indsat et stort kryds formentlig på det sted, hvor der var fundet en pige.

Bora slog sig automatisk ned ved et tomt bord for at følge med.

Du er for ung til at få serveret her. Smut min ven!

En ung servitrice stod foran ham med hænderne i siden og et lille, træt smil om munden.

Undskyld! Jeg skal heller ikke have noget. Jeg var her bare for at se efter min far. Må jeg godt lige se nyhederne et øjeblik?

Bora ventede ikke på svaret men satte sig til at lytte meget opmærksomt.

Den unge pige kunne ikke umiddelbart identificeres, fordi hun ingen papirer havde på sig. Blandt hendes personlige ejendele var et billede af en ung mand og medicin, der tydede på, at pigen var under lægebehandling.....

.....Pigen havde ifølge retsmedicinerne været død i flere døgn, da hun blev fundet. Dødsårsagen var formentlig drukning i forbindelse med en overdosis heroin. Den ulykkelige var gravid i 3. måned.....

Politiet arbejder med en teori om, at den uidentificerede pige var illegal indvandrer fra Ukraine og formentlig havde arbejdet som uregistreret prostitueret.

.....usikkert om hun var offer for trafficking usikkert, om der var tale om ulykkelige omstændigheder, selvmord eller en forbrydelse. Der foregår i øjeblikket intense undersøgelser i byens kriminelle miljøer.....

De viste aldrig et foto af pigen; men Bora var overbevist om, at det handlede om 'hans' pige. Da næste indslag var godt i gang, kom servitricen igen.

Nu har du set din krimi-historie. Smut så med dig!

Bora løsrev sig og smuttede tilbage på gaden.

Han fik en vanvittig idé.

Hvis hans detektivarbejde skulle tages alvorligt, måtte han gøre det færdigt. Han kunne ikke overlade sit bevismateriale til politiet, før han havde undersøgt historien til bunds og kunne give en ordentlig forklaring.

Nu var han ikke længere usikker og angst, for han vidste, hvad han skulle gøre.

.....

Har I set mine brødre?

Bora spurgte nogle af de typer, der som altid hang ud foran 'Ankara', bokserens natklub. Han prøvede ikke at stirre for meget; men han var nysgerrig efter at se, om én af dem kunne være bokserens hjælper fra forleden aften.

Samtidig spejdede han også efter bokserens Mercedes. Måske var der synlige tegn på, at den havde været 'i skoven' for nogle dage siden? Han kunne ikke lige få øje på den.

Hvem er dine brødre, brormand?

Mehmet og Karim. Kender I dem?

Ham der svarede, virkede temmelig sur. Han så rundt på de andre. Det var vist under hans værdighed overhovedet at tale med en under 15. Han var for lang og tynd til at være fyren fra forleden.

Jeg tror, de er ude at køre; men prøv at spørge Uta indenfor.

Fyren så ikke på Bora, da han svarede. I stedet kiggede han i retning af kammeraten, samtidig med at han pegede bagover med tommelfingeren i retning af indgangen til natklubben.

Hygge!

De tre gorillaer gloede tomt på ham.

Nummer to havde virket underlig. Vidste han noget, siden han ikke ville se på Bora, når han talte til ham? Han kunne bedre passe i højde og størrelse, men stemmen virkede anderledes end den, han huskede.

Boras øjne skulle lige vænne sig til halvmørket indenfor. Der var ikke nogen at se, der kunne hedde Uta. Faktisk var der ikke nogen overheadet.

Så kunne han lige snuse lidt rundt.

Han vidste bare ikke rigtig, hvad han skulle kigge efter.

Bora havde aldrig været i en natklub før, så det var svært at forbinde, hvad han så, med natklubber på film. Det hele så støvet og blegt ud. Slet ikke glitrende og luksusaagtigt, som det skulle.

En mobil ringede i et andet rum.

Hallo?

Ja, boss! Det kører.

Kenan? Hvor fanden skulle jeg vide fra, hvor Kenan er? Er det ikke ligesom dig, der styrer stedet?

Nej, her er han i hvert fald ikke. Jamen når jeg også skal gøre rent på de små værelser ude bagved, så kommer jeg jo omkring. Der var han altså ikke for 10 minutter siden, og herovre er han heller ikke.

Jeg ved ikke, om han skulle hænge ud udenfor; men det undersøger jeg lige.

En mager, slidt kvinde, hvis alder var svær at bestemme, dukkede op fra et baglokale med hastige skridt. Selvom hun passerede stort set lige forbi ham, bemærkede hun slet ikke Bora.

Hun stak hurtigt hovedet udenfor og snakkede med gorillaerne.

Nej, boss. Der er han heller ikke, og ingen af drengene har talt med ham i dag.

Er der noget galt, siden det er så vigtigt?

Fjernsynet?

Jah, okay vi ses!

Nu fik kvinden øje på ham; men inden hun kunne nå at sige noget, spurgte han med sin høfligste stemme, om hun hed Uta?

Det er der nogen, der kalder mig. Tro det eller lad være, så siger andre 'Skat'; men det er du vist ikke gammel nok til. Og hvem er så du? Hvad kan jeg mon gøre for dig?

Bora præsenterede sig og forklarede, hvad han ville.

Jamen, så har vi fælles sag.

Uta talte mens hun gik hen i baren og åbnede for et lille tv, som stod inde under disken. Det var nu noget om valutakurser, så hun droppe det hurtigt igen.

Dine brødre er ikke her. Ligesom Kenan ikke er det. Lige i øjeblikket er her kun de forkerte. Ifølge chefen i hvert fald. Når du finder dem,

må de gerne kontakte deres chef så hurtigt som muligt. Han har noget, der haster.

Det skal jeg i hvert fald nok sige til dem lige med samme – når jeg altså finder dem.

Ja, ja rolig nu.

Der var vist ikke mere at komme efter her, lige nu. Som Uta havde sagt, så var der ikke nogen af de rigtige i klubben for øjeblikket.

Han skyndte sig hjem.

.....

Må jeg godt have lov til at skifte kanal?

Boras bedstefar sad alene foran fjernsynet og fulgte med i en eller anden udenlandske kanal – eller så i hvert fald på den. Bora forstod ikke meget af, hvad der blev talt om.

Bedstefaderen smilede bare, da Bora forsigtigt tog fjernbetjeningen ud af hånden på ham. Han klappede sit barnebarn på hovedet.

Bora zappede over til den lokale kanal. Der var sport, så man skulle nok hen til klokken hel, før det, der åbenbart havde interesseret bokseren, dukkede op igen.

Bedstefar?

Den gamle mand kiggede spørgende på ham med sine sørgmodige øjne.

Hvis man nu har set noget.....noget man tror er meget forkert, nærmest kriminelt, men man ved det ikke sikkert.....

Fordelen ved at betro sig til sin bedstefar var, at man kunne regne med, at han ikke fortalte det videre. Han var stum og kunne ikke læse og skrive, så der var grænser for, hvad han kunne sladre om og til hvem.

.....skal man så fortælle det? Og hvem skal man helst fortælle det til?

Døren gik, og straks hørte man Özlems skingre stemme:

Karim har fået en kæreste – og hun er tysker!

Det er godt gjort. Så møder man sin lillesøster på gaden og tilbyder hende en is, og hvad er det første hun gør? Fyrer en masse vrøvl af!

Karim truede dramatisk ad sin frække lillesøster og hilste høfligt på sin bedstefar, der smilede og rystede forstående på hovedet.

Nyhederne!

Aftenens tophistorie er om den druknede ukrainske kvinde fra Potsdam.....

Boras zoomede totalt ind på fjernsynsskærmen.

Nyhedsværten fortalte, at det nu endeligt var fastslået, hvem den unge kvinde var. Hun var narkoprostitueret og illegal ukrainsk indvandrer. Politiet havde sporet hende til et 'sort' bordel i Kreuzberg, drevet af en natklubejer, der gik under øgenavnet 'bokseren' på grund af hans fortid som talent i forbundsligaen. Politiet undersøgte i øjeblikket, om der var grundlag for at rejse sigtelse mod 'bokseren'.

Hold da kæft! Det kan de da ikke, hvis ikke de har nogen beviser.

Nyheden havde trukket Karim ind i stuen.

Bora forstod nu bedre, hvorfor det var så vigtigt for bokseren at få fat i hans brødre. Han skulle ikke nyde noget af at videregive Utes besked.

Det viste sig dog ikke at gøre nogen forskel. Karim tog øjeblikkelig sin mobil, samtidig med at han var på vej ud af døren.

Er du tilbage til middag?

Deres mor havde en særlig evne til at opfange, hvad der skete i resten af lejligheden, selvom hun havde travlt i køkkenet.

Du må ikke regne med mig. Jeg bliver nok nødt til at arbejde over i aften også. Også Mehmet.

Bora vidste, at han også var nødt til at tage af sted, så han kunne følge brødrene helt tæt; men hvordan skulle han slippe for at holde bordskik?

Bedstefaren trak ham i ærmet. Nu så han rigtig bekymret ud. Med et kast med hovedet viste han Bora, at han var nødt til at følge efter storebroderen. NU!

I skyndingen fik Bora hvisket til Özlem, at han skulle mødes med sin kæreste, så de skulle ikke være urolige for ham, hvis han ikke nåede tilbage til middagen.

Özlem stirrede skeptisk på ham og rystede på hovedet.

.....

Hjertet sad oppe i halsen på Bora. Det her var desværre den virkelige virkelighed. Hvis ikke de var det i forvejen, var Mehmet og Karim nu for alvor på vej i vanskeligheder. Han måtte simpelthen advare dem.

Bora gik hvileløst rundt om klubben i ly af vintermørket. Karim var alligevel kommet så meget foran, at Bora ikke nåede at indhente ham, før han smuttede ind i klubben.

Hvordan skulle han komme uset ind i bygningen, og hvordan skulle han finde uset rundt i et hus, som han ikke kendte? Netop nu ville der være mange, som ville undre sig over en 14 årig dreng, der luskede rundt.

Heldigvis var bokserens bil ikke at se, så de var nok ikke alle mødtes endnu. Bora besluttede sig for at lægge sig på lur oven på det skraldespandsskur, der stod i et hjørne af p-pladsen bag klubben.

Skulle han simpelthen SMS'e dem og få dem til at møde sig udenfor? Det ville være det letteste; men for risikabelt. Mehmet havde det med at lægge mobilen fra sig og endda glemme den. Det var ikke til at vide, hvem de var sammen med, så den løsning duede ikke.

Det var for øvrigt ikke sikkert, at de ville tro ham, før han viste sine beviser for dem. Lige nu var de kun optagede af at tilfredsstille bokseren, så han tog dem med i sin bande.

Gudskelov!

De kom begge to ud af klubbens køkkendør for at tage sig en smøg.

Nu var chancen der!

I samme øjeblik svingede bokserens Mercedes ind på parkeringspladsen.

Der røg chancen igen!

Karim og Mehmet så straks bilen og sprang deres chef i møde.

Bora måtte bare blive liggende i mørket oven på sit skur.

Det var I sgu' længe om, drenge. Hvis det skal være jeres stil, så er jeg bange for, at I hellere må melde jer hos de grønne spejdere.

Det må du altså undskylde, boss!

Karim har været hos lægen, og jeg var henne og træne.....

Nåh, vi har åbenbart vigtigere ting at tænke på lige nu..?

Har I set TV? Så har I også hele løgnehistorien om den luder og mig. Jeg har sgu' ikke slået hende ihjel eller noget i den retning. Men det er ikke godt for forretningen, at hun har taget livet af sig.

Jeg har heller ikke gjort hende tyk, men det ved du mere om, ikke Mehmet?

Bora kunne ikke se broderens ansigtsudtryk; men han sagde i hvert fald ikke noget.

Men jeg ved én ting, og det er, at Kenan er forsvundet. Det sidste døgn har ingen set ham. Jeg er sikker på, at det er ham, der har sunget. Svinene har noget på ham og kan presse ham.

Hvis bare Kenan ville forsvinde helt – jeg mener HELT, så kan han ikke synge mere, og så kan vi bedre få mistanken drejet over på ham. Vi kan jo desværre ikke bevise, at hun selv har gjort det.

Det vil være en let sag og en rigtig god løsning for os alle.

Ikke sandt?

J-jo boss, det vil nok være en god løsning for alle parter.

Mehmet var hurtig til at svare, men lød ikke særligt overbevist.

Bora måtte knibe sig i armen for at overbevise sig om, at han ikke havde mareridt. Dette var stadig den virkelige virkelighed.

Det er godt, vi tre så hurtigt kan blive enige. Det tegner godt for fremtiden.

Allerbedst ville det jo være, hvis det ser ud som om, Kenan har fået dårlig samvittighed og har forsvundet sig selv, eller at han er kommet ud for en hædelig ulykke.

Nu går jeg ind og passer klubben, og så går I to ud og tager jer af fremtiden – i en fart, ikke?

Bokseren ventede ikke på deres svar. Bokseren forsvandt ind ad køkkendøren, og Karim og Mehmet kørte hurtigt af sted i deres sædvanlige kassevogn.

Pokkers!

Han kunne ikke engang nå at stoppe dem, inden de var på vej ud på deres mission.

Han var vist noget ganske særligt, den bokser.

Lykkedes det dem ikke at finde Kenan og få ham til at forsvinde HELT, så havde han allerede en anden at kaste mistanken på. Tilfældigvis lige Boras storebror, Mehmet som i første omgang skulle få

Kenan til at forsvinde. Hvis ikke lige, det var fordi, hans egen bror var i knibe, måtte Bora anerkende, at bokseren var snedig.

Til gengæld havde han selv ingen tid at spille.

.....

Nu kunne Bora godt risikere at SMS'e dem begge:

Mehmet og Karim,
Jeg hørte det hele. Tro ham ikke.
Jeg kan bevise, at bokseren selv
har 'forsvundet' pigen.
Bliv væk og lad som om
i er i gang med finde Kenan et
par timer. Indtil jeg melder klar.
Bekræft!

Han undlod at skrive under. De kendte begge hans nummer. Der var ingen grund til at efterlade for tydelige spor, hvis noget uforudset skulle ske.

Da han hoppede ned fra skuret, skete katastrofen.

Mobilen smuttede ud af hånden på ham og forsvandt nok så nydeligt ind under den store container, som stod lige ved siden af skuret. Man kunne tydeligt høre, hvordan den slog mod stålskinnen midt under containeren.

Bora så sig omkring efter noget langt og tyndt, som han kunne fiske telefonen ud med igen. Hvis den da overhovedet var noget værd længere efter den omgang?

Han var i stand til at vride en tynd liste af skuret; men den var kun 30-40 cm. og kunne slet ikke nå langt nok. Han lagde sig på maven og gjorde et halvt forsøg på alligevel at fange apparatet.

Så gik køkkendøren op og kastede lys ud på pladsen.

Det fik Bora til straks at opgive sit forsøg og i stedet se at komme afsted.

Mens han styrtede hjem, tænkte han på, hvordan han hurtigst muligt skulle komme i kontakt med de rigtige politifolk. Dem, der undersøgte sagen om den unge piges død. Han kunne selvfølgelig ringe eller gå hen til deres lokale politistation; men han risikerede, at det tog for lang tid. I mellemtiden kunne Karim og Mehmet nå at gøre det, de var sendt afsted for.

Han måtte hellere se, om de havde bekræftet beskeden.....

Pokkers!

Det kunne han jo ikke uden den mobil!

Hjemme forsøgte Bora så godt han kunne at snige sig ind i lejligheden uden at blive opdaget. Her var heldet lidt med ham.

Hans mor var taget på arbejde, og Özlem var gået i seng. Hans far og bedsteforældre så fjernsyn med så høj lyd, at det var meget let at liste ind på Özlems værelse.

Bora! Hvad laver du?

Du tier bare helt stille, Özlem. Du sover. Jeg skal bare hente noget. Det gælder liv og død for Mehmet og Karim. Du får en forklaring i morgen.

Jamen Bora, du ved jo godt, at du ikke altid har så godt styr på det, som du tror. Hov, du må ikke tage min bamse med!

Den åndssvage bamse bliver her. Jeg skal jo bare hente noget og så låne din mobil. Sov nu bare!

Det lod ikke til, at de voksne havde opdaget deres hviskende samtale. Bora sneg sig ud samme vej, han var kommet ind. Da han passede stuen hen til entredøren, kastede han et kort blik derind. Hans bedstemor sov, og hans far sad og småsnakkede med sig selv. Bedstefaren vendte sig kort, nikkede alvorligt og blinkede så en gang.

Den gamle rad var vist mere vågen end de fleste – og døv var han i hvert fald ikke.

Bora havde besluttet sig for selv at møde op på deres lokale politistation. Det var nødvendigt for at aflevere bevismaterialet mod bokseren, og det ville også være lettere at overbevise dem om, at det var alvor, når han stod foran betjentene.

Det troede han i hvert fald.

Turen til politistationen gik tæt forbi 'Ankara'. Da han kikkede ned ad sidegaden, kunne han se flere politibiler med blinkende lygter holde foran klubben.

Det var han nødt til at kigge nærmere på.

En lille gruppe mennesker havde samlet sig og forsøgte nysgerrigt at følge med i, hvad der skete. Bora blandede sig med dem.

Flere betjente kom ud med kasser med papirer, som de læssede i bilerne. Til sidst kom der en civilklædt politimand og to betjente, der havde bokseren imellem sig. Han så vældig rolig ud og smilede overbærende til folk, der stod omkring.

Det her er bare en misforståelse. I ser mig snart igen.

Mens betjentene satte sig ind på bagsædet af en af bilerne med bokseren, var den civilklædte på vej ind på forsædet af bilen bagved.

Bora pressede sig forbi de nysgerrige tilskuere og nåede hen til politimanden, inden han smækkede døren i.

Her!

Det her er beviser imod ham og nummeret på min mobil eller rettere min søsters. Ring hvis De får brug for det.

Det haster! Mine brøders fremtid afhænger af det.

Bora trykkede en lille papirpakke med sd-kortet i hånden på den fremmede. Han var helt stakåndet af at få sagt det hele, inden politimanden og han selv forsvandt i hver sin retning.

Så gjaldt det om at få fat i Karim og Mehmet. Forhåbentlig var der lidt taletid tilbage på Özlems mobil.

.....

Næste aften forlangte Özlem og Bora, at HELE familien skulle se 'Kriminalrapporten' sammen i fjernsynet. De troede helt sikkert, at historien om den druknede kvinde blev behandlet.

De var der alle sammen. Også de store brødre fulgte tavse med. Historien var på. Studieværten fortalte, at nye og afgørende tekniske beviser var dukket op sent i går aftes. På den baggrund havde politiet forlangt bokseren fængslet under mistanke for mordet på den stakkels kvinde.

Studieværten fortalte også, at bevismaterialet fortsat var ved at blive undersøgt. Det var kommet fra en meget pålidelig kilde, hvis anonymitet politiet ønskede at beskytte med alle midler.

Mor og far, bedstefar og bedstemor. Den kilde kender vi.

Mehmet kiggede med blanke øjne hen på sin lillebror.

Selvom han er meget mindre end os, er han nok den klogeste. Vi har rigtig meget at takke ham for.

Nu var de voksne meget forvirrede, og Karim måtte forklare, hvordan det hele hang sammen. Bora var hele tiden nødt til at tilføje noget, for Karim kendte jo dårligt historien. Da han først kom i gang med at fortælle om forfølgelsen af albanerne og bokseren på den anden side af floden, snublede han over ordene af bare iver.

Heldigvis spurgte alle i familien rigtig meget om, hvordan han havde fået mod til at gøre det, og hvordan han havde fundet ud af det hele.

Hvordan du har kunnet tie stille så længe, fatter jeg slet ikke!

Özlem var hurtig til at komme i sit frække hjørne igen.

Både Karim og Mehmet lovede højt og helligt, at de var færdige med underholdningsbranchen og med bokseren.

Lille og vågen er bedre end stor, stærk og doven.

For en gang skyld var det ikke deres far, der afsluttede samtalen. Det var bedstefar der med tynd og usikker stemme syntes, at han som familiens rigtige overhoved måtte sætte tingene på plads.

Han blinkede og krammede Bora, mens resten af familien vantro stirrede på den gamle mand.

.....

Tsunamiens besejrer

Små, hidsige ryk var ved at trække fiskelinen ud mellem fingrene på Nadya.

Hun sad og stirrede op på hytten i kanten af junglen eller rettere foran den. Her lå babyen og pludrede henrykt. Hans mor sad på hug og legede 'borte-tit-tit' med ham og et stort palmeblad.

Nadya blev aldrig træt af at se på den lille. Sådant havde det været, lige siden kvinden havde født. Nadya fik sådan en rar fornemmelse inden i, når hun så de to sammen.

Nu blev rykkene i linen kraftigere.

Et øjeblik var det som om, den desperate fisk skulle slippe af krogen.

Hun holdt ekstra fast i linestumpen og lirkede rutineret den blanke fisk op af vandet.

Det havde hun også tag på. Det med at fiske. Nu lå der fire, blanke fisk hver på størrelse med en flad hånd. Det var også nødvendigt, for der var fire sultne munde, der snart skulle have frokost.

Flyt dig beskidte tøs!

Du bringer uheld. Du jager fiskene væk fra vores vand!

En af de voksne mænd på den anden side af den lille bro, skubbede vredt til hende, så hun var tæt på at ryge i vandet med sin fangst.

De snakkede og røg for meget i stedet for at koncentrere sig om fiskeriet. Imellem dem lå der ikke flere fisk, end Nadya havde i favnen.

Hurtigt samlede hun sit grej og sin fangst og var på benene.

Ha! Når fiskene får øje på dit fjæs, så flygter de selvfølgelig og beder om at komme på min krog!

På rappe fødder var hun allerede uden for mændenes rækkevidde. De skulle rejse sig for at komme efter hende, og det vidste hun, at de var for dovne til.

Hendes skarpe blik afsøgte omgivelserne. Hvor var der røg, så hun kunne skaffe gløder til det bål, de små forhåbentlig havde forberedt?

.....

Nadya var en tøs på 13 år.

Stor af sin alder og sit køn. Hun havde kraftige, muskuløse lemmer. Det var lidt mærkeligt i betragtning af, at hun var forældreløs og bestemt ikke fik for meget og for god mad. Til gengæld fik hun lov til at bruge kroppen hele den lange dag for at skaffe mad og andre nødvendige ting til den lille flok, hun tog sig af.

De var alle forældreløse og måtte klare sig, så godt de kunne i udkanten af landsbyen. Der levede de på beboernes nåde.

Særligt de halvvoxne drenge var slemme.

Hvad om I gjorde lidt nytte i stedet for at drive den af i vandkanten hele dagen – pattebørn!

Hvis det havde været en voksen, havde man bare fået en let lussing eller et skub; men de store drenge var mere ondskabsfulde. De kunne finde på at jage dem med stenkast. I mellemtiden fik de altid hidset nogle hunde op til at forfølge dem helt ud i markerne.

Endelig havde drengene nogen, som stod lavere end dem selv.

Hvad pokker!

Tror I marken er en legeplads? Hvad tænker I på?

Derude havde ingen set, hvad der var gået forud. De altid arbejdssomme koner gik som regel med bøjede rygge. De pludrede lavmælt sammen, men så intet på grund af de store stråhatte.

Når de hørte hundeglam, rettede de sig op og fik øje på nogle beskidte og barbenede unger, der sanseløst løb rundt ude i markerne med hundene efter sig.

Sådan var det dog ikke altid.

I regntiden sad folk tit på stranden og stegte fisk og grøntsager i pauserne mellem bygerne.

Mens familierne sladrede, fortalte historier, skændtes og sang, legede børn i alle aldre omkring dem.

Så kunne man nemt lune sig lidt ved et bål eller ligefrem få et bananblad fuldt af gløder til sit eget bål.

Lad dem dog, kunne en mand sige til sin kone, der vågede over bål og mad, Her er dog rigeligt til alle i aften.

Det bedste var gamle koner, der sad lidt for sig selv og passede maden. Her kunne man sidde i fred et stykke tid. Sang man med på

deres lange, triste sange, kunne de også finde på at stikke dig en ristet banan eller lidt ris.

Tag den her bluse. Den har været min datters; men den er slidt, og nu er hun gravid igen. Så kan hun alligevel ikke passe den, kunne det også lyde.

Frem for alt fik de lov til at være i nærheden af husene om natten. Det gav en vis beskyttelse mod de farer, der lurede fra junglen.

Nok var hun ikke køn; men Nadyas havde ofte et drilsk glimt i øjnene.

Når der var grund til det, kunne hun også stikke et stort smil med en perlerække af stærke, hvide tænder. Hun var næsten altid beskidt og det kraftige sorte hår var støvet og strittede i alle retninger. Beskidt blev man, når man ikke havde vand og sæbe, og når man havde så meget andet at se til.

Man får bare alt for mange skrammer, hvis man går rundt og er ren hele tiden.

Det var vist noget hendes far havde sagt, men det var blevet Nadyas standardsvar, når nogle af de voksne kritiserede hendes udseende.

Egentlig skulle Nadya og de unger, hun holdt sammen på, gå i den lille landsbyskole som alle andre børn. Det ville hun også gerne, men hun havde ikke råd til skoleuniform, hverken til sig selv eller til de små. Frem for alt kunne hun jo ikke skaffe mad og sørge for dem, hvis hun var i skole hele dagen.

Bortset fra en sjælden gang, hvor motorbåden havde nogle meget fine mennesker med ud til dem fra provinshovedstaden, var der ikke nogen, som bekymrede sig om at få de forældreløse børn i skole.

De fine folk kom ikke engang hvert år; men når de kom, var der stor opstandelse. Pludselig var de selvsikre fiskere og bønder som forvandlede. De nærmest krøb, mens de forsøgte at varte de fine folk op og svare på deres mange spørgsmål. De fine hørte dårligt efter, hvad der blev sagt, men fortsatte bare med at spørge om en hel masse.

Med strenge miner forklarede de så til sidst: *Alle børn må gå i skole for at klare sig senere. Det er en hellig pligt over for fædrelandet at blive dygtig, så man også kan gøre sin klan ære. I skulle skamme jer over at tage så let på skolen.*

I løbet af temmelig kort tid forsvandt de fine mennesker altid igen, og der skete ikke rigtig mere.

Havde Nadya ikke lært at læse, skrive og regne, havde hun til gengæld lært sig temmelig mange andre nyttige ting. Hun kunne bygge et halvtag af bambus og palmeblade til at beskytte dem mod sol og monsunregn.

Nadya kunne selvfølgelig også fange fisk, muslinger og krebs i havet bedre end mange voksne.

Hun var hurtigere end alle andre oppe i de store palmer langs stranden for at hente kokosnødder. Kniven til at skære dem fri med havde hun selv lavet ved time efter time at slibe et stykke jern, mod flade sten.

Man kan altid lave et eller andet – også når man ikke laver noget, forklarede hun alvorligt Sulang, der var den eneste, der – måske – kunne forstå den slags.

Der skulle meget til at klare sig uden forældre. Derfor kunne hun også lave bål og koge mad med de redskaber, hun havde 'fået' eller selv lavet. Hun kunne reparere det pjaltede tøj, de gik i. Frem for alt

kunne hun forsvare den lille flok mod hunde, store drenge, og mange af de skrammer, kontakten med de voksne i landsbyen kunne give.

Én ting var hun dog ikke sikker på, at hun kunne forsvare dem mod.

Det var 'Børnetrolden' – en uhyggelig gammel heks, som man sagde, kom om natten og puttede forældreløse børn i en sæk og solgte dem på markeder langt væk. De var alle bange for Børnetrolden; men som den største måtte Nadya prøve at trøste de små, når de græd om natten af skræk for at blive fanget ind og solgt til onde mennesker. Så holdt de ekstra liv i bålet. Nadya sang lidt for dem, mens de små lå og trykkede sig ind til hinanden, og hun og Sulang skiftedes til at holde sig vågne, indtil alle var faldet til ro.

Sulang kom efter Nadya.

Han var 9 år gammel og storebror til den mindste, Nanda der bare var 3 år. Sulang var en spinkel dreng. Særlig klog var han ikke, men han var trofast og tålmodig, og man kunne altid regne med ham. Derfor kunne han også bruges til at holde vagt om natten.

Om dagen var Nanda fuld af liv og energi. Hun var møgbeskidt og løb for det meste bare rundt med et lille klæde om livet, mens hun legede overalt, hvor hun blev anbragt. Om natten var det hende, der var mest angst og havde brug for trøst.

Malik var vistnok 5 år. Ham havde de fundet en morgen for ikke så længe siden. Han var kommet vandrende til deres landsby gennem junglen, væk fra et eller andet, som han ikke rigtig kunne forklare, hvad var.

Nadyas far havde været fisker. Han og hans unge kone var blevet overrasket af en storm og var druknet på havet.

Nadya huskede, hvordan folk var samlede nede ved postbåden, da der kom nyt om forældrene. Kvinderne havde kastet skræmte blik i retning af Nadya og de andre børn, som de gamle kvinder forhindrede i at løbe ned til postbåden.

Den ulykkelige dag blev Nadya passet af sin mors kusine, mens forældrene var væk på et nærliggende marked.

For en tid blev det hendes ny familie, men da Nadya var 8 år, rejste de alligevel videre til en anden by, fordi manden skulle prøve at skaffe sig arbejde. Han kunne ikke mætte alle familiens sultne munde her på stedet.

Vi skal nok tage os af den lille jaguar, mens I er væk. Hun er så arbejdsom. Det bliver let nok.

Det blev nu mest til, at landsbyfolkene *så* efter hende. Hun fik lov at være der. Når monsunregnen stod ned dag efter dag, fik hun de første år ly for regnen hos folk på skift. Samtidig fik hun resterne fra værternes måltider, når der var nogen.

Når de *så* efter hende, mente folk også at de havde ret til at opdrage og skælde ud på hende. Den opfattelse delte Nadya slet ikke. Hvis hun alligevel mest skulle have slag og skældud, kunne hun lige så godt passe sig selv og slippe for noget af det.

I takt med at hun fik lært de ting, hun behøvede, trak hun sig mere og mere ud i udkanten af landsbyen.

Samtidig skiftede beboerne holdning til hende.

Nu var hun en fræk tøs, der svarede igen og stjal alt muligt. Så snart nogen manglede et redskab, noget tøj eller mad, så *var det også den tyvetøs til Nadya.*

I starten havde hun næsten aldrig 'lånt' noget; men når alle alligevel troede, hun stjal, kunne hun jo lige så godt gøre det. Hun 'lånte' nu kun, når hun havde ekstra brug for det og altid kun til de små. Aldrig til sig selv.

Det ville være snyd.

Til gengæld tog folkene fra landsbyen det heller ikke så alvorligt. De beskyldte hende altid for at stjæle; men kom sjældent for alvor efter hende. Hun og hendes lille flok fik som regel også lov til at lege med de andre børn eller i hvert fald i nærheden af dem.

Den unge familie med babyen var kommet til landsbyen for knap et år siden.

De havde en dreng på størrelse med Malik. Den unge kone var gravid dengang. De var inde fra provinshovedstaden. Manden skulle hjælpe de lokale mænd med at få mere ud af deres små marker i kanten af junglen.

Når han var af sted for at se på folks afgrøder, havde han som regel drengen med sig. Han var åbenbart ikke begyndt i skolen endnu, men det kunne ikke vare længe.

Imens manden var ude hos bønderne rundt omkring i landsbyerne, passede konen huset og den baby, som i mellemtiden var kommet. Hun var egentlig lærer, men arbejdede kun en gang i mellem på deres skole. Manden var så meget væk.

.....

Da Nadya var kommet godt på afstand af mændene på broen, satte hun igen farten ned. Hun var tilfreds med sin fiskefangst og glædede sig til at vise de andre, at hun også i dag havde skaffet god mad.

Der manglede bare lidt bananer.

Hvis hun var heldig, var der faldet lidt af, da bønderne kørte til byen med gårsdagens høst. Hvis hun var endnu mere heldig, var der endnu ikke nogen dyr, som var begyndt at tage for sig af retterne. Hun begyndte allerede at spejde overalt på jorden, da hun forlod stranden.

Dér lå faktisk en enkelt banan, men nogen må have tabt den i går. Der havde allerede været både fugle og insekter i den. Den ville hun ikke byde de små.

Der var ikke langt på tværs af den lille halvø over til stranden på den anden side, hvor de for tiden havde deres ildsted og deres halvtag.

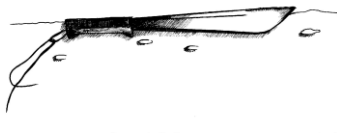
Noget blinkede lidt længere fremme.

Hun så det ud af øjenkrogen, lige som hun var ved at forlade den mudrede jordvej.

Var det bare solen, der glimtede i en vandpyt?

Nej, det var for småt.

Dér lå den fineste machete, man kunne ønske sig!

Ikke for stor, et skarpt blad af godt stål og et fint mønstret skæfte, som lige passede i Nadyas store pighånd. Der var også en frisk lædersnor igennem toppen af skæftet, så man kunne have den hængende om livet. Der var et eller andet mærke i toppet af skæftet; men det var meget utydeligt.

Det kunne hun ikke læse, så hun hæftede sig ikke videre ved det. Nu glædede hun sig ekstra til at komme tilbage til de andre, selvom hun ikke havde bananer med.

Sulang og de små var allerede i gang med at koge ris over et friskt bål.

Nanda skulle som sædvanlig fanges ind.

Det tog Malik sig af, mens Nadya og Sulang gjorde maden færdig.

Da alle var samlede viste Nadya stolt sin ny machete frem. Alle skulle holde den, og selvfølgelig skar Nanda sig i hånden, så hun hylede og måtte trøstes. Højtideligt overrakte Nadya Sulang sin gamle kniv. Han var nummer to efter hende, og nu havde hun jo den flotte machete.

.....

De næste dage gik det som en leg at skaffe mad.

Den ny machete var fantastisk.

Et godt hug i toppen af en palme, og et øjeblik senere lå en hel klynge kokosnødder i sandet. Macheten flækkede dem nærmest for let. Indtil hun fik det lært, gik mælken til spilde hver gang.

Når deres halvtag skulle repareres, kunne de gøre det med større og stærkere grene, og når hun havde fanget større fisk, kunne mache-

ten også bruges til at partere dem. Måske kunne den endda forsvare dem mod Børnetrolden, hvis hun en nat skulle dukke op?

Nadya var diskret med macheten, når hun var i nærheden af de voksne fra landsbyen. Nu brugte hun tid på bare at sidde i nærheden for at lære deres teknik. Hun ville være lige så dygtig som nogen mand med sit ny værktøj.

Om natten sneg hun sig nogle gange hen til smeden for at bruge hans skærpesten. Også hans teknik havde hun studeret; men hun måtte gå langsomt til værks for ikke at vække smedefamilien. Værkstedet lå mellem de pæle, der bar deres hytte.

Nadya legede ikke længere så meget med. Med gemmeleg var det dog noget andet.

Kom nu med Nadya!

Du er den bedste til at gemme dig. Du finder altid de bedste gemmesteder.

Det var som regel Malik, der fik hende overtalt. Hans øjne var fulde af beundring, og det kunne hun ikke stå for.

Hun kunne finde på at gemme sig under fiskebroen. Så dykkede hun ned under overfladen og trak vejret igennem et strå. På den måde kunne hun holde sig usynlig længe nok til, at de andre børn var lige ved at give fortabt.

En anden gang havde hun gemt sig i havfiskernes netbunker. Hun stank af fisk og havde skel over hele kroppen, da hun blev fundet.

Det duede dog ikke, at hun kravlede op i en palme, for der var alle så vant til at se hende.

Nu var det babyens storebror, der skulle gemme sig. Legen havde ført børneflokket over i retning af stranden, hvor de forældreløse børn holdt til. De andre børn var på vej over den lille halvø, samtidig med at de kiggede højt og lavt efter drengen. Inden de overhovedet nåede at finde ham, gav han sig selv til kende.

Jeg har den!

Min fars machete. Jeg har fundet min fars machete!, gentog drengen, idet han triumferende dansede rundt i sandet uden for de forældreløse børns halvtag.

Han havde glemt alt om at holde sig skjult.

Nadya legede ikke med længere. Hun var gået i gang med at samle materialer til at reparere deres halvtag efter den seneste storm. De høje glædesråb tilkaldte hende. Det var ikke til at høre, hvad drengen råbte. De andre børn samledes omkring ham og kiggede alvorligt på et eller andet.

Nu så hun, hvad den lille dreng holdt frem for sig.

Kom med den. Den er farlig for dig!

Jamen det er min fars, og den lå under jeres halvtag. Du har hugget den – og han har sådan savnet den. Han bliver rigtig stolt af mig, når jeg har fundet den til ham.

Drengens ansigtsudtryk var en blanding af selvretfærdighed og bekymring.

Det er løgn!

Det er min machete. Jeg har selv købt den på markedet, og du har bare at aflevere lige med det samme.

Der var ikke i tvivl om, at Nadya mente det alvorligt. Hun var også den største.

Efter nogen tøven rakte han den modvilligt til hende.

Straks hængte hun den i den snor, hun havde om livet – lige som for at understrege, at hun havde ret til den. Det var nok ikke det sidste, hun kom til at høre til den sag.

Pokkers også, at det netop var hans fars machete.

De følgende dage hørte Nadya flere og flere bemærkninger bag sin ryg om 'tyvetøsen'.

Det var ungerne i landsbyen, som vovede den slags bemærkninger, når hun var på god afstand. Der var også flere af de voksne, som kaldte deres børn til sig, hvis de legede med de forældreløse børn.

Om det var rigtigt, og om det havde noget med macheten at gøre, var svært at afgøre. Måske var det lige så meget Nadyas egen fantasi, der løb af med hende. Hun var hele tiden forberedt på, at drengens far ville gøre krav på sin machete.

En dag lagde færgen fra provinshovedstaden som sædvanligt til ved deres lille bro.

Nadya var der som sædvanlig for at hjælpe med at fortøje. Hendes far havde fisket med den matros, der var ombord på færgen, så hun fik næsten altid lov.

Pludselig stod drengens far ved siden af hende. Havde hun set ham stige af, kunne hun sagtens have sørget for at forsvinde i mængden.

Goddag Nadya!

Min søn fortæller, at du har fundet min machete på skovvejen. Jeg har længe ledt efter den uden held.

Jeg fik den for mange år siden dér, hvor jeg er uddannet. Derfor har den en særlig værdi for mig.

Enhver ærlig person ville aflevere sådan et fund til ejermanden, hvis de vidste, at den betød noget særligt.

Havde manden bare skældt ud, havde hun også bare gjort sig hård.

Nu fik hun dårlig samvittighed, selvom hun jo ikke havde vidst, det var hans – og at den betød noget særligt.

Hun tøvede; men den betød altså også noget særligt for hende.

Jeg har selv købt den, så det kan ikke være din. Din dreng må have forvekslet din og min machete.

Det kunne bare ikke passe, tænkte Nadya.

Hun havde så lidt og han så meget. Hun skulle sørge for 4 børn, selvom hun selv kun var et barn.

Han skulle også sørge for 4, men de var dog to voksne, og han tjente garanteret masser af penge.

Hvis jeg har den tilbage inden i morgen tidlig, så ved jeg, at du er en ærlig pige, der kan kende forskel på dit og mit, fortsatte drengens far. Så vil jeg købe en anden, fin machete til dig inde på markedet.

Hvis ikke, må jeg regne med, at du ikke er til at stole på. Så er jeg nødt til at sige til de andre i landsbyen, at de ikke bør lade deres børn lege med jer. Ellers risikerer vi jo, at de dårlige vaner smitter.

Manden så alvorligt på hende og skridtede derefter roligt væk. Hans ryg forsvandt langsomt i mængden.

Hun holdt hånden op for øjnene, som om hun skyggede for solen. Øjnene glippede en gang ekstra for at et par store tårer kunne løbe væk.

Da den store kniv ikke dukkede op næste dag, gjorde ejermanden alvor af sin trussel.

Fra det tidspunkt legede landsbyens børn stort set ikke med de forældreløse børn længere.

Hvad værre var, så faldt der ikke længere noget af fra folkene i landsbyen. Før havde beboerne også set igennem fingre med, at Nadya og Sulang fra tid til anden 'lånte' lidt bananer og andre grøntsager fra deres marker. Nu var de straks efter de to, hvis de fik et glimt af dem inde på markerne.

De kunne endda finde på at pudse hundene på dem.

.....

Dagen var i fuld gang i den lille landsby på kanten af junglen og havet.

Fiskerne havde været på havet hele natten og var endnu ikke vendt tilbage.

Oppe fra den lille skole kunne man høre, at undervisningen var i gang. Børnene stavede et eller andet i kor.

De gamle mænd sad på deres vanlige plads i skyggen af en gammel båd. De røg og spillede terninger.

Oppe ved vaskestedet på bredden af den lille flod, som løb ud mellem landsbyen og de forældreløses pynt, kunne man høre kvinderne klaske det våde tøj mod stenene, mens de snakkede i ét væk. Det var svært at høre, om de skændtes, eller de pjattede.

Nadya var som sædvanligt i gang oppe i nogle af de store kokospalmer.

Nanda sad på hug og sang en lille sang, som hun syntes passede til de fugle, der kvidrede rundt fra den ene palme til den næste.

Hun så op....fuglene kvidrede pludselig ikke længere. For resten blæste den evige brise heller ikke. Palmerne stod helt stille. Det var som optakten til et tordenvejr.

Nanda kiggede helt op i himlen; men den var helt blå. Hun drejede sig uvilkårligt mod Nadya, der ikke bemærkede noget og koncentreret arbejdede sig op i en ekstra høj palme.

Se Nadya! Se! Øen er forsvundet!

I første omgang talte Nanda halvhøjt – nærmest for sig selv. Hun havde rejst sig helt op. Hun skyggede for solen med hånden og spejdede ud mod den ø, der ellers altid lå i horisonten. Den var virkelig forsvundet.

Nu råbte hun af sine lungers fulde kraft, mens hun pegede ud mod det sted, hvor øen plejede at være.

Nadya – Nadya! Det er altså rigtigt. Øen er væk!

Nadya havde hele tiden et øje på den lille, så hun reagerede straks. Hun kunne ikke skelne, hvad Nanda sagde. Kunne blot se, at hun blev ved med at pege i samme retning - ud over vandet.

Nu gik det op for Nadya.

Vandkanten havde trukket sig et godt stykke længere ud.

En kæmpebølge overskyllede den lille ø og var nu på vej mod dem. Bølgen var så høj, at Nanda ikke kunne se øen hen over den. Den var bare som én lang bule i horisonten på vej mod dem i høj fart.

Et øjeblik prøvede Nadya at bedømme, hvor lang tid det ville tage, inden den nåede deres kyst. Der var absolut ingen tid at spille.

Flodbølge! Flodbølge! Flodbølge!

Nadya blev ved med at brøle advarslen af sine lungers fulde kraft, mens hun nærmest kurede ned ad den svajende palmestamme, så hurtigt som aldrig før.

Nanda var allerede oppe ved deres lille halvtag og ventede sammen med drengene på, at Nadya skulle være over dem med kommandoer for, hvad de nu skulle gøre.

De var helt klar over, at legen var slut for denne gang.

I lange, katteagtige spring strøg Nadya hen over stranden mod de andre, da hun ud af øjenkrogen opfangede en bevægelse, der fik hende til at tøve. Hun kneb øjnene sammen for bedre at kunne skelne tingene i halvmørket under palmerne på den anden side af pyn-ten.

Jo, det var rigtigt.

En lille buttet arm legede med de strittende tæer på en lille fod, der stak op af barnesengen på verandaen foran den lille families hus.

Der var ingen andre at se i nærheden. Moderen var måske gået et ærinde.

Var det ikke hendes stemme, man kunne høre derovre ved vaskepladsen?

Nu var Nadya henne ved sin egen flok.

Lynhurtigt så hun sig omkring og spottede så deres tilflugtssted.

Hurtigt! Sulang, bananerne.

Malik, du tager tæpperne.

Så tager I Nanda i mellem jer og piler af sted, som om Børnetrolden var efter jer op til moskeen. Der skal I bare se at komme op på muren og derfra over på taget.

AFSTED!

Kommer du ikke med?

Sulangs stemme skælvede af ophidselse; men Nadya var allerede videre i lange spring. Utålmodigt viftede hun dem afsted med den ene arm.

Hun fokuserede på den lille seng. Kun én ting stod i hovedet på hende: babyen var alene.

Den store bølge rasede ind mod kysten, mens den hele tiden truede med at brække over. Man kunne mærke lufttrykket som et pust, der hastigt steg til en kraftig brise. Bølgetoppen blev spidsere og spidsere.

re. Nu begyndte det at stænke. Stænkene væltede ud over bølgens forkant.

Lyden kammede fra en rislen over en syden og i løbet af få sekunder til en brølen som fra et rasende dyr, der om få øjeblikke ville kaste sig over sit bytte.

Hen over brølet fra bølgen kunne man nu høre dødsangste skrig fra kvinderne ved vaskestedet.

De fór rundt mellem hinanden uden formål – som myrer i en myretue, man lige har rodet i med en pind. Nogle af dem havde retning mod skolen - den eneste høje bygning inden for rækkevidde.

Babyens ansigt flækkede i et lykkeligt grin, da Nadya uglede hoved dukkede op over sengen.

Vi har ikke tid til 'borte-tit-tit'.

Hun flåede lagnet med den lille dreng til sig. På nogle få sekunder fik hun lavet en slags bæresele af lagenet, så hun kunne have babyen hængende på sin mave.

Samtidig med, at hun skelede til den fremstormende mur af vand, havde hun nu øje på den lange, gamle palme foran huset. Den de så mange gange har leget og gynget på, fordi den læner sig kraftigt bagover op mod skoven. Den tillader også de små at klatre de første meter hen ad dens brede stamme lige over jorden, inden den knejser mod himlen i et kraftigt svaj.

Som en abe snart hoppede snart sprang Nadya frem og op.

Snoren om livet var blevet til et klatreredskab mellem hendes hænder, der som klør strammede tovet bag den tykke stamme. Machten havde hun mellem tænderne som en anden sørøver.

Underligt nok kom der ikke en lyd fra den lille bylt på hendes mave. Drengen trykkede instinktivt hovedet mod hendes bryst, mens han klamrede sig til hende.

En rysten gennem stammen fortalte, at bølgen havde nået palmen.

I et splitsekund åd den sig sydende op langs stammen og ramte dem, inden Nadya overhovedet fik set sig tilbage over skulderen.

Hendes hænder og knæ klamrede sig desperat til den nu glatte stamme.

Hvide hvirvler brusede forbi dem på alle sider.

En tordenkile hamrede ind i baghovedet på Nadya og fik ildkugler og gnister til at springe ud i det mørke, der nu omsluttede hendes spændte krop. Al anstrengelse forsvandt, og mørket blev til et blændende lys, der bredte sig ud over alt.

.....

Da Nadya vågnede efter sin korte besvimelse var der en rislende, klukkende lyd omkring hende. Hendes arme og ben hang slapt ned fra palme stammen, dér hvor krumningen opad var størst.

Hun nærmest sad op ad stammen.

Babyen!

Med et sæt rettede hun sig op for at kigge efter og for at give den lille luft. En snøften og fægten med de små arme fik varmen til at brede sig fra hans lille krop og hele vejen igennem hendes ellers udmattede krop.

Gudskelov! Han klarede det!

Åhhh!

En skærende smerte i hovedet meldte sig ved hver lille bevægelse. Forsigtigt mærkede hun efter med en fri hånd og fandt en bule på størrelse med en knyttet hånd. Hun kiggede langsomt op og så forklaringen. Vandet havde hamret hende og babyen op mod en klase umodne kokosnødder.

Nu fik hun øje på blodet!

Det løb ned over drengens hage og dryppede videre ned på stammen. Febrilsk undersøgte hun hans hoved for skader. Drengen begyndte at græde; men han havde ikke nogen alvorlige skader.

Hov!

Der stak machetens hvælvede spids op mellem hende og drengen.

Hun lettede lidt på sin egen overkrop. Heldigvis havde hun ikke mistet sin vigtigste ejendom. I stedet var den nærmest gledet ind som i en naturlig skede mellem hende og drengen, men med den forkerte ende opad. Macheten havde ridset en overfladisk skramme på drengens kind.

Drengens gråd steg, da hun med en beskidt tommelfinger fulgte det overfladiske sår. Det her var ikke alvorligt. Hun krummede yderligere ryg, så hun kunne komme til at puste forsigtigt langs såret.

Vandet omkring dem var stilnet af. Der var helt tyst.

Det eneste, der brød stilheden var hendes eget hjerte og den lille drengs åndedræt. De var helt alene i verden. Det var forfærdeligt, men samtidig var hun mærkeligt glad og let indeni.

En mærkelig lugt nåede hendes næsebor. Hun så sig omkring.

Er der grise i nærheden? Eller døde dyr?

Hun snusede ind igen og så sig omkring trods det smertende baghoved. Lugten kom nedefra. Lagnet omkring drengen var beskidt...

Selvfølger!

Babyen havde skidt midt i det hele. Nadya vrængede ad den fæle lugt og kunne alligevel ikke lade være med at klukke lidt.

Babyer gør, hvad der passer dem. Hvor og når det passer dem!

Det var næsten ikke til at bære; men indtil hun fandt ud af, hvad de skulle gøre, måtte hun hellere få ham gjort ren. Lige nu kunne det lille væsen hurtigt lide overlast på grund af små ting – også en beskidt hale.

Meget bekvemt var vandet igen begyndt at strømme – nu blot den anden vej. Tilbage igen til havet, hvor det var kommet fra.

Nadya gik i gang med så godt som muligt at gøre babyen ren. Derfor bemærkede hun ikke den fiskerbåd, som nu med stor fart kom slingrende lige mod dem.

Klonk!

Nadya skreg højt af smerte.

Bådens stævn ramte den arm, der holdt dem fast til stammen.

Vandet fortsatte med at presse båden frem mod dem.

Af skræk for at den tunge båd også skulle knuse benet, slap hun modvilligt sit greb om stammen.

Det tilbagestrømmende vand brusede og sugede dem hastigt ud mod havet.

Den sårede arm var ikke til meget nytte.

Nadya fik kæmpet sig om på ryggen, så babyens hoved var oven vande, samtidig med at hun med den frie arm dels svømmede dels beskyttede sig mod det vraggods, som drev rundt om dem.

Her kom en halv veranda flydende, dér en palme, der havde bukket under for vandmassernes pres mod kysten.

Dér kom en bøffel svømmende forbi dem med angste, opspilede øjne!

Nadya var for længst holdt op med at holde øje med kysten og deres retning. I første omgang gjaldt det bare om at overleve. I takt med at de var kommet et stykke ud på havet, var der efterhånden også blevet længere imellem de farlige vragele.

En træstamme med en forvirret hane flød nu ved siden af dem. Når bølgerne fik stammen til at vippe op og ned, baskede hanen med vingerne i et forsøg på at holde balancen i søgangen, mens nogle meget forsigtige små kluk undslap dens næb.

Nadya kunne mærke, at det var på høje tid, hun begyndte at spejde efter et sted, hvor hun kunne få sig og babyen i sikkerhed.

Kræfterne var for længst sluppet op. I virkeligheden var det kun skrækken og viljen til at beskytte den lille dreng, som holdt hende i gang. Bedøvelsen fra slaget mod den kvæstede arm var begyndt at forsvinde. I stedet sved det i huden og armen dunkede, så hun næsten ikke kunne fortsætte med at holde den om babyens nakke.

Det var som om babyen vidste, at han skulle være rolig. Det meste af tiden lå han blot trykket op mod hende mave og skulder. Ind imellem rørte han lidt på sig. Da hun flyttede armen nedad, kiggede han lige op. Som for at se, hvad hun nu havde gang i.

Kræfterne var for alvor ved at være slut.

Er vi virkelig de sidste overlevende mennesker på jorden?

Er alle da gået til?

Hun havde lyst til at græde, men kunne ikke.

Dunk!

Dunk. Dunk!

Nadya havde mistet fornemmelsen af tid og sted. Hun sansede bare, at de drev rundt på havet nede ad kysten langt forbi landsbyen.

Har jeg sovet, eller flyder det hele bare ud i ét?

Dunk!

Hvad er det, som dunker i ryggen hele tiden?

Med en kraftløs bevægelse fik hun svajet lidt til siden, så hun kunne se bag sig.

Nu mærkede hun en kold snude mod sin nakke.

Det kunne få gang i den fri svømme-arm.

Da hun var kommet helt rundt, så hun verandaen fra dengang, hvor hun endnu hagede sig fast til palmestammen. Eller også var det en anden veranda fra et af landsbyens huse. Ude på det hjørne, der havde dunket hende i ryggen flere gange, stod en lille plettet hund med spidse ører og en spids snude.

Den snusede forsigtigt til hende.

Verandaen var stor som en tømmerflåde. Det havde hunden udnyttet.

Den tømmerflåde er alt for stor til dig, lille hund!

Der skal vi også op!

Muligheden for at komme i sikkerhed og blive tør, gav nye kræfter.

Efter at have bakset noget, fik Nadya anbragt sig langs med flådens kant. Når hun svingede både armen og det nærmeste ben op på verandaen, trykkede det den så meget ned i vandet, at hun med en bølges hjælp kunne lirke sig på ryggen ind over kanten.

Nu er vi i sikkerhed - foreløbig.

Den lille hund nappede forsigtigt i hendes bluseærme, som om den ville trække dem yderligere ind på det tørre.

Nadya smilte svagt, inden hun ved opbydelsen af de allersidste kræfter trak sig og babyen ind på midten af flåden.

Deres ny hjem indtil videre.

.....

Nadya vågnede ved, at nogen slog hende i ansigtet.

Ikke hårdt, men nok til at forskrække hende. Hun kunne dårligt løfte hovedet, men beskyttede sig så godt som muligt med den raske arm.

Det var helt mørkt. En smal nymåne hang over det natsorte hav.

Det var babyen, der fægtede med armene for at komme fri af det hylster, han så længe havde været lænket til Nadya med.

Da hun forsøgte at komme op på den ene albue, kunne Nadya mærke, hvor træt og forslået hun var. Hele kroppen gav sig. Bulen i hovedet var heldigvis svundet noget. Til gengæld dunkede den sårede arm mere end nogensinde.

Nadya kom op at sidde, så hun med besvær kunne løsne sin hjemmelavede bæresele lidt. Drengens gråd gled snart over i en klynken. Han var også svag og sikkert både tørstig og sulten.

Er der da ikke bare et eller andet på den her flåde, man kan spise eller drikke?

Den lille hund var der stadig. Den listede forsigtigt frem og tilbage langs flådens kant.

Holder du vagt for os? Måske kigger du også efter mad?

Bortset fra den lille hund, dem selv og lidt kviste i den ene ende, var der absolut intet på deres tømmerflåde. Hverken til at spise, til at beskytte sig med eller til at fordrive tiden med – ikke noget som helst.

Nadya gav sig derfor trist til at spejde ud over havet i alle retninger.

Det kunne være, der flød noget forbi, de kunne bruge. Der var efterhånden langt imellem, at der overhovedet viste sig noget.

Efter at have spejdet et stykke tid, fik hunden øje på et bræt, der gled op på siden af flåden.

For en sikkerheds skyld fiskede Nadya brættet op.

Det kan vi det mindste bruge som en slags åre til at vrikke flåden frem med.

Efterhånden fandt hun en stilling, hvor hun kunne sidde med benene ind under sig og vrikke flåden langsomt mod land med den raske arm.

Babyen strakte sig en gang imellem, men sløvede ellers for det meste hen.

Hunden sad trofast på den anden side af rorpinden og spejdede ind mod land.

.....

Nadya vidste ikke, hvor mange timer, de havde sejlet. Hun vrikkede kun svagt med roret.

Macheten dinglede let mod den arm, hun brugte til åren. Nadya turde ikke engang lægge macheten fra sig her på flåden. Den kunne blive skyllet væk af en bølge, som ramte ind over flåden.

Hunden spidsede pludselig ører, samtidig med at den lagde det lille hoved lidt på skrå.

Så bestemte den sig og gøede af fuld hals.

Nadya rettede sig op og holdt krampagtigt fat i sit styrebræt.

Nu lød der vist råb længere inde mod kysten.

Hunden listede frem i spidsen af flåden og gav sig igen til at gø, mens den lille hale tøvende svingede fra side til side.

Også Nadya blev ivrig. Med besvær fik hun rettet sig op på knæ, så hun bedre kunne se.

Var der et eller andet lysglimt i retning af kysten?

Hun forsøgte at kalde hunden til sig. Den skulle tie stille, så hun kunne høre, om der virkelig var andre mennesker i nærheden.

Hendes sanser var spændte til det yderste. Det var også som om, babyen på maven lyttede med. Så satte hun hånden for munden og kaldte ud i mørket efter hjælp.

Nu var det helt sikkert.

Der var noget derinde, som blinkede eller lyste, samtidig med at det bevægede sig. Det gav nye kræfter. Nadya rettede sig yderligere op og vinkede med den raske arm samtidig med, at hun kaldte ud i mørket.

En motor!

Hun kunne helt bestemt høre en bådmotor, og den kom hastigt nærmere.

Den sigter mod os!

Vi er reddede!

Snart kunne hun se en lille træbåd komme vippende ud i en stribe månelys.

Pludselig tændtes først én projektør. Så én til. Lyskeglerne søgte først hen over vandet, men snart samledes de om at lyse i deres retning.

Med ét blev hun blændet, fordi båden var ganske tæt på dem. Motorlyden døde, og båden gled hen langs deres flåde.

En mand lænede sig frem under bådens lille presenning.

Hvem er I, og hvor er i fra? spurgte han med en blød stemme.

Vi så dig signalere med dit spejl!

Nadya blev lidt forvirret.

Det har nok været min machete, der glimtede.

Det var som om al kraft i samme øjeblik forsvandt fra hendes krop. Hun kunne høre sin egen stemme hikke igennem en forklaring.

Nu var båden lige så stille gledet bag dem. En skikkelse lænede sig frem og ville løfte dem over i båden.

Nadya orkede kun at klynke lidt, da manden kom til at klemme hendes dårlige arm.

Den lille hund hoppede selv – uden at blive inviteret – ombord i den mere sikkert udseende båd.

Alting blev sort.

.....

Det var et par dage senere.

Nadya var blevet anbragt på et nødhospital inde i provinshovedstaden.

Hun havde fået rent tøj på. Hendes arm var brækket to steder, så den var blevet lagt i en skinne, som hun bar i en slynge bag sin nakke.

Nogle udenlandske kvinder på hospitalet tog sig af babyen sammen med et par andre små størrelser.

Hun sad på en veranda og kiggede over på kvinderne, der puslede om de små.

Selvom Nadya var glad og lettet over at blive reddet, så var hun alligevel eftertænksom. Skulle hun nu også til at tage sig af babyen? Nok var den lille det dejligste, man kunne forestille sig; men hvordan skulle det gå, når hun også skulle tage sig af de andre børn?

En fremmed stemme rev hende ud af de dystre tanker.

Er du Nadya?

Den fremmede forklarede, at der var kommet folk fra deres landsby for at hente hende og babyen.

Det gjorde ikke Nadya mindre bekymret. Det var ikke til at vide, hvad der nu ventede dem.

Da de kom over på det lille hospitals kontor, var landsbyfolkene åbenbart kommet.

Det viste sig at være – babyens forældre!

Kæreste Nadya!

Hvor er vi lykkelige over at se dig igen!

Du har reddet vores søn. Det er jo fantastisk!

Hvordan bar du dig dog ad?

En af folkene fra hospitalet genfortalte kort den historie, Nadya tidligere havde forklaret dem.

Pigebarnet er en heltinde!

Det var babyens strenge far, som straks gav hende en stor undskyldning.

Hun var den dygtigste og modigste pige, han nogensinde havde mødt. Ikke blot tog hun sig i hverdagen af en flok jævnaldrende børn; men når ulykken var ude, havde hun stadig først øje for andres sikkerhed.

Ved du, hvordan det er gået Sulang, Malik og lille Nanda?

Der kan du se! Også nu tænker du først på de andres sikkerhed!

Hun er enestående!

Det var babyens mor, der brød ind. Hun forklarede med alvorlig stemme, at Malik var blevet revet væk fra dem af vandmasserne, men at Sulang og Nanda var blevet reddet ned fra moskeens tag efter, at flodbølgen var væk. De var i sikkerhed i en lejr uden for provinshovedstaden. Herfra ville man sende dem videre til en skole, hvor de samtidig kunne bo.

Nadyas underkæbe dirrede. Store tårer samlede sig i hendes øjenkroge.

Skal jeg så aldrig mere se dem?

Babyens mor satte sig hen til hende og lagde forsigtigt en arm om skulderen på Nadya.

Nu skal du høre min pige:

Min mand og jeg har besluttet, at vi vil tilbyde – vi vil bede dig om at komme og leve med vores familie, som storesøster.

Hvis du vil det, vil vi altid være sikre på, at dine mindre søskende er i gode hænder. På den måde kan vi måske med årene betale den gæld, vi har til dig for at tage dig så modigt og kærligt af vores lille dreng mit i katastrofen.

Nu faldt faderen ind:

Desuden fortjener du den flotteste machete, der kan købes for penge.

Her!

Desuden lover jeg, at på besøgsdagene vil hele familien tage hen til dine to 'ekstra søskende' på skolen, så I alle kan lege sammen igen...

Nadya smilede forsigtigt: *Jeg tror nok, jeg er blevet for stor til at lege...*

Den falske profet

Alt var kaos på den lille plads. Som om en hvirvelvind lige havde passeret: smadrede boder og spildte varer overalt. Det brændte i flere af husene. Normalt lugtede luften af støv og de handlendes varer – frugter, nødder, kaffe, krydderier og læder. Nu stank den af røg, blod, lort og en mærkelig sødlig lugt fra de mange lig. Hertil kom en skarp lugt fra angste dyr.

Larmen fra kampene var stilnet af. Ikke flere vilde brøl. Stål sang ikke længere mod stål. Ingen angstskrig og forbandelser på forskellig sprog. Ingen trampende hestehove, ingen kærre der blev smadret og ingen kølleslag mod kroppe og kranier.

Et eller andet sted græd en baby.

Marwan ville allerhelst flygte så langt væk, som hans magre ben kunne bære ham. Men han var som låst til sin udkigspost her på det flade tag lige op til pladsen. Det var ikke deres eget hus. Alligevel kendte han det, som var det hans eget. Her havde hans bedste ven boet indtil samme morgen.

Vennens far, en velhavende købmand havde fået et tip om angrebet og var flygtet ud af byen med hele sin familie. Alle de andre handlende havde hånet købmandsfamilien, fordi de bragte sig i sikkerhed i stedet for at blive og forsvare deres stolte by. Hvis der overhovedet ville komme nogen at forsvare den imod.

Det sidste var der ikke længere nogen, der talte om.

Marwan vidste udmærket godt, hvad han burde gøre, men en usynlig kraft holdt ham tilbage. Derved i den retning, hvorfra man kunne

høre babyen græde. Det var dér, han burde gå ned, inden de vantro angribere vendte tilbage.

En plettet hest uden rytter sprang vrinskende og prustende igennem den snævre gade under ham. Den fortsatte tværs over pladsen i retning af hans egen gade, som om den vidste, hvor den skulle hen. Det tegn måtte han følge. Hans ben skælvede, da hans beskidte fødder førte ham ned ad trappen fra taget.

Normalt ville han bevæge sig den korte afstand på ingen tid. I dag måtte han være mere forsigtig.

Nogen trak i hans korte lændeklæde, da han forsigtigt skrævede over en væltet frugtbod. Det tog lidt tid at genkende det forpinte ansigt. Manden lå klemt fast under den væltede bod. Marwan forsøgte at trække sig fri. Så ombestemte han sig. I stedet løftede han med besvær det hjørne af boden, der tvang frugthandleren til jorden. Han mærkede noget vådt og varmt og sprang forskrækket tilbage. Hånden var indsmurt i blod fra mandens opsprættede mave.

'Vand, kære Marwan. Blot lidt vand', hviskede manden.

Marwan så sig usikkert omkring, men kunne ikke få øje på noget. I stedet tog han en af de appelsiner, der var trillet ned fra boden, vred skallen af og stak den i hånden på manden. Den døendes taknemmelige blik blev ved med at forfølge ham, mens han skyndte sig videre.

Hjertet hamrede i brystet, selvom han slet ikke havde anstrengt sig endnu. Han trak vejret gennem munden for at holde stanken væk fra næseborene. Hesten var for længst forsvundet ud af syne; men han kunne stadig høre dens rappe hove rundt om hjørnet. Det var ikke mindst babyens vedvarende gråd, der drev ham fremad.

Han ville ikke, men kunne bare ikke undgå at genkende gråden.

Han nåede sit eget hus, og nu var der ikke længere tvivl. Den grædende baby var lige inden for. Da hans øjne havde vænnet sig til halvmørket, følte han trang til at skribe højt. Det var ikke mandighed, som forhindrede ham. Så snart skriget kom til halsen, snørede den sig sammen og ville ikke lade det komme forbi. Munden var knastør. Benene blev slappe under ham, og han sank på knæ med armene hængende ned langs siden.

Inde i hjørnet sad hans lillesøster og vuggede den grædende baby i armene, mens hun med røde øjne stirrede tomt frem for sig. Foran dem lå hans yngste storebrors kone med hovedet nedad og kjolen halvvejs oppe om livet. Fra et sted mellem hendes lår samlede en sort og tyk pøl sig. Hun lå helt helt stille.

Babyen var hendes første og eneste barn, og hun ammede den stadig. Marwan prikkede forsigtigt til hendes indadvendte fødder. Hun var ellers meget kilden; men nu reagerede hun slet ikke.

Hvor er alle de andre?

Lillesøsteren stirrede blot ind i rummet bag ham, mens hun nikkede svagt i retning af ildstedet. Redskaber og møbler lå væltet omkring. Grøden fra det store kar over ilden flød ud på gulvet.

Det næste syn måtte bare ikke være sandt.

Ved siden af ildstedet sad hans mor på gulvet med ryggen op ad væggen. Hendes ben var splattet ud til siden. De gode hænder holdt endnu slapt om en ildrager, der var boret igennem hendes mave. Ansigtet havde et halvt forbavset, halvt vredt udtryk. Der var ikke noget blod. Alligevel var Marwan ikke et øjeblik i tvivl om, at hun var død.

En af gadens hunde havde sneget sig bag om ham og var forsigtigt i gang med at snuse til hende. Med et brøl sparkede han hunden, så den hylende pilede væk hurtigere, end den var kommet.

Nu lød der igen hestehove i gaden. Denne gang var der mange. De stampede hidsigt, og deres tunge udrustning klirrede om kap med de jernbeslåede hove og lyden af skiftende kampråb. Marwan og lillesøsteren - stadig med babyen i armene - søgte i skjul på bagsiden af deres hus. Her delte de pladsen under en trappe med deres kat. Den slikkede tålmodigt deres salte arme, mens de krøb sammen. Fra deres skjulested kunne de to søskende ikke afgøre, hvordan slaget udviklede sig. Våbenlarm vekslede hele tiden med smertebrøl og gjaldende kommandoer.

Støjen bølgede frem og tilbage i mange timer til længe efter, at mørket faldt på.

Nåede I slet ikke at gemme jer?

Vi troede, det var vores egne soldater, der var ude og jage forbrydere.

Imellem soldaternes skiftende fremstød fortalte Marwan og lillesøsteren hviskende hinanden, hvad de hver i sær havde oplevet.

Alt havde været normalt i kvarteret. I middagsheden, da de fleste hvilede, var de vantrø krigere trængt ind i byen nordfra. De var stormet frem gennem de snævre gader med bål og brand. Da mange af dem var til hest, og da de lokale soldater primært holdt til i fæstningen, var det gået stærkt.

Deres far og de to storebrødre var på arbejde hos en bonde uden for byen, så der var ingen hjemme til at forsvare kvinder og børn. Marwan havde som sædvanligt været nede ved havnen for at tjene sig lidt småpenge, da krigen nåede frem til deres torv.

Røgen fra de brændende huse, larmen fra nedslagtingen af de handlende og fra voldtægterne fik omsider kaldt de uduelige soldater fra fæstningen til hjælp. Lillesøsteren havde leget på pladsen og havde skyndt sig hjemad, da kampen nåede hertil.

Lige som hun var kommet indenfor og havde gemt sig i moderens skørter, blev deres dør slået ind af en lanse, og en hel flok fremmede soldater væltede ind. Deres mor havde forsøgt at spærre for dem. Samtidig gennede hun Marwans lillesøster ind for at gemme babyen.

Det havde føltes som evigheder, da moderen og svigerinden desperat kæmpede mod de indtrængende soldater, mens deres bedstemor overdængede dem med en blanding af bønner og forbandelser. Svi-

gerinden hulkede efterhånden kun lidt, når soldaterne på skift kastede sig over hende.

En officer var kommet forbi og havde kommanderet dem til at støtte stormen på fæstningen. Pludselig fik de travlt med at komme videre. Dog ikke mere travlt end, at de gjorde det helt af med de to kvinder.

Tårerne stod Marwan i øjnene, og fortvivlelsen stormede i hans bryst. Tabet af moderen og svigerinden var forfærdeligt; men han var også rasende over, at ingen havde været i stand til at forhindre det.

Han var styrtet hjemad fra havnen, da slaget allerede var i fuld gang på pladsen. Det bedste han havde kunnet finde på, var at holde øje med det hele oppe fra taget af vennens hus. Nu kunne de kun håbe på, at faderen og brødrene fortsat var i sikkerhed uden for byen. Så ville de helt sikkert komme og befri dem.

I løbet af natten holdt kampene op.

De fremmede havde erobret fæstningen. Nu tog de på plyndringstogter for at sikre sig forsyninger og rigdomme til deres videre angreb. De to søskende vovede sig frem for at lede efter deres bedstemor og for at skaffe vand og mad. Ud på morgenen var de dødtrætte faldet i søvn i huset. Da Marwan vågnede, sov søsteren og babyen stadig. Deres bedstemor var dukket op igen, udmattet efter at have hjulpet en af nabokvinderne med at føde i nattens løb. Nu gik hun og Marwan i gang med at begrave de dræbte. Hele tiden mumlede bedstemoderen bønner for at lette de døde vej til Himlen.

De næste dage gik med at slukke brande, begrave de sidste døde og at pleje de sårede. Marwan og de andre store drenge hjalp til, hvor de kunne. Ellers strejfede de ud i byen og bragte nyheder tilbage til kvarteret. De store drenge havde deres næse i alt. Ikke mindst Mar-

wan. Hans tørst efter nyheder om faderen og brødrene førte ham vidt omkring.

Der var bare intet nyt om familiens mænd. Bedstemoderen, søsteren og Marwan forsøgte at få livet til at gå videre. Af og til måtte de tigge og stjæle for at have lidt mere end den smule hjælp, de kunne få fra naboerne. De vantro soldater tog regelmæssigt på plyndring i byens gader. De hentede friske soldater og udstyr op fra havnen. Banditter og tyveknægte havde fået frit spil efter byens fald til fjenden. Dagliglivet i den før så stolte by var blevet ekstra barskt.

.....

På en af sine mange strejfture i byens udkant, fik Marwan en dag øje på en støvsky inde i landet.

Endelig skete der noget.

Et optog af syngende mænd bevægede sig langsomt ned fra bjergene mod byen. Forrest gik en hvidklædt præst omgivet af to unge mænd, der svingede røgelseskar fra side til side. Bag dem fulgte en gruppe mænd i alle aldre. Langs optoget på begge sider gik nogle alvorlige, sortklædte mænd. De så jævnlige ud til siderne, som om de spejdede efter noget.

Ophidset skyndte Marwan sig nærmere.

Var der var hjælp på vej? Var der endelig nogen, der ville sætte sig op mod de fremmede, som havde besat deres by?

Han kappedes med smådreng og hunde om at komme først frem til optoget. Der blev mere og mere trængsel i gaderne i takt med, at følget bevægede sig ind i de smalle gader. Alligevel masede Marwan sig frem og tilbage langs optoget.

Ja, dér! Han vidste det jo. Han vidste det!

Inde midt i gruppen gik hans far.

Han virkede uskadet. Faderen så målbevidst og stolt frem for sig. Marwan hoppede op og ned.

Far! Far!

Se mig - Marwan. Herovre ved grønthandleren!

Se mig nu!

Endelig fik faderen øje på ham, og et taknemmeligt smil gled hen over hans ansigt. Det varede kun et øjeblik. Han samlede sig, nikkede alvorligt og pegede med en hovedbevægelse over mod to af de sortklædte vagter på den modsatte side.

Nu kunne Marwan genkende sine brødre. De var begge i lange sorte dragter og turbaner. Hans hjerte svulmede, så det truede med at sprænge hans efterhånden ganske brede brystkasse.

Pludselig kom han i tanke om resten af familien. Marwan skyndte sig hjem og fortalte bedstemoderen og lillesøsteren om, hvad han havde set. De græd af glæde. Selv den lille baby ville være med og gurglede begejstret i bedstemoderens skød.

'Kom med og se optøget. Når de folk tager fat, så kommer der helt sikkert til at ske noget!'

Marwan kunne slet ikke stå stille, mens han fortalte.

'Hvor er det vidunderligt, at din far og dine brødre er uskadede! Vi trænger sådan til, at de kommer og får familien på fode igen. Gå du med og vær vores øjne og ører. Imens laver vi lidt festmad ud af

det, vi har. Så kommer I hjem, og vi hører om det hele, når vi spiser.'

Bedstemoderen så alligevel lidt bekymret ud, da hun puffede Marwan tilbage på gaden.

Da han nåede frem, havde der samlet sig en stor folkemængde omkring præsten og hans følge. De var på vej ind på en af de andre pladser, ikke så langt fra deres eget kvarter.

Marwan kom her ikke så tit, for det var et af byens fattigste kvarterrer. Når man viste sig, fik man nemt ballade. Der var altid mange tiggere, tyve, ludere og forældreløse børn, som hurtigt gik i kødet på én, hvis man ikke straks gav dem noget.

Nu var det helt anderledes.

Her var larm og begejstring.

En forhøjning af sten ved siden af den centrale brønd var ryddet for folk, deres få ejendele og affald. Ned af forhøjningen kunne man endnu se spor af vand, som om nogen i al hast havde vasket den. Begejstringen steg til nye højder: præstens mænd havde slået sig ned rundt om forhøjningen, hvor deres fører sad, som om han bad. Nogle af mændene havde på forunderlig vis fremtryllet kurv efter kurv med brød, som de delte ud til alle, der var på pladsen. Præsten var helt omgivet af de sortklædte vagter. Marwans spejdede og spejdede til han fik øje på begge sine brødre blandt dem.

Nu var alle brødene delt ud, og præsten rejste sig.

Med løftede hænder gjorde han tegn til alle på pladsen om at sætte sig. Det gjorde de fattige gerne, når de blot havde et brød at gumle på! Præsten så tilfreds hen over de mange mennesker, hvis øjne klæbede til hans mund.

'Brødre og søstre!

En frygtelig storm har hærget vores by. Uden nåde har den røvet vores kære fra os. Den har dræbt og såret tusinder og kun skånet få. Den har smadret al vores ejendom og gjort livet, som i forvejen var vanskeligt, næsten umuligt.

Men også før de vantrø uslinge overfaldt vores stolte by, havde I det svært. Jeg ved det, for jeg er selv vokset op her midt i blandt jer. Min far – æret være hans minde - har været jeres åndelige vejleder hele sit liv. Han har elsket jer som sine egne børn, og I har elsket ham. Når I har lyttet til hans råd, har I mærket, hvordan retfærdigheden før eller siden kom til jer.

Præsten holdt en pause. Han samlede hænderne foran sig og tog sig tid til at kigge hele vejen rundt.

I ser, jeg har bragt jer brød. Det viser, at jeg er kommet som jeres tjener. Min far vejledte jer før til at nå Gud. Jeg er en beskeden mand; men jeg vil forsøge at udfylde hans mægtige fodspor. Ja, jeg vil endda prøve at gøre mere: jeg vil samle jer til modstand mod tyrannerne. Lad mig give jer styrke til en dag at kaste de vantrø på porten. De er kommet for at tilsvine vores forfædres grave og for at undertrykke vores tro – den eneste sande og retfærdige.

Det må ikke ske!

Folk løftede hænderne i vejret og truede den usynlige fjende med knyttede næver.

I stedet vil vi sammen vende undergang til sejr og rigdom!

Jeg har været borte en tid. Jeg har søgt ensomheden i bjergene for at rense mig og for at hente inspiration. Mens jeg fastede, modtog

jeg et budskab fra det høje om at samle jer og befri vores engang så stolte by.

Følg mig ligesom disse stærke og gode mænd, I ser foran jer!

Præsten holdt endnu en lang kunstpause. Folkene på pladsen brølede nu begejstrede deres støtte til den skæggede unge mand i det hvide tøj.

Med udbredte hænder fik han dem til igen at være stille.

Der bliver arbejde til alle. Vi vil genopbygge byen. Der er mange, som behøver hjælp i det daglige. Alle skal kunne færdes sikkert mod røveri og overfald. Vi skal sørge for, at fjendens røvertogter ud i byen skader ham selv mere, end de rammer os.'

*'Død over tyrannerne!'*brølede folk.

'Forenet af den sande tro kan vi kaste de vantro ud af fæstningen. Så kan vi igen leve frit som lige brødre og søstre!'

Hvem vil med på denne store rejse?'

Som med én mund skreg alle:

'Det vil vi!'

Vis os vejen!'

Samtidig rejste præstens sortklædte mænd sig. Vendt ud mod forsamlingen løftede de stavene og råbte i kor:

Død over tyrannerne! Længe leve den nye profet!

Marwan brølede med, det bedste han havde lært. Som alle sprang han op i begejstring. Med armene over hovedet dansede han rundt med dem, der stod lige omkring.

Nu skulle der ske store ting!

Nu havde de en leder, der kunne få styr på tingene. Han var stærk, og han ville dem alle det godt. Marwan kunne slet ikke vente med at komme i gang. Han kæmpede sig af al kraft igennem det dansende menneskehav på pladsen. Han ville hen til sin far og sine brødre.

Præsten lod dem alle gå, så de kunne være sammen og hvile ud i deres eget hus, inden det for alvor gik løs.

Mens han holdt begge sine brødres hænder, dansede Marwan hjemad imellem dem.

Hans far marcherede tavst bag dem. Lidt efter lidt blev brødrene også tavse. Der var jo nogle nyheder, som Marwan endnu ikke havde delt med dem. Faderens mørke blik røbede hans bekymringer. De store brødre kiggede forsigtigt bagud, og Marwan stirrede på sine fødder, mens de alle tavse gik det sidste stykke vej.

Det var bedstemoderen, der måtte forklare tomheden i huset.

Resten af dagen spiste de og talte lavmælt om de store ofre, deres lille familie havde måttet bringe. De delte sorgen og tabene.

Derefter vendte de sig mod de nye udfordringer. Faderen forklarede, hvordan han og de store sønner havde sluttet sig til præsten, fordi han lovede dem at rydde op og bringe retfærdighed tilbage til deres by.

Marwan bad alvorligt om også at måtte være med til at genopbygge byen. Efter at have snakket lidt med bedstemoderen indvilgede fade-

ren i at tage Marwan med tilbage til 'Pjaltepladsen' samme aften, så han også kunne få sine opgaver.

Det var blevet mørkt, og det var tid at komme tilbage til arbejdet med genopbygningen. Deres far gik forrest med en tændt fakkell. Andre små grupper af beslutsomme mænd med fakler var også på vej til Pjaltepladsen.

Her var arbejdet allerede i fuld gang. Præsten sad i samtale med en håndfuld alvorligt udseende mand, pegede på kort og studerede lister. Marwans far fik en hjertelig modtagelse. Præsten afbrød alt for at modtage dem. Han velsignede alle og takkede for den store indsats, de allerede havde gjort.

Som dygtige håndværkere blev Marwans far og ældste bror en del af et hold, som skulle arbejde med at reparere husene i deres egen gade. Den næstældste bror skulle som en stærk ung mand være en af de sortklædte vagter. Han kastede sorgen og vreden af sig og tog taknemmeligt i mod tilbuddet. Nu fik han mulighed for at hævne drabet på sin kone.

Præsten kiggede nøje på Marwan og udspurgte ham lidt.

'Du ser ud til at være en kvik ung fyr. Dig kan jeg bruge som budbringer. Det er en meget betroet opgave. Den kræver rappe ben og et godt hoved. Hvad siger du til det?'

Marwan vidste ikke helt, hvad det betød; men at han havde rappe ben og et godt hoved, mente han også selv. Så sådan blev det.

Inden natten var forbi, var alle i fuldt sving. Ødelæggelserne fra krigen var enorme. Næsten ingen ting fungerede. Affaldet flød i gaderne sammen med ødelagte vogne og boder. Byens hunde strejfede som vanligt; men nu holdt de sig ikke fra at angribe små børn, udhungrede tiggere og gamle – alle de svageste.

Hele tiden genlød gaderne af skrig og skrål, når der var slagsmål om stumperne, eller når nogen blev frarøvet deres få ejendele. Mindst hvert andet hus havde haft store tab eller var ligefrem blevet ødelagt – af brand eller af de hærgende røversoldater. Det ville endnu tage lang tid at begrave de døde og at passe de sårede, til de kunne klare sig selv igen.

Her var rigeligt at tage fat på.

Snart var Marwan i evig fart mellem præstens lokale kommandanter i de forskellige dele af byen og hovedkvarteret på Pjaltepladsen. Præsten havde nu overtaget et af de forladte og udbrændte huse. Det var i fuld gang med at blive sat i stand af folk fra kvarteret, som var stolte over at være med til at indrette et hovedkvarter for deres ny leder.

Oftest blev Marwan sendt af sted med papirer. Andre gange skulle det gå stærkt. Så han fik mundtlige beskeder, som han lynhurtigt skulle lære sig udenad. Atter andre gange skulle han bringe penge til at betale håndværkere og handlende, som leverede varer til alle de travle folk.

Hvor pengene kom fra, forstod Marwan ikke.

At de virkede, kunne han sagtens se. Langsomt forsvandt skidtet fra gaderne. Der kom gang i markederne rundt omkring i byen, og de fleste kunne igen spise sig mætte hver dag. I hvert fald i det brød, der hver dag blev delt ud til dem, som ikke havde andet.

Overfald og tyverier blev sjældnere og sjældnere. Der var foretag-somhed overalt i byen. Også hans egen familie var i gang igen. Faderen og den ældste bror kom hver dag hjem efter endt arbejde med mad og andre varer, de havde fået i stedet for løn.

Den yngste storebror kom ikke hjem så tit som de andre. Når han endelig kom, var han ofte tavs og indelukket. De slog det hen som træthed og sorg over tabet af moderen og hans kone. End ikke babyens begejstrede pludren kunne gøre ham glad.

Marwan var som regel træt fra sine mange løbeture eller optaget af at fortælle om alt, hvad han havde oplevet rundt i byen. Han tog sig ikke særligt af storebroderens dårlige humør.

.....

En aften nogle uger senere havde Marwan for alvor fået noget at fortælle over aftensmaden.

Han havde været af sted på en af sine daglige ture som budbringer i nærheden af fæstningen i den østlige del af byen. Den dag var han kommet så tæt på hovedporten, at han tydeligt kunne høre kommandoråb og hestetrampen inde i fæstningen.

En indskydelse fik ham til at styrte hen til kommandanten i det område, der lå op til fæstningen.

Kommandant! Kommandant!

Røversoldaterne angriber snart!

Hov, min ven. Hvorfor har du så travlt?

Lige før var jeg tæt på fæstningen, og jeg kunne tydeligt høre, at de gjorde sig klar til angreb.

Hvad får dig til at tro det?

Jeg har set det før, kommandant. Lige før et angreb, så hører man råb og larm lige inden for hovedporten. Kort efter så styrter en gruppe ryttere ud for at hæрге og stjæle.

Hmm...Jeg tror dig, min dreng!

Vagt! Kom her!

Kommandanten gav lynhurtigt nogle kommandoer, til en af sine mænd. Han fór af sted, hvorefter Marwan fik besked på at styrte, alt hvad han kunne, hen til en smed et par gader derfra og sige, at han skulle forberede baghold.

I løbet af få øjeblikke var Marwan tilbage hos kommandanten. Mens han fik pusten igen, forklarede kommandanten, at de fremmede normalt havde tre forskellige ruter, de red ud af, når de plyndrede byen og omegnen.

Eftersom de ikke fra gang til gang vidste, hvilken rute der blev brugt næste gang, måtte de lokale hver gang der var en chance, forberede baghold alle tre steder.

Ny kunne de på afstand høre mange heste i fuld galop over stenbroen. Røvertogtet var begyndt.

Marwan holdt vejret af bare spænding, mens han spejdede ud af den butik, hvor kommandanten og hans folk holdt til. I et splitsekund så han 10-15 ryttere rase forbi enden af gaden på vej nordover. Kommandanten nikkede og satte fingeren for munden som for at få Marwan til at være stille.

Han var allerede musestille og spændt som en fjeder.

Pludselig lød der en fjern vrinsken.

Det lød, som om hesten var angst. Så fulgte kamptummel og høje råb.

Inden længe var der igen kun den normale hverdagsstøj fra basaren og kærre, der blev trukket forbi af æsler, okser og mennesker.

Kom her, mænd! Vi skal undersøge resultatet af bagholdet!

Hov, du budbringer! Du må også hellere følge med, så du kan fortælle Mesteren, hvad du så.

Kommandanten var allerede på vej.

Marwin var straks på benene. Blodet stormede rundt i årerne, og det susede rart for hans ører.

Den lille gruppe trængte sig igennem basargaderne hen til det sted, hvor Marwan for kort tid siden åndeløst havde givet besked til smeden om at lave baghold.

Et frygteligt syn mødte dem.

Marwans tindinger dunkede.

Foran ham foregik en grusom nedslagtning af de ellers så overmægtige fjender.

De fleste ryttere lå allerede dræbte i gyden, og folk tog deres imponerende rustninger af dem. Endnu et par stykker lå ynkeligt på knæ med ansigter stribede af angstens sved og støv fra gaden. Trods støvet kunne Marwan tydeligt se, at deres hud var rødlig, øjnene og håret lyst.

Sådan så djævlene nok ud.

En hob lokale gjorde kreds omkring dem, mens de truede med stokke og forskellige arbejdsredskaber.

Slå dem ned!

Hak dem i småstykker, så hundene kan se, om de gider æde dem!

Lad dem bede om nåde for alle deres forbrydelser!

De omkringstående heppede blodtørstigt på de inderste i kredsen.

De lod sig let ophidse. Slagene begyndte at hagle ned over de nu forsvarsløse krigere. Snart lå også de udstrakte på jorden med blodet flydende fra adskillige sår i hovedet og på kroppen.

En slagter var allerede i gang med at flå og partere en af de dræbte heste. Nogle unge fyre på Marwans alder hjalp villigt til. Der var kommet nye varer til butikken!

Andre var ved at trække væk med de fleste af hestene, som åbenbart skulle bruges andre steder.

Sørg for at alle i gaden får del i kødet fra de heste. Rustninger og våben skal alle bringes til mit hovedkvarter. Jeg sender et par soldater til at hjælpe jer.

Selvfølgelig gode herre!

De viser stor retfærdighed, og vi kæmper for den samme sag.

Slagteren og en gruppe borgere arbejdede videre med at fjerne sporene fra den korte og ulige kamp.

På vejen tilbage forklarede kommandanten, hvordan bagholdet fungerede.

De lokale havde på et særligt snævert sted i gyden to sæt kæder liggende klar. I løbet af et øjeblik kunne de spændes på tværs mellem to huse. De bageste lå klar til at blive sat op, når angriberne var passeret og på vej ind i de forreste kæder. Der var kæder både tæt ved jorden og i mandshøjde.

Når de forreste ryttere og heste røg på næsen, blev de bagerste kæder spændt ud, så soldaterne nærmest var spærret inde. De efterfølgende ryttere styrtede over de forreste. I løbet af forbløffende kort tid ville de alle være på jorden. Deres rustninger gjorde dem tunge og langsomme, så det var let for de lokale krigere at gøre det af med dem.

Resten havde Marwan allerede set.

Når boderne om lidt var rejst op igen og varerne lagt frem, ville ingen kunne se, at her var en fjendtlig patrulje for kort tid siden forsvundet sporløst fra jordens overflade. Det skulle gerne skræmme de vantro i fæstningen. Ellers ville det nok hjælpe, når de næste morgen fandt de dræbtes hoveder stirre op mod hovedporten fra stager plantet i ly af nattemørket.

Nu forstod Marwan bedre, hvorfor fjendens patruljer rykkede ud så pludseligt og red så hurtigt igennem byen på deres togter.

Der var du vågen! Det var dine gode øjne og ører, der hjalp os med at nedkæmpe den største fjendtlige styrke indtil nu. Din familie kan være stolt af dig.

Det skal Mesteren vide.

På vejen tilbage til hovedkvarteret svævede Marwan ikke helt så let, som han havde ventet.

I hans ører genlød hestens angste vrinsken, og for sit indre blik så han igen og igen de hjælpeløse ryttere trygle om nåde.

Det var nu rigtig godt, at de kunne forsvare sig mod de fremmedes overfald.

Har var stolt som en præmiehane over sin indsats.

Alligevel kunne han ikke lade være med at sammenligne de knælende soldater med en udmattet tyv, de handlende var faldet over, fordi han havde stjålet et brød eller en tomat.

Som han småløb hjemad, syntes han, at folk kiggede på en underlig måde. Inden han nåede tilbage til hovedkvarteret, var rygten fløjet i forvejen:

'Tømrer-Alis Marwan fælder fjendtlig patrulje.'

Det var underligt, som folk stirrede. De kendte ham jo ikke i denne del af byen. Det måtte være gået fra hustag til hustag i den stegen-de middagshede. Varmen forhindrede selv de små drenge i at løbe så hurtigt, som nyheden var blevet spredt.

Præsten var ude for at ordne noget, så Marwan slog sig ned i skyggen af brønden og skyllede sin knastørre hals. Han måtte være faldet i søvn et kort øjeblik, for han sprang op med et sæt, da præsten prikkede til ham med sin stav.

'Undskyld! Til tjeneste, Deres hellighed.'

Marwan skammede sig over, at være faldet i søvn.

'Jamen, der har vi jo selveste den unge helt.'

Præsten blinkede fortroligt. Marwan fik lov til selv at fortælle, hvad der var sket.

Senere sad familien omkring ildstedet og turde næsten ikke trække vejret, mens Marwan i detaljer fortalte om sin heltegerning. Alle rørte ham efter tur på armen eller skulderen og roste ham. De var stolte over at have ham i familien. Han skulle nok blive til noget stort.

‘En retfærdig handling fjerner ikke pletterne fra utallige ugerninger.’

Det var hans yngste storebror, der så mørkt frem for sig.

Han havde også rost Marwan; men var fortsat med den mærkelige bemærkning, som ingen rigtig forstod, og som han heller ikke forklarede nærmere. Han så blot hen på deres far, der stille kiggede ned i gulvet.

.....

Der var gået nogle måneder siden Marwans heltegerning.

Han var blevet kaldt frem og rost af præsten ved den næste prædiken. Nu gik han under tilnavnet ‘Marwan den rappe’. Alle kendte til hans indsats. Derfor fik han mange lækkerier af de handlende i basaren.

Livet gik dog videre i den besatte by. Der var nu igen en slags ro og orden.

Arbejdet med at genopbygge byen fortsatte; men det gik ikke længere så hurtigt. Der blev fortsat delt brød ud til de fattige. Nu var der dog lidt længere imellem hver gang. Alle måtte forstå, at det også

kostede at bygge militsen op, så man kunne udvide kampen mod de vantro besættere.

De tog til gengæld nu kun ud i større grupper på togter i omegnen. Dermed var de også blevet vanskeligere for militsen at bekæmpe.

På Marwans mange ture rundt i byen, fik han en god fornemmelse af, hvordan det gik med at organisere modstanden mod de vantro i fæstningen.

Noget forandrede sig nu alligevel.

Hvor folk før gik glade til arbejdet og hjalp militsens folk med at få styr på alting, så var det som om, lysten til at hjælpe til svandt ind. Folk tøvede lidt længere med at give en hånd med. Hvor de i starten snakkede ivrigt med hinanden om, hvordan tingene skulle gøres og om, hvad der skulle til, så var de nu mere tavse. Når de handlende sad rundt omkring på de små beværtninger med deres kaffe, kunne de snakke med hinanden.

Hvis nogle af de sortklædte militsfolk kom forbi, ophørte samtalen. Så hilste man høfligt på dem og tav, indtil de var passeret omkring det næste gadehjørne eller var på god afstand.

Kvinder på vej hjem med varer fra markedet eller med vand fra brøndene slog blikket ned og gik godt udenom de sortklædte beskyttere.

Om aftenerne vendte Marwan ofte tilbage til sin gamle vane med at ligge på vennens hustag for at følge med i det sparsomme gadeliv. Vennen og hans købmandsfamilie var vendt tilbage efter noget tid. De havde ikke længere så let et liv, fordi de var flygtet før kampene begyndte. Mange folk var på nakken af dem, og handelen gik mere trægt end før.

Marwan havde fået lov af sin far til at gå frit omkring om aftenen. Så var han ofte sammen med sin ven oppe på taget af familiens hus. De kiggede stjerner og hviskede sammen om alt muligt.

Om hvordan de en dag skulle blive af med besætterne, om Marwans oplevelser på dagens ture, og om hvad de skulle senere i livet.

Nogle gange blev de oppe meget sent.

I gaden og på deres egen lille plads var der helt stille. Nogle tiggere og bærere holdt til under træet i hjørnet af pladsen. Af og til skændtes de lidt om de bedste sovesteder, som de også måtte dele med nogen af gadens hunde. Så var der lidt gøen og skænden, og snart var der igen ro.

Militsfolkene gik vagt i små grupper. Det virkede trygt på Marwan og hans ven.

Nogle nætter nøjedes de sortklædte ikke bare med at gå igennem gaderne. Disse nætter stoppede de op forskellige steder og bankede på hos nogle af de handlende. Marwan og venen vidste, hvor alle boede, så de var godt klar over, hvem der blev besøgt.

Det skete ikke sjældent, at militsfolkene måtte banke flere gange, før døren blev åbnet. Der blev ikke sagt noget. Døren gik bare op, og når man så, hvem det var, lukkede de militsfolkene ind.

Marwan kunne ikke regne ud, hvad der skete inde bag dørene. Når han spurgte sin yngste storebror eller en af de andre militsfolk, blev de bare tavse eller sagde, at Marwan skulle passe sin seng, i stedet for at være ude så sent. Nogle gange var tonen vred og andre gange, virkede den, han spurgte, næsten bange for spørgsmålene.

I starten tænkte han ikke mere over det.

Efterhånden skete det dog oftere og oftere også om dagen, at Marwan på sin vej så, hvordan militsfolkene holdt orden.

Var der det mindste tegn på ballade et sted, så kom de sortklædte hurtigt løbende til.

Nogle gange væltede de simpelthen den bod, folk skændtes om. Andre gange blev folk skilt ad med pisk eller grove stokkeslag. Det endte næsten altid med, at de involverede ømmede sig og bøjede nakken.

Dem, der var kommet til for at se, hvad der skete, roste militsfolkene og skyndte sig igen hver til sit. De folk, der var stødt sammen, fik altid en bøde, som de sortklædte straks tog med til deres kommandant eller til præstens hovedkvarter.

Det var ikke altid, at købmandssønnen var sammen med Marwan oppe på taget om aftenen.

Så kravlede han bare selv op omme fra bagsiden. I den senere tid var han endda begyndt at krydse hen til et af tagene længere nede i gaden.

Lugten var ganske vist fæl oppe på det tag. Husets beboere, en bagerfamilie, ville ikke have latrinet inde i huset. I stedet havde de lavet et lille halvtag og trukket et klæde for. Så kunne de i fred gå på toilettet deroppe på alle tider af døgnet.

Det var også lige så nemt at vælte spandens indhold ned i rendestenen bag huset heroppefra som inde fra huset. Ja, nærmest nemmere.

Der var en rigtig god grund til, at Marwan fandt sig i lugten oppe på det tag.

Huset lå nemlig lige over for det hus, hvor Yasmina boede. Hun var datter af en sølvsmed og lidt ældre end Marwan. Han havde næsten altid kendt hende; men nu var hun ikke længere en af de mange tøser, der legede rundt i gaden.

Hun var begyndt at klæde sig som en voksen kvinde og kom ikke længere så tit ud. Selv om hun klædte sig voksent, kunne man dog ikke undgå at fornemme, hvor smuk hun var blevet. Den måde hun bar vandet på i en stor krukke på hovedet, fik hendes gang til at blive meget feminin med meget små skridt.

Umm...

Den måde hun genert slog blikket ned på, når man mødte hende sammen med sin mor eller et af tjenestefolkene på vej til eller fra markedet, gav Marwan ekstra lyst til at prøve at fange hendes blik.

Det så ud, som om hun ikke genkendte ham. Han var nok for ung til, at hun kunne tage ham alvorligt.

Marwan kunne dog ikke lade være med at tage Yasmina alvorligt.

Så alvorligt, så han fandt ud af, at han kunne følge lidt med i livet inde i sølvsmedens gård, når han lå på bagerens tag om aftenen. Det skete også, at han kunne få et glimt af Yasmina, når hun sad og snakkede med de andre kvinder, eller når hun hjalp sin bedstemor med væven, der stod i et hjørne af gården.

Marwan var villig til at tåle en del stank fra latrinspanden og til at bruge en hel del forgæves tid på bagerens tag. Bare han en gang imellem fik et glimt af hendes smukke ansigt i det svage lys i gården.

.....

Man kunne allerede fra morgenstunden fornemme, at det var en helt særlig dag. Marwan kunne ikke afgøre, om det var for det gode eller for det dårlige. Han kunne bare mærke, at den ville blive helt usædvanlig.

Varmen var overvældende. Solen bagte, og ikke en vind rørte sig. De fremmede holdt sig tilsyneladende inde i den solide fæstning.

På sin vej ud i byen havde hans bedstemor taget ham i armen og med alvorlig mine sagt, at han skulle passe godt på sig selv og *gøre det rigtige*. Det med at passe på, sagde hun så tit; men i dag så hun

ham dybt ind i øjnene og holdt ham fast - som for at få ham til at tænke sig ekstra godt om.

Marwan forstod det ikke. Han havde travlt og for hurtigere at slippe fri, lovede han, at det skulle han nok.

Ude i byen var der flere sammenstød end sædvanligt. Det virkede som om, folk nærmest havde lyst til ballade.

Militsfolkene havde travlt, og de tog sig ikke tid til at forhandle, men skilte bare folk ad og opkrævede bøderne med hård hånd. Præsten havde kaldt alle til et stort møde på Pjaltepladsen den næste dag. De ville få brød, når de kom, for der var noget særligt vigtigt, han ville fortælle dem.

Marwan var spændt og tænkte hele dagen på, hvad der mon skulle ske.

Der havde været rigtig mange opgaver med beskeder til og fra de lokale kommandanter. Da Marwan om aftenen kom hjem for at spise, var han helt udkørt.

Selvom hans yngste storebror manglede, begyndte de andre alligevel at spise.

Marwan kunne være faldet i søvn på stedet. Alligevel tvang han sig til at holde sig vågen. Han ville op på bagerens tag og se, hvordan det stod til i Yasminas gård. Da det efterhånden var blevet stille, listede han som sædvanligt ud for at strejfe. Snart var han oppe på købmandens tag.

Vennen var der ikke, og godt det samme. Han ville helst være alene, når han spejdede efter et glimt af Yasmina.

Længe lå han og holdt sig for næsen på bagerens tag.

Der var ikke meget aktivitet i gården overfor. I stedet for Yasmina og de andre kvinder, sad hendes far og nogle andre mænd og snakkede sammen. De så alvorlige ud og kastede af og til blikke omkring sig, som om de ville være sikre på, at ingen lyttede.

Yasminas far så meget bekymret ud og slog sig flere gange for brystet, mens de andre mænd forsøgte at berolige ham. Marwan var ved at opgive at få noget glimt af den dejlige Yasmina, da han pludselig hørte en svag støj henne fra deres egen plads.

Marwan skyndte sig hen over de mellemliggende hustage til hans vens tag. Der var meget mørkt og stille i gaderne omkring pladsen. Det var også temmelig sent, så alle sov sikkert trygt bag deres lukkede døre.

Marwan krøb helt hen til det hjørne, hvor han bedst kunne overvåge, hvad der skete på pladsen.

Lyset var også dårligt her. Kun månen kastede et blåligt skær over kvarteret.

Først kunne han overhovedet ikke skelne andet end en lille gruppe mørke skikkelser, der stod bøjet over noget under det store træ. Var tiggerne kommet op at slås med hundene om pladserne? Men der var jo ingen gøen.

Nu så han, hvad der skete.

Det er løgn!

Pludselig lød en knirken bag ham. Marwan vendte sig hastigt. Det var døren ned til købmandens hus, der langsomt blev åbnet. Var han blevet opdaget?

Nu kom hans ven til syne, mens han gned søvnen ud af øjnene. Marwan tyssede på ham med fingeren og vinkede ham hen til sig. Han signalerede, at venen skulle dukke sig, så han ikke kunne ses nedefra.

De sorte er i gang med at gøre det af med tiggerne! De tager dem én for én. Nogle af de sorte holder vagt. De andre holder tiggerne ned med deres spyd. Jeg tror, de lige har dræbt de første to.

Hvorfor gør de det? De giver dem jo brød om dagen. Hvorfor dræber de dem så om natten? Hvad har de dog gjort?

Vennen hviskede forskræmt. Han kunne slet ikke få hoved og hale i noget.

Jeg ved det ikke. Det er helt vanvittigt. De gør næsten ikke modstand. De jamrer bare lidt, hvis de overhovedet opdager noget, inden det er for sent.

Marwan kunne næsten ikke få ordene over sine læber.

Det var hæsligt at være vidne til de forsvarsløse gamle og syges skæbne. Når de sorte nåede til de næste, bønfuldt de rystende om nåde, mens de svage hænder klamrede sig til det spyd, der var rettet mod deres brystkasse.

Så knælede en af de sorte ned og holdt offeret for munden. Der kom ingen lyd, når den anden militsmand stødte til med sit spyd. Der kom kun en svag sitren, hvorefter endnu en stakkel for evigt var befriet for sit hårde, daglige slid.

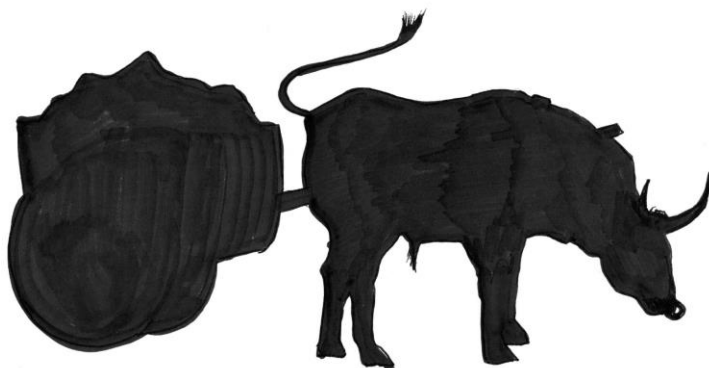
De to venner holdt fast om hinanden. Hver gang, der blev en tigger mindre, gav det et ryk i dem.

De var som låst fast til deres hemmelige udsigtspost forhekset af den uhyggelige forestilling.

Hvad skal vi gøre?

*Vi kan da ikke bare sidde og kigge på, at alle tiggerne bliver myr-
det...*

Nu kom der en kærre trukket af et par okser. Den stoppede lige før bagerens hus.

En mørkkædet person kørte kærren. Han blev bare stående, der hvor han var stoppet.

De sorte lagde nu de døde tiggere i nogle store stykker klæde, som de slæbte af sted med imellem sig to og to. Et par stykker holdt stadig vagt på pladsen, mens de andre slettede sporene efter deres forbrydelser.

'Gør nu det rigtige.'

Bedstemoderens formaning genlød i ørerne på Marwan.

Ja tak, men hvad er det rigtige at gøre her??

Pludselig fik han et desperat indfald. Han var kommet til at tænke på det store møde på Pjaltepladsen næste dag.

Kom. Jeg har en idé. Det er nok ikke løsningen; men det kan da give dem noget at tænke over. Så finder vi nok ud af resten senere. Noget må der ske.

Vennen så forskræmt på Marwan, men fulgte lydigt efter hen over de næste dage.

De sorte var fortsat i gang med at slæbe deres ofre hen for at læsse dem på ligkærren.

Drengene nåede hurtigt bagerens tag, hvor de slog klædet til bagerens toilet til side og med besvær fik lempet latrinspanden ud. De brugte alle deres kræfter for at løfte den fyldte spand med dens stinkende indhold lavt henover taget, så indholdet ikke skvulpede over. Snart havde de spanden helt henne ved kanten af taget.

Neden for kom to militsfolk slæbende med den sidste bylt. De andre stod foran kærren i en lille gruppe lige neden for bagerens hus.

Vent til de sidste er lagt på kærren. Bagefter skynder vi os ned i dit hus. Jeg tror ikke, nogen begynder at lede efter os dér lige med det samme.

Manden med kærren var begyndt at vende den for at drive studene og deres triste last væk samme vej, som de var kommet. De sorte stod nu i en samlet gruppe.

Det er nu eller aldrig!

Uden at tænke på konsekvenserne tog Marwan og købmandssønnen et kraftigt tag i latrinspanden, så den kom op at balancere på tagets kant. De to venner tippede spanden, så dens indhold væltede lige ned mod de sortklædte mænd.

Der ramte vi vist plet! Skynd dig! Spanden skal tilbage, så de ikke får mistanke til bagerens.

Der lød et flerstemmigt brøl nede fra gaden; men da havde drengene allerede stillet spanden tilbage, skyndt sig over de mellemliggende tage og var på vej ned i købmandens hus.

.....

Alle, der overhovedet kunne, var mødt op på Pjaltepladsen den næste dag. Nogle for at få deres lovede brød, andre af nysgerrighed og atter andre med bange anelser.

Folk sad overalt, hvor man kunne finde bare lidt plads. De fleste havde samlet sig i små grupper. Selvom alle snakkede stille sammen, blev det alligevel til en kraftig summen, fordi der var så mange.

Der var flere sortklædte militsfolk, end Marwan var klar over, der overhovedet fandtes.

Det var ikke noget godt tegn.

Nogle af dem så meget skrappe ud; men mange kastede blikke rundt til alle sider, som om de ikke var helt sikre på, hvor de havde folk.

Marwan var kommet tidligt sammen med resten af familien bortset fra den yngste storebror. Marwans far og ældste storebror arbejdede ikke i dag. De førte resten af familien hen til 'deres' faste plads i hjørnet ved den jødiske skrædders og hudehandlerens boder.

De så alvorlige ud, men sagde ikke ret meget. Den yngste storebror var nok også et eller andet sted på pladsen blandt de andre milittsfolk.

Lige så snart familien var på plads, fik Marwan travlt med at snuse rundt på pladsen - i bogstaveligste forstand. Han forsøgte at bruge sin næse til at finde ud af, hvem det var, der havde været i gang med den uhyggelige opgave om natten.

Der var rigtig mange kraftige lugte, så man skulle have en god næse for at finde frem til de skyldige. Han regnede med, at selvom de havde vasket sig og skiftet tøj, kunne der godt hænge noget ved alligevel.

Marwan havde aftalt med købmandens søn, at han skulle gøre det samme, så de vidste, hvor de havde nattens mordere.

Nu viste en stigning i den i forvejen høje summen, at præsten og hans kommandanter var på vej op på forhøjningen ved brønden. Præsten var blevet finere og finere i tøjet, som tiden var gået og havde fået flere og flere guldringe på sine tykke fingre. Han løftede hænderne for at få tavshed.

Brødre og søstre!

I den Almægtiges navn: Det glæder mig at se så mange kære borgere fra vores stolte by samlet i dag. I ser ud til at trives, nu hvor vi med Guds hjælp har fået rejst byen igen. Her er kommet orden, disciplin og velstand. Om Gud vil, er I tilfredse med det liv, jeg og mine folk har bragt jer?

Er i tilfredse? råbte kommandanterne ud til forsamlingen, mens præsten stod smilende med hænderne samlede under den runde mave, der stak frem under den hvide kjortel.

Jah! svarede folk.

Det kom slet ikke med samme begejstring som tidligere.

Så fortsatte præsten.

Det er godt. Vi har også sammen udrettet meget; men der er lang vej igen.

De vantro besætter stadig fæstningen og fortsætter deres morderiske røvertogter ud i landet. Det må stoppes...

Du er selv den største røver!

Beskyldningen kom fra en spinkel stemme eller andet sted. Ikke alle hørte det. Alligevel gik der et sus igennem forsamlingen.

Præsten hørte ikke råbet, så han fortsatte.

Men det kræver fortsat store ofre at få styrke til at drive de vantro mordere på porten....

Du er selv den største morder!

Nu var det Marwan.

Han vidste ikke, hvad der gik af ham; men den første stemme gav ham en fornemmelse af, at han ikke var den eneste, der vidste, at noget var helt galt.

Denne gang hørte præsten råbet; men han kunne ikke rigtig bestemme, hvor det kom fra, så han fortsatte.

De har mange folk og kraftige våben, så vi må forene kræfterne, hvis det skal lykkes – og det kan det! Derfor har vi i dag skaffet arbejde og boliger til alle tiggere her fra pladsen i en anden del af byen, så de også kan hjælpe til...

Det er løgn! Du har ladet dem dræbe og køre væk midt om natten, som om de var usle hunde.

Marwan var sprunget op på en lav mur ind til en af gårdene langs pladsen.

Der var ingen vej tilbage.

Sandheden måtte frem.

Præsten havde nu som alle andre på pladsen fået øje på ham.

Der *var* ingen vej tilbage.

Jamen er det ikke 'Marwan, den rappe', der kommer med disse fantasifulde beskyldninger? Vil du have noget imod at bevise dine påstande, min ven?

Præsten så ikke spor venlig ud, da han spurgte; men han kunne godt mærke, at stemningen ikke helt var med ham i dag.

Vi er flere, der med vores egne øjne så, hvordan de sorte gjorde det af med dem. Derefter pakkede de ligene ind i store klæder og lod dem køre væk på en kærre.

Det er sandheden!

Beviset er, at de sorte lugter af menneskelort. For vi hældte bage-rens latrin ud over de skyldige.

Lugt selv til dem, der står omkring jer!

Nu blev der uro iblandt de sortklædte militsfolk. Langt fra alle lugtede af lort; men Marwan og hans ven havde været nok omkring til at finde ud af, at mindst 5-6 af militsfolkene lugtede grimt endnu.

Overalt på pladsen begyndte folk at snuse til de sorte.

Ja! Ham her lugter i hvert fald af lort!

Og ham her!

Også her!

Pludselig kunne Marwan se sin yngste storebror træde fremovre i den modsatte side af pladsen. Han flåede sin sorte kjortel af og smed spyddet fra sig, så han kun havde et lille hvidt klæde omkring livet.

Jeg lugter ikke af lort; men det kunne jeg godt have gjort.

Jeg er vidne på, at min bror taler sandt.

Jeg har også været sendt ud i nat for at fjerne tiggere i en anden del af byen.

Jeg skammer mig!

Selvom jeg ikke har dræbt nogen, så har jeg længe været med til at bruge den magt, Profeten har tiltaget sig.

I starten troede jeg, at det, vi gjorde, kun var godt. Efterhånden gik det for vidt. Magten blev mere brugt til at skaffe rigdom til Profeten og hans mænd end til at skabe retfærdighed mellem folk.

Jeg er færdig med at gå i sort!

Marwans hjerte bankede vildt.

Det var ikke til at afgøre, om det var af angst eller stolthed.

Pladsen kogte af ophidselse.

Flere af de sortklædte skyndte sig lige som Marwans bror at lægge kjortlen og spyddet. Også de bekendte, at de havde været med til forbrydelser, som ikke var til gavn for byen.

Nu var folk begyndt at rejse sig og blive truende over for præsten, som slet ikke kunne komme til orde længere.

To af mine sønner har nu talt. Som deres far står jeg bag dem.

Marwan kunne slet ikke fatte, hvad han havde sat i gang; men nu bankede hans hjerte af stolthed, mens hans egen far fortsatte:

Jeg har ingen grund til at tvivle på deres ord, selv om jeg ikke selv kender til det, de taler om.

Jeg og mange andre har siden krigen arbejdet hårdt for Profetens sag, fordi den var rigtig for vores by.

Selvom Profeten har vist sig at tale falsk - at dømme efter de mange vidner - så har vi stadig brug for orden, for arbejde og for at kunne smide de fremmede på porten.

Jeg foreslår, at vi sender Profeten tilbage til bjergene for at tænke mere over Guds ord.

Derefter foreslår jeg, at vi beder de ældste blandt os finde frem til nogle troværdige og retfærdige folk.

De skal dømme for os, når vi er uenige, og når der sker forbrydelser.

Endelig foreslår jeg, at nogen, vi alle har tillid til, står i spidsen for en ny milit, som vi også har brug for. Jeg peger på smeden fra østbyen. Ham har alle tillid til – og han er stærk nok til at skille selv de hidsigste ballademagere fra hinanden!

Oven på den omgang, lød der et begejstringsbrøl fra hele pladsen.

Folk kastede deres hatte op i luften, og smeden blev allerede båret frem på hænder af utallige folk, der selv kom fra østbyen.

Nogle af de nærmeste var ved at falde over den falske profet og flå kjortlen af ham.

Smeden trådte straks i funktion og rev folk væk. Han truede med hug til dem, der blev ved.

Profeten skulle op i bjergene - ikke dræbes, som han selv havde ladet andre dræbe.

De fleste af de sorte havde smidt deres kjortler. Nogle af dem sluttede sig til Marwans bror, der slog kreds om smeden og præsten for at hjælpe med at beskytte præsten mod folkets blinde raseri.

Marwan fik øje på Yasmina og hendes mor ikke langt fra muren, han stod på. Denne gang så hun også ham i øjnene.

Nogen rykkede i Marwans ene ben. Der skulle mere end ét ryk til, før han reagerede.

Kan du så komme ned min dreng! Du risikerer at komme galt af sted... selvom du har gjort det rigtige.

Du har lyttet til retfærdighedens stemme.

Du har talt, selvom du risikerede at komme i klemme.

I dag kunne folk godt kende retfærdigheden, når de hørte den - takket være dig.

Bedstemors stemme rystede, da hun prøvede at få sit rappe barnebarn ned fra den lave mur.

Haremmets juvel

Mens hun med lange tag redte den gamle Halimas tykke, gråsprængte hår, lod Aisha trist tankerne glide tilbage. Tilbage til den morgen hvor alting gik i stykker.

Indtil da havde hendes barndom ligget badet i strålende sollys. Det sollys som glimtede i flodens nogle gange brusende nogle gange klukkende vand. Det sollys som faldt i skarpe stråler mellem træernes tætte mosaik af blade i alle slags grønt.

Alle i hytten havde sovet tungt, som man ofte gør sidst på natten.

Pludselig var freden blevet brudt af høje råb fra mænd i lange, lyse dragter, som sparkede og slog om sig til alle sider.

Mange af dem havde samlet sig om deres hytte og slået ring om Aishas far. Da han rasende forsøgte at gribe sit spyd, var han brutalt blevet slået til jorden med en kølle. De små søskende græd og Aishas mor jamrede og hylede, mens hun forsøgte at holde de fremmede væk fra hendes far.

De blev alle jaget udenfor, hvor der mødte dem et vanvittigt syn.

Mange hytter brændte. Småbørn, hunde og geder fór rundt til alle sider. Mændene dræbte de mindste børn, hundene lod de løbe, og gederne fangede de og bandt forbenene sammen på.

Inde fra et par af hytterne, som endnu ikke brændte, lød rædselslagne kvindeskrig afbrudt af gråd og hulken.

Ind imellem affyrede angriberne deres lange geværer. Det var ikke til at sige mod hvad; men det spredte skræk og rædsel hos alle.

I løbet af ganske kort tid var hele landsbyen gennet sammen på dansepladsen.

Uden om stod de fremmede med geværer og sværd og holdt folk nede på hug, så de selv lettest muligt kunne kontrollere situationen.

Medicinmanden og Aishas far var slæbt frem foran alle de andre. Angriberne tvang dem ned på knæ vendt mod resten af landsbyen.

Uden, at der blev sagt eller gjort noget særligt, gik en stor mand blandt angriberne frem, hævede sit sværd højt over sig og huggede først hovedet af Aishas far og derefter af medicinmanden. Landsbyboere stirrede lamslåede på den grusomme gerning. Nogle få, ældre kvinder forbandede stille de fremmede voldsmand.

Aishas søskende samlede sig om hende og moderen. Hendes små brødre stillede sig beskyttende omkring hende, mens den mindste krøb op på moderens skød.

De er slavehandlere oppe nordfra. De tror på en anden Gud end vores guder og har andre skikke end os.

Aishas mor græd ikke længere. Hun havde et hårdt udtryk i ansigtet. Det var, som om hun havde meget travlt.

Hør godt efter min pige:

De vil snart føre os bort i deres store kanoer. Vi skal nok op nord på for at sælges på et marked dér.

Man kan da ikke sælge mennesker...

Aisha havde svært ved at fatte, hvad moderen talte om.

Ti nu stille! Vi har ikke ret lang tid. Måske skiller de os ad, før vi skal af sted.

Du er ung og meget smuk, så dig gør de sikkert ikke noget. Du har størst værdi for dem uberørt. Jeg vil forsøge at holde jer sammen – i hvert fald dine søskende. Mormor og farmor bliver nok efterladt her tilbage.

Men hvad med dig? Hvad gør de med dig?

Jeg ved det ikke. Sikkert ikke noget særligt, og du skal i hvert fald ikke tænke på det. Du skal først og fremmest passe godt på dig selv.

Husk, du er af høvdingeslægt. Du er skabt til at få andres respekt. Det forpligter også til at optræde værdigt i alle situationer...

.....

Halima klemte taknemmeligt hendes hånd, da Aisha holdt det lille spejl op, så hun kunne se, hvor flot håret var blevet efter, at Aisha havde redt og flettet det. Halima tøvede længe, før hun igen strammede hovedklædet over hår og ansigt. Hun rejste sig med besvær og gik langsomt tilbage til sit hjørne af gården.

Mens hun så efter den gamle kone, undrede Aisha sig over, hvor tilfældigt og uretfærdigt livet kan forme sig. Halima havde engang været som en mor for deres herre. En overgang havde hun endda givet mælk til hans første barn, hvis moder døde under fødslen.

Det hjalp hende ikke spor i dag. Nu brugte han aldrig tid på hende, og de andre hustruer og elskerinder gjorde nar ad hende bag hendes ryg. De var også lidt bange for hende. Halima kunne spå og udøve trolddom, sagde de.

Aisha kunne godt lide hende. Halima mindede om hendes mormor og var en klog kone at betro sig til.

.....

Uh! Her bliver pludseligt så mørkt. Det er som om alt lys forsvinder!

Aisha havde krydset gården og var trådt ind i den lidt køligere skygge under søjlegangen.

De fleste kvinder lo hånligt. Det var som sædvanligt den lille fede, Jasmina, der gjorde sig morsom.

Det må være fordi, du sidder og spejler dit eget tomme hoved, Jasmina.

Aisha var vant til behandlingen og havde lært at give igen.

Aisha! Kom og leg med os! Vi vil hoppe i ruder.

Kvindernes små døtre gav hende en helt anderledes modtagelse.

Børn! Hold jer væk fra den sorte tøs! I risikerer, at det smitter af.

Århh! Hun er så god til det. Hun er den bedste!

Jasminas mund var snerpet sammen som en høns rumpe.

Det sagde herren også i går. Forstå det hvem der kan!

Latteren fulgte Aisha og de små piger, som fortsatte over i en anden gård for at lege.

Jamen, der er jo Aisha. Min sorte trane.

De små piger kastede sig ned og kyssede Herrens guldsandaler. Aisha nøjedes med at neje og slå blikket ned, hvorefter hun med strålende øjne så lige ind i hans. Det var sjældent at træffe ham her på dette tidspunkt.

Vi skal over og hoppe i ruder. Kom med! Det bliver sjovt, for vi er rigtig dygtige!

Herren så et øjeblik helt overrasket ud. Så lo han og kneb blidt Aishas kind.

Det går vist ikke. Jeg må hellere lade jer unge piger om det. I er mere rappe på fødderne end jeg! Aisha, kom over i mit modtageværelse, når du og småpigerne er færdige med at lege.

Herren vraltede smilende og hovedrystende videre i den kølige søjlegang fulgt af sin faste tjener.

Aisha! Hvorfor kysser du ikke Herrens fødder som os andre?

Fordi jeg er høvdingedatter – og fordi han rigtig godt kan lide mig alligevel....Eller det er måske netop fordi, jeg ikke er ydmyg, at han godt kan lide mig.

Hvad er en 'høvdingedatter'?

En slags prinsesse – men fra et andet land end jeres.

Min mor siger, at du forhekser Herren med trolddom.

Aisha smilede hen for sig.

Så er det i hvert fald god trolddom, for Herren kalder på mig igen og igen. Jeg tror, han nyder at være i livligt selskab.

Hvad laver I, når I er sammen?

Tit er vi sammen med Herrens mange gæster. Så bliver der sunget og spillet musik. Hvis vi er alene, spiller vi tit spil og snakker. Herren kan godt lide at høre om, hvordan der er i mit gamle land.

Savner du dit gamle land?

Frygtelig meget. Mest af alt mine forældre og små søskende.

Det er derfor, du så gerne vil lege med os!

Aisha havde fået et trist udtryk i ansigtet. Hun afbrød sine tanker og gav sig til at herse med de små piger. De skulle jo hoppe i ruder.

.....

Da Aisha stille listede ind i Herrens modtageværelse, var der næsten fuldt. Et par af de andre haremskvinder, var allerede til stede. Saïda spillede luth og Suleïma serverede kaffe og bød på dadler og nødder.

Herrens bror og et par lokale købmænd var der også. Mændene sad alle rundt om de lave messingborde, hvor der lå en række papirer, som de diskuterede.

Broderen var som altid den, der arrangerede. Først talte han købmændenes sag over for Herren. Derefter skiftede han side og udfordrede købmændenes betingelser. Sådan gik det frem og tilbage hele eftermiddagen.

Mændene drak meget kaffe, mens de forhandlede.

Omsider var de enige. Ét af de mange papirer blev trukket frem. Først skrev de besøgende købmænd noget på det. Derefter tog Herren højtideligt sin signetring af den tykke lillefinger, hvor han altid bar den. Hans tjener havde gjort rødt lak klart og dryppet det på papiret, hvor købmændene havde skrevet.

Så skrev Herren noget, hvorefter han trykkede signetringens flade overside ned i lakklatten, så der blev et flot aftryk - Herrens segl. Dermed var aftalen på plads.

Om forladelse!

Herrens bror havde fulgt ceremonien stående. Idet Suleima trippede forbi med kaffekanden, kom han til at støde til hende, så hun spildte den friske kaffe ned over Herrens hals og ene arm.

Herren skreg af smerte og forskrækkelse.

De besøgende købmænd spurgte høfligt, om de kunne hjælpe. Herren skyndte sig at sende dem væk, mens han forsøgte at bide smerten i sig. De andre kvinder styrtede af sted efter Herrens læge, mens tjeneren og Aisha støttede ham på vej tilbage til hans private soveværelse.

Aisha så sig over skulderen. Gulvet var et stort rod, som Herrens bror var gået i gang med at rydde op i: kaffekopper og papirer, frugtskåle og servietter. Midt imellem det hele kunne hun skimte den kraftige guldring med den sorte ædelsten, hvori Herrens segl var indgraveret.

.....

Aisha bankede stille på den tunge træddør. Det stod lidt åben, så man kunne se, at der var lys derinde.

Er der nogen? Kom ind...

Godaften, Ismail.

Aisha! Er det dig? Du ved jo, du ikke må komme her.

Jamen, Ismail. Vi gør jo ikke noget galt. Du lærer mig bare at læse og skrive. Hvis du altså vil?

Det ved du, at jeg gerne vil. Alle der gerne vil lære noget, må komme til mig. Det er bare farligt for dig at være her om aftenen.

Du har jo altid så travlt om dagen, og når jeg ikke skal besøge Herren, er det kedeligt sammen med de andre kvinder. Du er måske for træt?

Jeg kan lide mit arbejde, og så er det ingen sag. Næsten altid da...

Ismails rynkede ansigt faldt i alvorlige folder. Han så hen for sig, mens hans mund mimrede, som om han ville sige noget.

Der er et eller andet, der bekymrer dig, Ismail.

Tjah, nu i dag. Du var der selv, da købmændene fra byen var her for at handle. Det var vanskelige aftaler at skrive ned. Herrens bror laver dem altid sådan, og jeg tror ikke altid, at Herren forstår dem. Aftalerne har i de senere år ikke været særligt gode for Herren. Dårligere end de behøvede at være.....

Ismail faldt igen hen.

Længe. Som om han havde glemt, at Aisha var der.

Hvad er der da galt? Tror du, Herrens bror snyder??

Jeg ved det ikke. De købmænd, de gør næsten mere ud af Herrens bror end Herren selv. Sådan plejer det ikke at være.

Nå, skulle vi læse lidt?

Aisha, det jeg talte om her....

Jeg er tavs som graven, Ismail. Jeg vil hellere dø end at forråde dig.

Da Aisha et par timer senere listede tilbage til sit rum, var der ingen, som bemærkede noget særligt ved det. Man var vant til, at nogen kom og gik i løbet af natten.

.....

Næste dag var fasten begyndt ved solopgang.

Aisha blev mindet om det, da der blev kaldt til bøn; men man kunne også mærke det på stemningen fra dagens start.

Der var udflugt i luften.

De små børn løb omkring, råbte og sang. De kunne sagtens. De skulle ikke faste.

Kvinderne var i fuld gang med at gøre sig klar. De samlede alle mulige ting, de mente, de ville få brug for i løbet af dagen. De ordnede deres tøj, så de var pæne til udflugten.

Ude i forgården var eunukkerne – de kastrerede mænd, som beskyttede og bevogtede haremmet – ved at være klar. Nogle var til hest, og andre skulle følge kvinderne til fods.

Omsider blev også kvinderne og børnene klar.

Der var et par bærestole til de ældste og fornemste kvinder; men ellers var alle til fods. Som selskabet strømmede ud af paladsets mest diskrete port, lignede det på afstand en flok krager, der flaksede ud over landskabet.

De ridende eunukker spredte sig ud på begge sider af flokken og holdt en tilpas afstand til, at de kunne holde alle fremmede væk fra haremmet på vej til stranden.

Eunukkerne til fods slæbte forsyninger og nogle af dem førte an med de fornemste og ældste kvinder i bærestolene.

Børnene var der ikke rigtig nogen, der holdt styr på.

Aisha forsøgte heller ikke; men der hvor hun gik, samlede en god del af børneflokken sig naturligt. De konkurrerede om at holde hende i hånden. Mens de bevægede sig igennem landskabet, lærte hun dem en af sangene hjemme fra floden.

De nærmeste eunukker tyssede forskrækket på dem. De måtte dog hurtigt give op.

Hverken Aisha eller børnene tog dem alvorligt. I dag var det fest, og så kunne man ikke være alvorlig, selvom eunukkerne måske mente noget andet.

På stranden havde de forreste eunukker rejst store solsejl, således at kvinderne hverken blev generet af den sol, der allerede nu brændte hedt over dem eller af nysgerrige blikke fra andre folk i området.

Inden for solsejlene, hvor ingen mænd kunne se dem, tog kvinderne deres sorte dragter af og bevægede sig rundt i de hvide kjoler, de havde inden under. Det var svalende og dejligt, fordi der blæste en frisk vind fra havet. Endnu en del af festen.

Hvor er min halskæde? Hvor er min halskæde!

Saïda støvede rundt og flyttede på de sorte dragter, der lå i sandet nær solsejlet. Hun lavede meget uro, og da hun nåede til at flytte

Aishas dragt, røg den ekstra højt op i luften, så vinden førte den et godt stykke uden for solsejlet.

Åh, det må du meget undskylde Aisha; men jeg er altså så urolig for mit halssmykke!

Så skulle du nok mærke efter på ryggen. Det kan være det ville hjælpe.

Aisha var sur over, at Saïda opførte sig så dumt. Halskæden vendte jo bare den anden vej.

Kom Aisha! Jeg holder solsejlet, så kan du lige smutte ud og hente din dragt. På den måde behøver eunukkerne ikke at opdage noget.

Suleima havde sin mest uskyldige og hjælpsomme mine på. Hun holdt allerede op i solsejlet, og Aisha kunne se dragten ligge lidt væk. Vinden havde igen fat i den og truede med at føre den endnu længere væk.

Aisha gik i fælden og smuttede adræt ud efter dragten.

I samme øjeblik lod Suleima solsejlet falde ned igen. Diskret stillede hun sig på en flig af sejlet, så Aisha ikke lige kunne få det op igen.

Jasmina kom 'tilfældigvis' forbi.

Hvad sker der?! Du store! Aisha render rundt og blotter sig uden for. Hun bringer skam over os alle. Ikke mindst vores gode Herre!

Jasmina var ikke sikker på, at alle havde hørt det, så for en sikkerheds skyld gentog hun med høj stemme. Nu kom også nogle af eunukkerne løbende til.

Samtidig løftede Aisha diskret solsejlet et stykke derfra og forsøgte at snige sig tilbage. Hun havde skyndt sig igen at få den sorte, 'ærbare' dragt på.

Alligevel blev hun opdaget af en af de andre kvinder. En af eunukkerne greb hende og førte hende ind i midten af forsamlingen.

Hvad bilder du dig ind? Skamløse kvinde!

Det var eunukkernes kommandant, som vredt forhørte hende.

Aisha bøjede ydmygt hovedet og talte uden at slå blikket op.

Undskyld kommandant! Jeg glemte mig selv et øjeblik. Min dragt var fløjet uden for, og så syntes jeg lige, jeg kunne skynde mig at hente den, inden den fløj endnu længere væk.

Var der nogen, der så dig?

Kommandanten var knap så vred, men lød stadig meget bestemt.

Det...det tror jeg ikke. Måske der var en enkelt lille fiskerdreng i det fjerne.

Pudsigt, for jeg så dig da danse lystigt rundt med din dragt i hånden. Du så ikke ud til at have særlig travlt.

For en gangs skyld var det ikke Jasmina, men en af de andre kvinder, der forsøgte at stille Aisha i et dårligt lys.

Du godeste! Hvor forfærdeligt!

Det var som om alle kvinderne udgjorde et kor, der var med til at understrege dramaet.

Eunukkernes kommandant rynkede vredt øjenbrynene igen.

Frække tøser! Jeg er nødt til at straffe dig på stedet. På knæ!

Kommandanten vinkede en af de andre eunukker hen til sig.

Aisha måtte igen tage den sorte dragt af, så hendes ryg og skuldre var delvist blottede.

Eunukken tog langsomt sin livrem af og vinklede den løse ende et par gange om sin hånd.

Så smældede læderremmen med spændet forrest ned over Aishas spinkle ryg.

Igen og igen.

Der var død stille i flokken. Det eneste man hørte, var en dæmpet snøften fra den sammenkrøbne Aisha.

.....

Resten af strandturen blev anderledes, end Aisha havde forestillet sig.

Hun havde tvunget sig ud i havet for at vaske sine sår; men nu gnavede det indtørrede salt i dragten de blodige striber på ryggen.

Aisha forsøgte at finde et fredeligt sted i skyggen for den nådesløse sol. Her fyldte de andre kvinder imidlertid op. Det var endt med, at hun havde lagt sig under sin sorte dragt på det fugtige sand i strandkanten for dog at køle sig selv noget.

På hjemturen var feberen allerede ved at få tag i hende.

Eunukkerne holdt et vågent øje. De vidste, hvor høj en pris Herren satte på hende, så de sørgede for, at hun fik godt med vand. De tilbød hende også nogle dadler og friske frugter, for at hun havde noget at stå i mod med.

Aisha afslog. Hun ville faste som alle andre.

På et tidspunkt begyndte hun at falde over sine egne ben og tale i vildelse. Så fik hun lov til at støtte sig til en af bærestolene på det sidste stykke vej op over klipperne til paladset.

Inden for førte eunukkerne hende straks til Halima. Hun var blevet tilbage for at hjælpe et par gravide kvinder, der snart skulle føde og derfor ikke kunne klare udflugtens strabadser.

Den gamle kone tog hende straks med til sit eget rum, der lå mørkt og svalt mod nord. Hun fik den kvælende dragt af sin patient. Hun kogte helende urter og vaskede forsigtigt striberne på Aishas ryg, alt i mens hun skiftede kølende omslag på Aishas hede pande og duppede hendes læber med en klud.

Herren ønsker besøg af Aisha straks efter solnedgang. Hun skal pleje ham, mens hans brandsår heler efter ulykken.

Det var Herrens faste tjener der stod bøjet i indgangen til Halimas lille rum.

Bed Herren have Aisha meget undskyldt. Sig til ham, at hun er blevet syg på udflugten. Hun har fået feber af varmen og er nødt til at sunde sig et par dage.

Sig også til Herren, at Aisha er så from, at hun ikke ønsker at bryde fasten, selv om hun er syg. Derfor går der nok lidt ekstra tid, inden hun er frisk igen. Herren må meget gerne komme og se til hende, når han har tid. I mellemtiden skal jeg gerne passe hans sår, hvis han ønsker det.

Det bliver han skuffet over at høre. Vær forberedte på, at han forlanger, at hun kommer alligevel. Når først han har sat sig noget i hovedet...

Herren havde dog fundet andre løsninger, for efter bønnen kunne man høre luthspil og sang til langt ud på natten fra hans soveværelse. Halima blev kun tilkaldt en enkelt gang for at skifte hans forbindinger.

.....

Den næste morgen var der en mægtig støj i haremsgården.

Halima var faldet i en tung søvn. Udmattet, som hun var, af alle sine plejeopgaver. Hun sov sødeligt sammen med sin unge patient, indtil larmen vækkede dem begge.

Aisha, min due. Kan du passe lidt på dig selv? Jeg må finde ud af, om der er kommet en ræv i gården, siden hønsene kagler så meget.

Tag hellere en stok med, så du kan jage ham bort.

Aisha smilede svagt. Hun var ved at komme sig igen, takket være Halimas dygtige behandling.

Der gik et stykke tid, inden Halima vendte tilbage.

Aisha var døset hen igen. Hun drømte, at hun var ude at fiske med sin far på floden. Hun fik lov at styre langsomt ned ad strømmen, mens faderen kastede sit net. Det gjorde hende stolt at se sin far arbejde for at skaffe dem føden. Hans muskuløse krop klarede hurtigt og sikkert det tunge arbejde.

Hun måtte holde en hånd over øjnene, for at den skarpe sol ikke skulle blænde hende.

Da hun igen kunne se noget, sad Herren i kanoen, hvor faderen før havde stået. Hans udflydende krop truede med at få kanoen til at vælte.

Aisha forsøgte af al magt at modvirke det.

Hun vågnede med et spjæt for straks at blive beroliget ved synet af den kærlige, gamle kvinde, som igen sad ved hendes side.

Den er helt gal.

Soldaterne har været her i går under udflugten og endevendt alles sager. Det er ikke noget, jeg har bemærket, for her er jo ingenting; men alle klager over, at de ikke kan finde deres ting.

Hvorfor har soldaterne gjort det? Kedede de sig?

Jeg ved det ikke. De har nok snarere ledt efter noget. På et tidspunkt i går syntes jeg, at jeg hørte Herrens brors stemme. Hvis han har været her, så er det helt sikkert alvorligt. Han tager sig kun af de vigtigste sager.

Hvad siger kvinderne?

De gør sig alle slags bekymringer. De skulle hellere se at få ryddet op i alle deres mange ting og se, hvad der mangler. Hvis der da mangler noget. Måske det kunne fortælle, hvad der er galt.

Når nu Aisha tilsyneladende var mere frisk igen, ville Halima vide, hvorfor hun havde fået pisk. Aisha fortalte det, som det var, mens Halima rullede medfølelse med øjnene.

Åh, al den misundelse. Den trives rigtig, når der er for lidt at se til.

Og jeg som helst var fri. Jeg kan godt undvære at skulle besøge Herren så tit. Han er tyk og ulækker. Han er også dum at høre på. Han taler helst om sig selv og alle sine bedrifter.

Selvom det kan være besværligt med de andre kvinders misundelse, så er det nok klogest at holde sig populær hos Herren. Det beskytter dig trods alt.

Beskytter! Se striberne på min ryg. Det kalder jeg rigtig nok beskyttelse.

Jeg ved det mit barn. Men var du ikke Herrens øjsten, så skulle du se et besvær, du ville have ved at være sort! Nej, skynd du dig at få lært noget hos gamle Ismail. Så kan du måske blive solgt videre som huslærer for en fin familie, den dag Herren mister interessen for dig. Måske du endda kan have held til at købe dig fri og blive gift en dag.

Hvis jeg kan købe mig fri, så rejser jeg hjem igen samme dag. Selvom min mor og mine søskende sikkert er spredte for alle vinde, har jeg da mine bedstemødre og mine andre slægtninge.

...Nej, du har som altid ret, Halima. Jeg må nok hellere holde mig til hos Herren. I aften overrasker jeg ham ved at komme og pleje hans forbrændinger. Kan du ordne min ryg, så han ikke opdager noget?

Aisha nåede aldrig at gøre alvor af den idé.

.....

Herrens bror vil gerne tale med Aisha i biblioteket med det samme – hvis altså hun er frisk nok.

Broderens tjener så ud, som om det var bedst at være frisk nok.

Aisha så på Halima, som nikkede. Hun regnede med, at det ville gøre dem klogere, hvis Aisha gik med tjeneren. Aisha bad ham vente udenfor, så hun kunne gøre sig klar.

På vejen igennem paladset forsøgte Aisha at få noget ud af tjeneren om, hvad hans herre ville; men uden held. Han så blot alvorlig ud og bad Aisha have tålmodighed.

Fasten gjorde, at der var mindre liv i paladset end ellers. De fleste var i deres egne rum for at hvile, for at snakke eller fordrive tiden med spil og andre lege. Kun de vigtigste ting blev holdt i gang.

Tjeneren bankede forsigtigt på døren til biblioteket.

Så er Aisha her.

Åh, Aisha kom endelig ind.

De ville tale med mig?

Ja, der var en ting. Vi vil gerne være alene. Hent lidt vand til Aisha.

Tjeneren bukkede og trak sig lydløst tilbage.

Aisha, kan jeg regne med din fortrolighed i en meget alvorlig sag?

Selvfølgelig.

Forleden, da Suleima spildte kaffe på min bror, så han blev slemt forbrændt, var du jo også tilstede.

Jah?

Det var meget klodset gjort af hende, så klodset at man kunne få en tanke....

En tanke om hvad?

Ja, om at hun måske gjorde det med vilje...

Tror De virkelig? Hvorfor skulle hun dog gøre det? ...Hun ønsker vel mindst af alt at skade sin herre?

Aisha tænkte efter.

Hun mente bestemt, at Suleima var snublet, fordi Herrens bror havde været klodset og var stødt ind i hende. Hvis nogen gjorde det med vilje, var det snarere ham; men det turde hun slet ikke sige.

I stedet spillede hun uvidende. Hun måtte have lidt bedre fornemmelse af, hvor Herrens bror var på vej hen med sine bemærkninger.

Jeg ved det heller ikke; men jeg har spekuleret en del over det.

I går, da min bror var blevet mere frisk oven på det slemme uheld, fik jeg forklaringen.

Min bror havde mistet sin ring. Det var en ganske særlig ring med hans våben. Den er tegn på, at han er prins. Den er gået i arv gennem mange led, og han bruger den til at bekræfte alle vigtige beslutninger. For eksempel den årlige aftale med købmændene, der var her forleden.

Aisha forstod ikke.

Undskyld. Hvad var forklaringen?

Den kan kun være, at Suleima og Saïda har stjålet den under forvirringen. Så du dem ikke gøre det?

Neej...

Aisha tænkte som en rasende.

Hun havde jo netop set ringen på gulvet, da Herrens bror blev alene tilbage. Havde han selv stjålet den og hvorfor? Måske ville han bruge den til at få en eller anden fordel eller direkte for at skade Herren? Hun måtte hellere passe godt på, hvad hun sagde. Det var jo heller

ikke til med sikkerhed at vide, om Herrens bror selv havde stjålet den.

Måske en anden er kommet ind i rummet efter dem og har fundet den?

Det tror jeg bestemt ikke. Jeg er sikker på, at Suleima eller Saïda har gjort det – eller det er måske dig?

Nej, da. Den lå jo på gulvet, da tjeneren og jeg hjalp Herren til sit soveværelse.

Er du nu helt sikker på det? Det ville være meget uheldigt for dig. For så er det jo dit ord imod mit...

Det ville være meget bedre for dig, hvis du havde set en af dem tage den. Vi har gennemført hele paladset for ringen i går; men fandt den ikke. Tænk, hvis vi nu i stedet finder den blandt dine ting...Min bror er meget vred over, at den er væk.

Jamen...

Hvis du kunne fortælle eunukkernes kommandant, at du havde set Suleima og Saïda tage ringen, så vil Herren sikkert belønne dig. Jeg vil bestemt belønne dig for din ærlighed. Jeg ved, at Ali – den ene af købmændene – meget gerne vil have dig til kone. Så vil jeg overtale min bror til at lade det ske, og jeg kan sørge for, at du også får en fin medgift.

I stedet for at blive giftet bort, kunne jeg så blive købt fri?

Aisha overraskede sig selv med spørgsmålet; men hun måtte indrømme, at oven på begivenhederne under udflugten, var hun meget fristet til at få hævn over netop Saïda og Suleima.

Hvorfor ville du det? Du er jo helt alene her.

Så ville jeg rejse hjem til mine slægtninge!

Jah, det kunne vel også lade sig gøre.

Hvad vil der så ske med Saïda og Suleima?

De vil selvfølgelig blive straffet hårdt.

Hvordan hårdt?

Det kan jeg ikke sige med sikkerhed; men de vil nok begge to få en ordentlig omgang pisk.

Det fortjente de!

Som han havde regnet med, var fristelsen stor for Aisha. Det havde været en god idé at spille Suleima og Saïda ud mod hende.

Desværre har jeg dårlige erfaringer med de to. Måske kan det faktisk godt være, at de har gjort det alligevel.

Du er en klog pige, Aisha, og du vil gøre det godt for din Herre. Det ved jeg. Du må hellere vente et par dage med at fortælle eunukkerens kommandant om din viden. Vent til jeg giver dig et tegn. Lad vores samtale her forblive en hemmelig imellem os. Heller ikke et ord til Halima, vel?

Nej-nej...

Aisha blev svimmel. Ophidselsen ved tanken om, hvad der var på vej til at ske, fik hendes hjerte til at slå hårdt. Hun havde stadig en rest feber i kroppen og var svag efter flere dages faste og sygdom. Da

hun var ved at falde, greb Herrens bror hende og lagde hende blidt på et af de tykke tæpper i biblioteket.

Varmen er vist for meget for dig. Her, lad mig hjælpe dig af med dit hovedklæde, så jeg kan køle din pande.

Du er en meget køn pige, Aisha. Vidste du godt det?

Herrens bror lænede sig tungt ind over hende. Inden hun besvime-
de, fornemmede hun, hvad der var ved at ske.

J-jeg er uren nu. De må hellere lade Halima hjælpe mig.

.....

Da Aisha kom tilbage til sit sygeværelse hos Halima, var rummet tomt. Det passede Aisha rigtig godt. Hendes hoved summede oven på den hemmelige samtale med Herrens bror. Svimmelheden var der stadig, så hun lagde sig og prøvede at finde noget kølighed mod gulvets glatte sten.

Hun sov, da Halima dukkede op. Den ene af de gravide kvinder havde fået brug for hjælp til at føde. Halimas ansigt glødede – af træthed og samtidig af glæde ved at have hjulpet endnu et lille barn sikkert ind i verden. I stedet for straks at spørge Aisha ud, var hun gået i gang med at se til sin unge patient. Hun fik friske omslag på sin opsvulmede ryg og ordre til at lægge sig igen.

Aisha faldt hurtigt hen i en urolig søvn. Fuld af drømme, der slet ikke var til at finde hoved og hale i.

Heldigvis fik Halima næste dag travlt med at hjælpe endnu et barn til verden og at lære den første kvinde, der havde født, at passe sit barn. Hun kom helt væk fra at spørge Aisha ud, så Aisha gled lige så

stille tilbage i haremmets normale liv. Så normalt som det kunne være under fasten.

Den ene dag fulgte den næste, uden at der skete noget særligt.

Aisha måtte hjælpe de nye mødre. Det følte godt at gøre nytte, og det hjalp de besværlige tanker på flugt. Hun var holdt op med at overveje, om hun skulle sladre om Saïda og Suleima. I hendes hoved var det nu sådan, som hun havde aftalt med Herrens bror, og hun tænkte mindre og mindre på det.

Pludselig kom tegnet.

Aisha sad i gården og vuggede en af de nyfødte. De var inde i skyggen, og derfor fik hun let øje på ham. Herrens bror stod i et vindue højt over gården. Han havde stirret længe på hende. Så længe, at hun havde fået fornemmelsen af at blive kigget på. Da hun så op, nikkede han meget tydeligt til hende, hvorefter han igen forsvandt ud af syne.

På et øjeblik blev fastens fred afbrudt.

Alle de ubehagelige tanker vendte straks tilbage, og Aishas hjerte bankede voldsomt bag den mørke dragt. Hun så sig omkring for at finde eunukkernes kommandant. Hvad var det bedste tidspunkt at gå til ham på? Det måtte være, når solen var gået ned og alle samledes for at nyde dagens første måltid.

Tiden indtil da blev lang.

Det var pludselig blevet svært at samle sig om at passe den lille, selv om hun gjorde sit bedste. Aisha begyndte at holde øje med, hvor Saïda og Suleima var henne. For en sikkerheds skyld sørgede hun også for at vide, hvad Jasmina lavede.

Da bønnerne markerede, at solen gik ned, var de fleste samlede i nærheden af køkkenet. Der blev hurtigt uro og støj. Alle trængte til at få noget at styrke sig på. Der blev serveret sød te som start på måltidet. Aisha tvang sig til at overhøre sin sultne mave og så i stedet efter eunukkernes kommandant.

Han var på sin plads under solsejlet på forhøjningen i hjørnet af gården.

Aisha satte sig på trappen lidt til siden for kommandanten og hviskede, at hun havde noget vigtigt at fortælle. Det var som om, han havde ventet det. Han var i hvert fald klar til at høre på hende.

Hr. kommandant jeg har noget frygteligt at fortælle.

Kommandanten så blot frem for sig.

For nogle dage siden var jeg kaldt til Herrens besøgsværelse, fordi han forhandlede med nogle købmænd. Suleima og Saida var der også for at underholde og servere for gæsterne.

Ja og så?

Ja, det gik fint, indtil pludselig Suleima spildte en masse kaffe ned over Herren. Han havde lige skrevet under på en aftale med købmændene. Kaffen brændte ham slemt, og der skete en hel masse på én gang.

Ja, ja. Det ved jeg jo alt sammen. Var det bare det, du ville fortælle mig?

Nej, Hr. kommandant. Jeg kommer til det nu.

Aisha så sig endnu engang godt omkring, men ingen lagde mærke til dem. Alle var i fuld gang med deres te. Så fortsatte hun hviskende:

Idet tjeneren og jeg hjalp Herren af sted til hans soveværelse, så jeg Saïda stjæle Herrens ring. Måske tog hun og Suleima også andet; men det kunne jeg ikke så godt følge med i, fordi vi var på vej ud.

Jamen, hvad med Herrens bror? Gjorde han ikke noget?

Herrens bror? Nej, han var jo gået sammen med købmændene.

Det er meget alvorligt, hvad du her fortæller Aisha!

Hvorfor har du ikke fortalt det før? Er du ikke klar over, at vi har ledt efter ringen i flere dage?

Jo – nej! Jeg vidste ikke, hvad der var det bedste at gøre. Hvem jeg skulle gå til. Så blev jeg jo syg oven på min straf efter udflugten til stranden og kunne ikke tænke klart. Da jeg var blevet mere rask, spurgte jeg Halima. Hun sagde, at det rigtigste ville være at fortælle Dem det. De ville vide, hvad der skulle gøres ved sagen.

Det er slemt, at du har ventet så længe, men det er også til at forstå, da du har haft feber. Det er rigtigt, at du skulle komme til mig. Gå nu blot over til de andre og lad som ingenting. Jeg tager mig af resten.

.....

Aisha så sig hele tiden over skulderen og ventede hvert øjeblik, at helvede ville bryde løs. Der skete dog ikke noget unormalt den aften. Aftenens måltid foregik, som det havde gjort de øvrige dage.

For en sikkerheds skyld var hun gået til Halimas lille rum for at være der natten over. Når der skete noget, foretrak hun ikke at være alene. De snakkede stille sammen nogle timer. Da hun var lige ved at sove, lød der støj et stykke fra deres rum. Som om nogen trængte

ind hos nogle af de andre kvinder. Der var uro en kort tid, skramlen af metal, gråd og klagen; men det holdt hurtigt op igen. Den slags skete fra tid til anden, så man lagde normalt ikke så meget mærke til det.

Aisha lå musestille og frygtede, at nogen kom efter hende. Først hen på natten faldt hun i søvn.

Endelig efter morgenbønnen, der markerede starten af endnu en fastedag, skete der noget.

Kommandanten kaldte alle til samling i gården.

Langsomt kom kvinderne og børnene ud fra deres forskellige rum. Mange var ikke rigtig vågne. Efterhånden som de kom, blev de fleste klar over, at der var noget særligt på vej.

Kommandanten sad på sin forhøjning i hjørnet og så vigtig ud. Bag ham sad flere fine folk: Herren, hans bror, den øverste præst og hærchefen.

Midt i gården lå et par skikkelser på knæ. De var ikke i deres sædvanlige mørke dragter. Kun i deres lyse kjoler, der var beskidte og plettede. Hovederne var bøjedede og håret hang løst og uordnet ned foran deres ansigter. Deres hænder og fødder var lænkede sammen hver for sig. Bag dem stod en række soldater med spyd plantede ved deres fødder.

Der var ingen tvivl om, at det var Saïda og Suleima, som lå i lænker. Saïda stirrede blot ned foran sig. Suleima snøftede ind i mellem, som om hun havde grædt.

Mens hun sad blandt de andre kvinder og ventede på, hvad der skulle ske, følte Aisha en sær tilfredshed med, at det nu var deres tur. Nu fik de en straf, som den hun selv havde mærket få dage tidligere.

Kvinder! Hør godt efter!

Kommandanten havde rejst sig fra sin plads og var trådt frem på trappen.

Lovet være den retfærdige Gud og priset være vores gode Herre!

Alle kvinderne og børnene bøjede straks deres pander mod stengulvet foran dem og så derefter op igen. Fulde af forventning.

Selvom vi lever et godt liv her fri for bekymringer, er der alligevel sket en slem forbrydelse blandt os.

Alle så sig omkring for at se, om nogen vidste noget. Der blev hvisket en del, indtil kommandanten med en håndbevægelse bød alle igen at være stille.

Vores gode Herre har mistet sin signetring og andre værdifulde ting. Det skete ved noget, man troede var et uheld. Grundige undersøgelser har desværre vist, at det drejer sig om en forbrydelse. Ikke et simpelt tyveri, men et røverisk overfald for at få fat i det højeste tegn på værdighed – den ring, Herren har som bevis på sin slægts magt.

Kvinderne hviskede skræmte med hinanden og kastede stjalne blikke op mod de to, der lå på knæ foran dem. Nu vidste de fleste, hvor det bar hen.

Disse to usle kvinder foran jer har tilstået deres forbrydelser. De har misbrugt Herrens tillid. I en meget vigtig situation har de i stedet for at løse deres opgave haft den frækhed at overfalde Herren og give ham alvorlige skader. Under den opståede uro har de koldt berøvet Herren flere af hans ejendele.

Kommandanten gik hen til sin plads, hentede et par ting og stillede sig igen op foran alle.

Se dette fornemme sølvskrin og dette fine bæger. De er fra besøgs-værelset.

Da vi i nat fandt dem skjult blandt Suleimas og Saïdas ejendele, var vi klar over, hvem synderne var. Under et forhør har de indrømmet alt. Blot har de ikke røbet, hvor de har gjort af det vigtigste af alt – Herrens ring.

Indrøm - usle kvinder - over for jeres medsøstre, at det er, som jeg netop har fortalt!

Suleima og Saïda kiggede så godt de kunne op mod kommandanten og nikkede fortvivlede. Suleima brast i gråd og hulkede højt. Kun Saïda var i stand til at tale:

Nåde almægtige Herre. Nåde!

Det var ikke med vilje. Vi ved ikke, hvad der skete med os. Det vil aldrig ske igen. Vi vil lave det hårdeste og mest beskidte arbejde for at gøre alt godt igen! Tillad os at kysse Deres elskede fødder, hvis De vil vise os nåde.

Herren sad blot og fulgte med i det hele med et irriteret udtryk. Han virkede vred over det, der var sket; men også vred over, at skulle være med til denne forestilling.

De øvrige, fine herrer fortrak ikke en mine.

Måske Herren vil vise nåde, når I fortæller, hvor I har skjult ringen!

Vi ville gerne sige det Hr. kommandant; men vi ved det virkelig ikke. Måske vi har tabt den i mørket på vej fra besøgs-værelset?

Der er søgt overalt, og længe, men uden held. Er der nogen her, som kan fortælle, hvor ringen er?

Der er en stor dusør til den, som kan.

Det var første gang, Herren selv åbnede munden.

Stor tavshed i gruppen af kvinder og børn. Alle så sig omkring, men ingen svarede.

Vel, så ser jeg ingen anden udvej, end at idømme jer den hårdeste straf.

Der gik et sus igennem gården.

Den hårdeste straf?

Selv Herren blinkede et øjeblik, men så straks igen fast frem for sig.

Der var stadig ingen, der sagde noget. Kommandanten fortsatte:

Suleima og Saïda, jeg dømmes jer til døden ved stening. Dommen bliver udført ved solopgang i morgen.

Selvom det var imod religionens bud, sagde heller ikke præsten noget her. Herrens bror nikkede blot bekræftende.

Saïda og Suleima vendte sig rundt og kastede hulkende hovederne mod jorden, idet de jamrede:

Nåde! Herre, nåde!

Herren spyttede i jorden, rejste sig med besvær og begyndte at gå væk på sine tykke ben.

Stop! Herre! Her sker en uret!

Alle så med forfærdelse i retning af den tynde, høje stemme.

Aisha havde rejst sig i mængden. Halima sad ved siden af og forsøgte forgæves at trække hende ned på knæ igen.

Hvad går der af dig, barn? Er du gået fra forstanden?

Halimas stemme var fuld af skræk, da hun hviskede ordene; men Aisha blev stående.

Hun rettede ryggen.

Hør blot på mig et kort øjeblik, Herre!

De ved, at jeg kun vil Dem det godt, og de skal kende sandheden. Dommen er uretfærdig, for Saïda og Suleïma er uskyldige i den forbrydelse, de er beskyldt for.

Herren var stoppet og havde vendt sig mod Aisha. Han måbede og nikkede så kort.

Det er mig, som har sladret om Saïda og Suleïma. Jeg skammer mig og beder om undskyldning. Jeg har krænket fasten med en løgn; men jeg gjorde det for at hævne den straf, de var skyld i, at jeg fik forleden under udflugten.

Jamen det er alt sammen nøje undersøgt af min bror. Hvorfor vover du så at komme med den påstand?

Undskyld Herre! Hvis jeg lyver, må De dræbe mig i stedet. Jeg kan ikke bevise noget. Mit bevis er alene, at jeg intet har ud af at fortælle dette. Tvært i mod.

Kom da med det, du kalder sandheden!

Pigen er skør! Det kan enhver da se! Hør ikke på hende, kære broder. Hun ved ikke, hvad hun taler om.

Nu var Herrens bror sprunget op. Han fægtede med armene, og hans stemme knækkede over, mens han råbte.

Tag det kun roligt, bror. Jeg kan nok tåle at høre, hvad Aisha har at fortælle. Hun plejer at opføre sig ordentligt over for alle og at være ærlig.

Tak, Herre fordi De lader mig tale ud!

De husker nok, at jeg var der den dag, hvor Suleima kom til at spilde kaffe på Dem? Det var meget klodset; men hun gjorde det ikke med vilje. Det skete, fordi Herrens bror kom til at skubbe til hende.

Sådan troede jeg først, det var. Siden fandt jeg ud af, hvordan det virkelig hang sammen.

Lyt ikke, bror. Pigen er gal!

Herren så overrasket på sin bror, men bød ham at tie med en håndbevægelse.

Herre, De husker sikkert, at Deres tjener og jeg hjalp Dem væk til deres soveværelse efter ulykken?

Ja, ja. Det husker jeg nok.

Da vi forlod besøgsværelset, var Suleima og Saïda allerede løbet efter lægen, og gæsterne var gået. Tilbage var kun deres Hr. broder,

og... *jeg så ringen ligge på gulvet, da jeg lukkede døren. De havde jo taget den af, da de skulle afslutte handlen med købmændene.*

Endnu engang gik der et sus gennem gården. Historien havde virkelig taget en ny retning.

Halima slap sit fortvivlede greb i Aishas dragt. Den historie, Aisha var i gang med at fortælle, kendte ikke engang hun.

Herre! Det gør mig ondt at fortælle, hvad der videre skete; men det er altså sandheden, selvom jeg dårligt selv kan fatte, at det hænger sådan sammen.

Kom nu videre, Aisha. Jeg forstår slet ikke noget.

Herren så også sådan ud, og han vinkede utålmodigt til Aisha om at fortsætte.

Ja, altså. Herrens bror sendte bud efter mig til et hemmeligt møde. Her overbeviste han mig om, at jeg måtte have set, at Suleima spildte kaffe på dem med vilje. Han sagde også, at han vidste, at de havde taget ringen i forvirringen. Når han gav mig et tegn, skulle jeg sladre om det til eunukkernes kommandant.

Nu var der vild snak blandt kvinderne. De rullede med øjnene og slog sig for brystet og var næsten ikke til at bringe til ro. Først da hærchefen fik soldaterne til at true med spyddene, faldt der igen ro over gården.

Det er jo en helt utrolig historie.

Du fortæller, at min egen bror har planlagt det hele?

Desværre, Herre. Sådan er det.

Han truede mig med at få det til at se ud, som om jeg havde stjålet ringen, hvis jeg ikke gik med til at sladre om Saïda og Suleima. Hvis jeg i stedet gjorde det, ville jeg blive belønnet med at blive købt fri, så jeg kunne vende hjem.

Det var hende selv, der ville, at det skulle være på den måde.....

Herrens bror indså straks, at han havde talt over sig og holdt sig for munden; men da var det for sent.

Det næste kom med så lav stemme, så kun de nærmeste hørte det i den højlydte snak, der igen var opstået mellem kvinderne:

Derefter besvimeede jeg næsten ved tanken om, hvad jeg havde gjort. Deres Hr. broder forsøgte at benytte sig upassende af situationen. Den tanke kunne jeg slet ikke holde ud. Heldigvis lykkedes det mig at forhindre det ved at fortælle, at jeg var uren....

Om Herren hørte det, var usikkert. Han så meget forvirret ud. Broderen må have hørt det, for han var i al hast på vej ud af gården.

Så tog Herren sig sammen.

Hærchef! Få dine soldater til at gribe min bror og lænke ham!

Det så ud, som om det glædede hærchefen at få den ordre. Han skyndte sig at udføre den.

Herren rettede sig op og så på sin broder med en blanding af sorg og vrede:

Broder. Du har svigtet min tillid dybt. Det er utilgiveligt. Jeg tror Aisha, for hun havde sandelig intet ud af at sige dette. Tværtimod risikerede hun selv at blive dræbt for at fortælle sin historie, hvis ikke jeg troede hende.

Men det gør jeg.

Så vendte Herren sig til hærchefen.

Soldater! Smid min bror på porten uden nogen af hans ejendele, men lad ham først aflevere min signetring, hvis han har sit liv kært. Lad hele paladset og byen vide, at min bror er uønsket her. Fra nu af må han helt klare sig selv.

Frigiv også de to stakler fra deres lænker.

Aisha!

Du har vist stor trofasthed og stort mod. Du har været ærlig. Endda har du fortalt om din hævntørst. Du har reddet to medsøstre, som har skadet dig, fra døden. Det gør din historie endnu mere troværdig.

I stedet for at blive dræbt, skal du få et stort ønske opfyldt. Jeg kan næsten selv regne ud, hvad det er...

Aisha styrtede op til trappen, kastede sig for Herrens fødder og kysede dem.

Det gør mig blot så lykkelig, Herre, at De tror mig. De behøver ikke belønne mig mere!

Sludder!

Du fortjener det. Hvad er dit ønske?

Aisha måtte samle sig og tørre tårerne væk.

Hvis De virkelig vil belønne mig, Herre, så vil jeg gerne, at Ismail lærer mig at læse og skrive. Når en af købmændenes karavaner går mod syd, vil De så give mig fri og lade mig rejse hjem til mine slægtninge?

Herren så ud, som om han i en fart prøvede at finde en udvej til at nægte Aisha at opfylde netop det ønske. Så kom det tøvende:

Det ønske må jeg vel opfylde. I det mindste har jeg så glæde af dit selskab indtil da.

Resten druknede i kvindernes høje glædesråb.

Saïda og Suleima var blevet løst fra deres lænker, og de kastede sig straks for Aishas fødder.

Aisha! Aisha! Du er haremmets sande juvel.

Ja, du har sandelig gjort noget stort ved at glemme dig selv, ved at overvinde mageligheden; men det er vel sådan en sand prinsesse handler....?

Det var gamle Halima, der havde sluttet sig til dem. Hun var også lykkelig for at have Aisha hos sig lidt endnu.

Tornadoen fra Upton Park

Det var kun et spørgsmål om tid, før det skete.

Mr. Rasheed havde ret faste vaner.

Det havde Laura også.

Hun var en ung italiener, der boede henne i den tilstødende gade. Hver dag kl. 11 luftede hun sin lille hund på vejen hen til den Seven Eleven, der lå ved siden af Mr. Rasheeds butik. Her ville hun købe cigaretter og et dameblad.

Nu stod Mr. Rasheed som mange gange tidligere ved udstillingen med snacks lige inden for døren til hans lille købmandsbutik. Han lod som om, han arrangerede om på varerne, samtidig med at han strakte hals for at se efter Laura.

Mr. Rasheed var ikke helt ung længere, så han kunne godt miste balancen, hvis han forsøgte at stå på tæer; men han tog gerne chancen, når Laura vrikkede forbi.

Det var svært for Nazeem at forstå, hvorfor Mr. Rasheed var så interesseret i Laura. Hun var lille og sorthåret. Hun havde tykke lår i skinnende sorte tights og store bryster, der bølgede fra side til side i en for stram, blomstret bluse, når hun gik. Desuden brugte hun en masse kraftig sminke, som fik hende til at se temmelig billig ud...

Så skete det!

Hurra!

Samtidig med, at Mr. Rasheed fik overbalance og væltede opstillingen af varer, så Nazeem sit snit til at stikke noget slik og et par sodavand ned i sine posebukser.

Sikke da et uheld! Lad mig hjælpe dem, Mr. Rasheed.

På vej ud af døren samlede Nazeem nogle af varerne op til købmanden, som mumlende og småsvedende gik i gang med at stable sine varer fint igen.

Jeg har taget avisen til min far og lagt pengene på disken. Er det i orden, Mr. Rasheed?

Ja, du er en flink dreng, der altid hjælper dine forældre. Hils dem endelig fra mig.

Nazeem smilede.

Da han lidt senere hang ud på den lave mur ind til den mikroskopiske forhæng til deres hus, var smilet væk. Dels var det ikke cool at sidde med et dumt grin på fjæset. Dels kedede han sig.

Han tog endnu en slurk af den 'gratis' sodavand.

Det var midt på sommeren, og der skete absolut ingen ting.

Skolen var sluttet for flere uger siden, og ingen af hans kammerater var hjemme. Det var ikke fordi, han havde så mange venner, men også de andre i kvarteret på hans egen alder var væk. Nogle var på ferie med deres forældre i Spanien eller i Nordafrika, andre var på sommerlejr eller familiebesøg i hjemlandet, og atter andre arbejdede som han selv i de nærliggende butikker og supermarkeder.

Nogle var altså blevet tilbage, men ikke nogen, han havde lyst til at hænge ud med. Resten var mødre med småbørn i klapvogne og ældre mænd, der bare trissede af sted og sludrede om, hvad nu ældre mænd sludrer om.

En kikset, gammel Vauxhall tøffede langsomt ind i deres gade og gled forsigtigt ind til fortovet lige ud for Nazeems hus.

Det var en af hans fars venner, der kom på besøg.

Goddag Nazeem. Du nyder nok rigtig skoleferien.

Det kan du tro, onkel Wahid – lige indtil jeg skal på arbejde i morgen.

Ja, du er en flink dreng, der gør dine forældre ære.

Onkel Wahid var ikke Nazeems rigtige onkel, men hans forældres venner kunne godt lide, at man kaldte dem 'onkel' eller 'tante'. Tidligere ville han nok have været stolt af den ros, han fik; men nu var det nærmest pinligt. Alle troede åbenbart, at han var en duksedreng.

.....

Kom ind og spis frokost Nazeem!

Så var klokken 13:00 præcis.

Onkel Wahid var blevet til frokosten. Det var dagen for hans og Nazeems fars ugentlige tur på væddeløbsbanen ude i den anden ende af byen. Lige som måltiderne lå dette helt fast.

Derfor var det en overraskelse, da faderen midtvejs i måltidet talte til Nazeem.

Du skal med på væddeløbsbanen i dag, min dreng – i stedet for onkel. Wahid kan ikke komme med, fordi han får besøg af sin søster og hendes familie fra hjemlandet.

Mig?? Væddeløb er ikke for unge mennesker Jeg har forresten en aftale i eftermiddag...

Onkel og jeg har købt adgangskort til hele sæsonen, og det er alt for dyrt, hvis vi ikke bruger dem. Desuden har jeg ikke held, hvis jeg spiller alene. Du vil vel også gerne, at vi har lidt med hjem derude fra?

Nazeem kiggede over på sin mor. Det kunne han godt have sparet sig.

Tag du nu med din far. I har godt af at gøre noget sammen – bare en gang i mellem. Så slipper jeg også for at se dig sidde og hænge foran huset hele dagen.

Nazeem rullede med øjnene og kastede fortvivlet armene i vejret. Det var hans sidste chance for at slippe. Det gik ikke an at sige sin

far imod, men man kunne jo afprøve nogle af de fagter, faderen selv brugte, når Nazeems mor forlangte noget af ham, som *han* ikke ville.

Godt så er det afgjort!

Nazeem sukkede og lod hovedet synke ned på brystet.

.....

Første del af eftermiddagen gik lige præcis som Nazeem havde frygtet; men så skete der noget, som kom til at ændre hele hans tilværelse totalt.

Hans far havde en helt fast rutine, når han var på væddeløbsbanen. Først læste han om det næste løb i programmet og sammenlignede med sine tips hjemme fra købmanden, eller hvor han nu snakkede væddeløb. Så gik han fra tilskuerpladserne ud for målet og om til paddock'en bag tribunen – det sted hvor hestene i det næste løb blev vist frem.

De havde allerede gjort turen tre gange, så denne gang var Nazeem kommet noget bag efter. Da faderen alligevel snart ville komme retur, blev Nazeem hængende i udkanten af menneskemængden. Ikke alle heste og deres jockeys – ryttere – var endnu kommet.

Ud af øjenkrogen så Nazeem en hvid hest med mange små sorte pletter blive trukket frem af en spinkel, lyshåret pige. Hesten spankulerede uroligt af sted med højt løftede ben og nærmest trak pigen efter sig.

Den er da alt for stor til den tynde pige – uh! Hvor er den stor i virkeligheden.

Nazeem havde aldrig før set en rigtig hest så tæt på. Kroppens varme og en svag lugt - som en blanding af dyr og skocremeramte ham.

Et eller andet længere fremme forskrækkede hesten, der halvvejs rejste sig på bagbenene med pigen hængende efter sig i tøjlen.

På et splitsekund rystede den sig fri af pigen, drejede omkring og løb tilbage mod det sted, de var kommet fra.

Hesten havde kursen direkte mod Nazeem og var højst 2-3 meter fra ham.

Uden at tænke sig om bredte Nazeem armene ud for at stoppe det store dyr. Den var så tæt på, at det var for sent at kaste sig til siden.

Vejen var ikke bred; men hesten kunne alligevel sagtens have presset sig mellem den spinkle drengs udstrakte arme og de andre mennesker, der bevægede sig ad den ret smalle grusvej.

Netop som Nazeem skulle til at lukke øjnene, skete det mærkelige:

Hesten stoppede op og stod med det store hoved hængende let fremad.

Nu så den blid og afslappet ud. Til sin egen undren tog Nazeem et skridt fremad, mens han hviskede nogle beroligende ord til dyret.

Langsomt slog han armene ind igen, greb de hængende tøjler og samlede dem i én hånd.

Med den frie hånd strøg han roligt igennem hestens hår og langs den varme, muskuløse hals.

Dyret snusede nysgerrigt til ham og accepterede åbenbart, at Nazeem holdt fast.

Puh ha! Der reddede du mig fra en pinlig situation. Godt at der lige var én som ved, hvordan man fanger en løbsk hest.

Den lyshårede pige dukkede op bag hesten med et blegt ansigt og venlige øjne. Hun overtog tøjlen og trak atter af med den urolige fuldblodshingst.

Nazeem stod målløs tilbage og så efter dem. Han var rystet over det, han havde gjort.

Han var også helt solgt.

Så solgt at han slet ikke havde lagt mærke til hestens nummer.

Da han havde samlet sig, styrtede han igennem menneskemængden for igen at få et glimt af 'sin' hest.

Dén skulle de spille på.

.....

Hele køreturen hjem fra væddeløbsbanen tænkte Nazeem på den skimlede hingst, han havde stoppet. De havde spillet på den, men ikke vundet noget særligt, da den kun blev nr. 2 i sit løb.

Hans far vendte fornøjet tilbage til det igen og igen.

Nåh! Nazeem, du kan nok kigge en vinder ud. Den Tornado var ellers ikke tippet ret højt, men du kunne se igennem det. Havde den ikke lavet så meget ballade i starten, ville den have vundet og tjent en masse penge til os.

Faderen snakkede videre om den gode dag, de havde haft sammen og om, at Nazeem skulle med på væddeløbsbanen en anden gang. Han var snart en mand med mandeinteresser og så videre.

Noget af det havde hans far ret i.

Den hest var helt speciel. Jockeyen havde haft stort besvær med at styre den ind i startboksen, og efter starten var den stadig meget urolig.

Da den så først opdagede, at de andre heste stak af, fór en djævel i den. Den sprang fremad i kæmpe spring som en gazelle – smidig, stærk og lynhurtig.

Mens feltet bevægede sig frem langs tilskuerarealet, kunne han følge den på tæt hold. De store muskeltovs arbejdede som stemplerne i en maskine under det svedblanke skind, og man kunne ligefrem mærke de rappe ben dundre hen over banens græstæppe.

Nazeems puls passede med hestens spring frem mod målet. Spændingen havde fået hans hjerte til også at galoppere. Skimlen havde jagtet konkurrenterne i hele løbet, og nu – tæt før mål – indhentede den dem.

Målfotoet viste, at hans hingst kun var bagefter én hest og det endda kun med længden af et hestehoved.

Tænk hvis jockeyen havde kunnet tumle den, så den havde brugt al sin energi på løbet!

Den havde vundet stort.

Tænk hvis man var jockey og kunne ride sådan en hest i sådan et løb....

.....

Det var godt for Nazeem at komme på arbejde næste dag. Så var der noget at give sig til. Frem for alt afledte det hans tanker fra den foregående dag på Kempton Park.

Sommeren satte sit præg på hans supermarked. Der var masser af tid til at dagdrømme. Indtil nu havde han mest drømt om at være en kendt skuespiller, berømt atlet eller måske Østlondons svar på Spiderman.

Nu åbnede en ny verden sig. Så var der nye ting at drømme om. De spinkle jockeys i deres latterlige dragter blev til forbilleder. De var ikke store, men alligevel seje når de kunne tumle de store dyr. De måtte også være hurtige, når de kunne reagere rigtigt i så rasende en fart.

Nazeeem!

Jorden kalder Nazeem!

Tillad mig at forstyrre herren med nogle paller vandcontainere. Behager det dig.....?

Undskyld, Mrs. Pomagalski. Jeg stod lige og tænkte på min mors snarlige operation. Den tager desværre en del af min opmærksomhed for tiden. Nu skal jeg skynde mig med de paller.

Det glæder mig, unge mand.

Hun så stram ud, mens hun kiggede efter ham på vejen over gården.

Nazeem vidste godt, at jobbet var i fare, hvis han ikke tog sig sammen. På den anden side holdt han ikke ud hele sommeren bare at daske rundt på det her dorske job.

Han måtte bare finde ud af, hvor den hest befandt sig, når den ikke var med i løb på Kempton Park. Han *måtte* se den igen og endnu engang nyde, når den svævede hen over jorden i strakt galop.

Dét var rigtige hestekræfter.

Hans far vidste det måske, eller måske kunne man finde ud af det på nettet?

Nu havde han da et projekt, når han fik fri i aften.

.....

Hvis nogen tidligere havde påstået, at Nazeem en dag ville sidde i et tog på vej nordpå for at få et kig på en dum hest, der lå og gumlede græs på en eller anden åndsvag mark ude på bøhlandet, ville Nazeem have sagt, at han ikke var rigtig klog.

Alligevel sad han nu her en lille uge efter turen til væddeløbsbanen og stenede, mens de rumlede fra den ene ukendte station til den næste. Han havde kun skiftet linie én gang og været på vej i cirka en halv time; men her havde han altså aldrig været før.

Langs banen så der noget anderledes ud, end han var vant til.

Det var hele tiden, som om man var på landet med levende hegn og store marker. Så kom der alligevel hurtigt en lille by med boligkvarterer, der såmænd ikke var så forskellige fra dem, han kendte hjemmefra.

Den næste station er...Chigwell!

Nazeem fik hurtigt fat i sin rygsæk.

Hans far havde ikke anet, hvor galophestene var mellem løbene. Måske holdt de til på banens område; men allerede den første dag havde Nazeem konstateret, at der kun var meget få stalde inden for hegnet.

Han var endt på nettet. Der havde det været temmelig let via oplysningerne i faderens program at finde stutteriets adresse.

Nu stod han på stationen og skulle finde vej de sidste par kilometer til stutteriet i udkanten af den lille by.

Han følte sig lille og alene.

Det var også en tosset idé, han havde fået. Det var nok bare en dum hest på en åndssvag mark.

Hvad skulle han her? Hvad skulle han gøre, når han havde set hesten?

Hvor skal du hen? Kan jeg hjælpe dig med at finde vej?

Det var en venlig, ældre dame, der havde set hans ansigtsudtryk. Hun kendte godt vejen, han skulle. Fem minutter senere var han så langt væk, at han ikke længere kunne se stationen.

Damens forklaring viste sig at holde stik. Efter 20 minutter til fods var han nået uden for byen og fik øje på skiltet ind til stutteriet.

Det var overskyet og blæste lidt. Nazeem lænede sig forover og trak hættten på sweatshirten godt ud over ørerne.

Der var ikke mange livstegn på stutteriet.

Måske de var på sommerferie med hestene?

Nej, hvor nederen! Man tager da ikke væddeløbsheste med på ferie.

Da han så den første hest på en af indhegningerne langs grusvejen op til stutтерiet, blev han klar over, hvor lidt han egentlig vidste. Hesten *gik* og græssede. Faktisk så han på intet tidspunkt hele den eftermiddag en hest, der lå ned. Det måtte være noget, køer gjorde.

Der var ingen mennesker at se. Alligevel prøvede han at blive ved med at se ud, som om han skulle noget bestemt. Han ville ikke risikere at blive opfattet som en tyv eller en anden forbryder uden et lovligt ærinde.

Når man kom nærmere staldbygningerne, kunne man se, at der også var indhegninger med heste på den anden side. På hver gik kun et lille antal heste. Til gengæld var der rigtig mange indhegninger. Han havde talt langt over ti. Det måtte være et kæmpe stutтери, for der var mellem to og fire heste på de fleste indhegninger.

Han havde set et par skimlede heste, men ingen der på nogen måde lignede Tornado. Det var svært at holde skuffelsen tilbage. Nu havde han bevæget sig så langt for et gensyn med sin favorit, og så var han der måske slet ikke.

Der var ikke noget med at vende om, før han havde set efter overalt på stutтерiet. Så han måtte videre med staldene bagefter. Turen skulle ikke være helt forgæves.

Nu nærmede han sig den allersidste indhegning. Der var slet ingen heste i den.

Der lød en sagte vrinsken.

Den gentog sig.

Nazeem så sig omkring, men kunne ikke få øje på nogen hest, der vrinskede.

Nu skete det igen. Som om hesten kaldte på én, den kendte godt.

Dér stod han jo.

Under et stort træ, der kastede en mørk skygge. Det spættede skind faldt perfekt i med skyggen fra den brede trækrone.

Mulen og ørerne vendte i hans retning.

Nu prustede den lidt og rystede nogle fluer af sit kønne hoved.

Der var ingen tvivl om, at det var ham.

Tornado!

Det var underligt, hvis den virkelig genkendte ham. Han havde kun rørt ved den i få sekunder for en uge siden.

Nazeem krydsede ind over den tilgroede grøft, der var mellem grusvejen og Tornados fold.

Han så sig over skulderen. Der var ingen mennesker at se nogen steder. Alligevel var han forberedt på hvert øjeblik at blive jaget væk.

Tornado strakte hals ind under hegnet og nippede til det saftige græs udenfor, samtidig med at den opmærksomt fulgte Nazeem.

Der var ikke noget, som bremsede ham. Hverken angsten for at blive opdaget eller frygt for det store dyr. Han havde aldrig set andre dyr

end hunde, kanariefugle – og rotter - i virkeligheden. Alligevel følte han sig underligt på bølgelængde med den skimlede hingst.

Måske havde de noget til fælles? Tornado og Nazeem. Unge, stærke og nysgerrige på alt omkring dem?

Tornado trak hurtigt hovedet til sig, da Nazeem nåede frem til ham.

Et sekund ærgrede han sig. Nu blev den bange og stak af i stedet for at snakke med ham.

Men den trådte blot et skridt tilbage fra hegnet, for straks derefter at stikke hovedet frem og snuse til Nazeem.

Dyret var varmt. Mulen var utroligt blød og mimrede hele tiden, samtidig med at den følte på hans hånd og underarm.

De spidse ører kørte rundt som en radar, der opfangede den mindste lyd i nærheden.

Hestens varme gjorde også Nazeem varm. Pulsens steg en anelse.....Det føltes godt.

Han ville tættere på sin ny ven; men hegnet var imellem dem.

Helt tæt på kunne han med den ene hånd fortsætte med at stryge mulen og klappe hovedet. Med den anden hånd kunne han nu nå ned langs halsen.

Nazeem så sig grundigt omkring.

Ikke et øje.

Han tog et godt tag i hegnet, steg op og satte sig på den øverste lægte med benene ind mod folden.

Det var jo slet ikke ham, Nazeem fra Upton Park. Men nu sad han her altså!

Tornado trak sig lidt tilbage, men kun nok til at han kunne komme til med sine spidse knæ. Nazeem strøg hånden igennem den korte og kraftige hårpragt, der var sølvgrå som halen.

Som det naturligste i verden vendte Tornado tilbage til sin græsning. Den bevægede sig som en plæneklipper frem langs hegnet, samtidig med at den hele tiden havde et øje på Nazeem.

Han nød blot at sidde og se sin ny ven gøre det, han nu plejede at gøre, selvom Nazeem var der. Hesten måtte være tryk ved ham.

I løbet af nogle få minutter havde Tornado græsset sig tilbage til Nazeem. Den puffede til ham med mulen, som om den ville snakke. Selvom Nazeem strøg den over halsen og gnubbede den på ryggen blev den ved med at puffe.

Hvad vil du sige? Vil du lege eller...?

Med gummiknæ og uden at tænke sig om, gjorde Nazeem for tredje gang noget højst usædvanligt.

Han lænede sig mod hesten, der stod med siden til hegnet. Da den ikke flyttede sig, men blot så tilbage på ham, tog Nazeem mod til sig og svingede det ene ben over hestens ryg.

Han sad på ryggen af en hest! Nice!

Ikke en hvilken som helst hest.

Verdens flotteste væddeløbshingst!

Med majestætisk krummet hals og ører, der strittede fremad, trippede den nu væk fra hegnet.

Nazeem kunne mærke dyrets rygsøjle mellem ballerne og de muskuløse flanker mod indersiden af sine ben, der hang slapt ned langs hestens sider.

Det var den mærkeligste fornemmelse, han nogen sinde havde haft. Han støttede med hænderne mod den store knot dér, hvor halsen sad fast på kroppen, for at holde balancen mens hesten bevægede sig fremad.

Nu var skridtene ikke længere trippende men lange og seje. Det betød, at ryggen svigede noget og var svær at sidde på. Nazeem lænede sig frem og lagde hovedet ned mod Tornados hår, mens han slog armene om halsen, for at holde sig fast.

Det var klogt, for nu sprang Tornado fremad i galop. Det var, som om han krummede sig helt sammen før hvert spring. Vinden fik tårerne frem i øjenkrogene på Nazeem.

Det var farligt.

Man kunne slå sig voldsomt, hvis man skulle falde af undervejs. Alligevel var det en helt fantastisk fornemmelse, at mærke den smidige krop arbejde rytmisk under sig.

Dyret fór rundt langs hele indhegningen og slog undervejs med hals og hoved, som for at sige til Nazeem, at *nu har vi det dejligt*. Den havde vist ikke lavet for meget siden væddeløbet, når den havde så meget energi.

Pludselig bremsede Tornado op og skabte en lille støvsky på den halvtørre fold. Inden Nazeem nåede at rette sig op, havde hesten kastet sig om og var sprunget i en ny galop den anden vej rundt langs hegnet. Sådan legede de nogle minutter, indtil Tornado igen pludselig stoppede op og gav sig til at græsse, som om intet var hændt.

Det skete så pludseligt, at Nazeem langsomt gled frem over halsen og ned på den ene side af hesten. Med et bump landede han halvt siddende halvt liggende på bagdelen. Han følte sig temmelig dum og kiggede ud for at se, om nogen grinede.

Tornado kiggede blot på ham og græssede videre, da han rejste sig op og børstede sine bukser.

Nazeem lænede sig ind til hesten, lagde hovedet mod det sted, hvor han for et øjeblik siden havde siddet og strøg en sidste gang over den flanke, der nu gik som en blæsebælg efter den friske løbetur.

Igen på gummiknæ bevægede Nazeem sig nødtvunget væk fra sin kammerat.

.....

Det var svært at falde i søvn den aften.

Man kunne stadig høre fjernsynet nedenunder.

Det var uvirkeligt: Han lå oven på tæpperne for at komme af med varmen. Alt omkring ham og alle lydene i huset var velkendte; men i eftermiddags havde han i mange minutter galopperet rundt på en fantastisk væddeløbshest.

Han vidste slet ikke, hvordan man red en hest. Alligevel havde han holdt sig fast. Han havde glemt at være bange – bange for det store dyr, bange for at slå sig, bange for at blive opdaget og skældt ud.

Han hørte til på ryggen af den hest. Han, Nazeem fra Upton Park!

Det var for vildt!

Igen og igen gennemgik han rideturen og prøvede at huske hvert eneste af hestens kattespring fremad. Hver en bevægelse og det aftryk, den satte i hans egen krop.

Inden han faldt i søvn, nåede han at tænke over, hvordan han skulle komme tilbage til Tornado.

I morgen var der igen en lad dag i supermarkedet, og derefter var det weekend. Så var Tornado sikkert ude til løb på en eller anden væddeløbsbane. Altså skulle han vente helt til tirsdag.

Uendeligt længe.

.....

Tornado var ikke i sin fold, da Nazeem ville besøge ham den følgende uge.

Skuffelsen bredte sig som en tung sten i maven.

Han så sig omkring. Tornado stod vist heller ikke i en anden indhegning. Nazeem gav sig til at strejfe om på hele stutteriets store område.

Da han nærmede sig staldbygningerne for enden af grusvejen, kunne han høre høje stemmer.

På den anden side af bygningerne lå noget, der lignede en træningsbane. Ikke nær så lang som en rigtig væddeløbsbane, men nok til at man kunne få alt den fart på, man kunne ønske sig.

Han kunne ikke se, hvad der foregik; men stemmerne kom fra en lavning tæt på træningsbanen bag en lille bakke.

Nazeems nysgerrighed drev ham hastigt fremad. På toppen af den lille bakke, kunne han endelig se, hvad der foregik.

Dér var han – Tornado!

To mænd forsøgte at holde ham, mens en jockey forsøgte at komme op på ryggen af ham.

Hingsten var urolig hele tiden – vred sig skiftevis til den ene side og undveg så til den anden. Mændene råbte og bandede. Selvom det

skulle forestille skældud, lød stemmerne alligevel, som om de var nervøse.

Uden at tænke var han snart fremme ved gruppen.

Folkene bemærkede ham overhovedet ikke.

Pludselig fik Tornado øje på ham. Den stoppede op et lille øjeblik og kiggede.

Så forsøgte jockeyen at udnytte situationen til at komme op på ham; men Tornado var straks i bevægelse igen, så rytteren endte på hovedet på den anden side af hesten.

Endnu mere banden:

Fjern dig knægt! Kan du ikke se, at du skræmmer hesten!

Men det var helt tydeligt, at Tornado nu søgte frem til ham. Nazeem tog sig sammen og bevægede sig forfra hen mod sin ny ven. Han strakte den flade hånd frem, så Tornado kunne snuse til ham på afstand.

Mændene blev ufrivilligt trukket med af det bomstærke dyr. Den forslåede og irriterede jockey fulgte efter.

Tornado hvilede hovedet mod Nazeems bryst, så han kunne gubbe det og stryge den krummede hals.

Imens Nazeem distraherede Tornado, gjorde jockeyen et nyt forsøg på at bestige hesten for at gennemføre dagens træning. Så længe Nazeem havde fast i den, gik det fint. Men jockeyen rykkede utålmodigt tøjlen ud af hænderne på ham for at dreje hesten omkring og bevæge sig tilbage på banen.

Hesten var uvillig og igen urolig. Den lod sig kun nødtvunget drive fremad, fordi jockeyen skridt for skridt tvang den med kraftige hug i siderne. Han brugte flittigt den korte pisk over hestens bagdel skiftevis på den ene og den anden side.

Tornado skummede på halsen og kastede hovedet fra side til side med ører, der lå fladt bagud. Jockeyen skældte ud. Pludselig gjorde Tornadoen uventet omkring med det resultat, at den spinkle jockey, der sad så højt på hestens ryg, gled ned af dyret.

Han spyttede og tørrede sig over munden med bagsiden af hånden, da han igen var på benene: *Den er komplet umulig! Vi kan lige så godt sende den på slagteriet med det samme!*

Måske ville det hjælpe, hvis jeg prøvede først.....

Nazeem hørte sin egen stemme blande sig.

Ha!! Hvad forskel skulle det dog gøre? Du er måske hestehvisker med tag på skøre heste? Kan du overhovedet ride?

De andre mænd blandede sig i koret:

Du må ikke være rigtig klog.

Er du klar over, at det er en af landets fineste fuldblodshingste, og Stephen er en af landets bedste jockeys?

Du ville risikere at slå dig ihjel, hvis du fik lov.

Jeg har redet ham før. Jeg kan godt.....og jeg tør også godt.

Det var ikke videre klogt, men nu var det sagt!

Mændene så vantro på ham. Nazeem måtte tøvende fortælle, hvordan han havde stoppet Tornados flugt på Kempton Park for et par uger siden. Efterhånden fik de også ud af ham, hvordan han havde tordnet lykkeligt rundt med Tornado i sidste uge.

De mumlede og rystede på hovedet, men jockeyen trak på skuldrene:

Lad da bare drengen prøve.

Hesten er håbløs. Det værste, der kan ske er jo, at hans slår sig fordærvet – og så har han selv bedt om det!

Sådan blev det.

Den ene af de to mænd holdt hingsten, mens den anden hjalp Nazeem op. Jockeyen stod med korslagte arme og tværede i støvet med sin støvlesnude.

Nazeem nåede dårligt at undre sig over, hvordan det var at sidde på den lille sadel, der nu lå på hestens ryg, eller at glæde sig over, at den havde et hovedtøj på, så han havde noget at støtte sig på.

Imens Nazeem prøvede at finde sig til rette, trippede Tornado arbejdsvilligt hen mod banens græstæppe.

Nu lagde hingsten sig voldsomt fremad på tøjlen og krummede ryggen i det første galopspring. Uvilkårligt tvang det Nazeem op at stå i stignøjlerne.

Han lænede sig fremad for at få ordentlig fat i tøjlerne; men det tolkede dyret blot som et signal om at øge farten.

De var allerede langt fra de undrende mænd. Nazeem skimtede dem ud af øjenkrogen, mens Tornado lænede sig indad i banens første sving.

Selvom Tornado tydeligvis ikke ydede sit maksimale, pressede vinden alligevel tårer ud af øjenkrogene på Nazeem. Han kneb øjnene sammen og forsøgte at orientere sig i takt med, at de hastigt tilbagelegde den første banerunde.

Nazeem droppede sine forsøg på at styre Tornado. Han holdt primært tøjlerne for selv at holde balancen. De første ujævne bevægelser havde fået ham til at støtte med knæene ind mod dyrets ryg.

Nu strøg de for første gang forbi de tre efterladte mænd, der blot stirrede tavse efter dem.

Tornado havde tilsyneladende masser af energi. Nazeem havde fundet en rytme i forhold til Tornados smidige ryg, så han tømte hovedet og nød turen.

Efter tre runder kunne han mærke, at der faldt mere ro over Tornado, så han tænkte, at han hellere måtte forsøge at dirigere hesten hen til mændene næste gang, de nærmede sig.

Det lykkedes også næsten uden indsats fra Nazeems side.

Tornado stillede sig roligt med fremadhængende hoved, så Nazeem kunne lade sig glide ned fra dens ryg. Knæene slog mod hinanden. Både fordi han var kommet til at tænke på risikoen og af simpel træthed.

Det var som.....

Jamen, det var jo ikke noget træningspas – snarere en spadseretur i parken.

Det var jockeyen, som surt kommenterede Nazeems bedrift.

De trak af med dyret, mens Nazeem humpede efter dem og forsøgte at rette sig ud igen efter den overjordiske oplevelse.

Tornado gik villigt med, idet den svingede afslappet med halsen og med mellemrum kiggede bagud som for at se, om han stadig fulgte med dem.

Hvorfor vidste Nazeem ikke; men det gjorde han.

Tilbage ved staldbygningerne trak mændene hesten ind i en af dem. De tog seletøjet af ham og førte derefter Tornado hen til en plads, hvor han blev skyllet over med lunkent vand. Herefter tørrede de hans blanke skind med gamle frottéhåndklæder.

Nazeem fik lov at gøre arbejdet færdigt, hvorefter han trak Tornado ud på en nærliggende indhegning.

Da han var på vej væk, råbte den ene af mændene:

Hvad hedder du egentlig?

Har du en mobil?

.....

Nazeem spejdede sløvt efter de pæne forstadshuse, der begyndte at glide forbi det duggede togvindue.

Det var uendelig lang tid siden den sommerdag, han første gang havde redet Tornado på træningsbanen.

Nu var det mørkt, koldt og vådt. Det var en hård tjans at gå turen fra stationen til stutieriet tidligt om morgenen. Så var det nemmere at holde varmen i stalden, som blev opvarmet af de store dyrs dampende kroppe.

I årets løb var hans egen krop blevet hård og udholdende af de mange timers staldarbejde.

Når vækkeuret ringede, kunne det godt være surt; men når han hen på eftermiddagen var på vej hjem i toget, var Nazeem ikke i tvivl om, at han havde valgt rigtigt. Det føltes bare helt rigtigt at sidde på ryggen af de varmblodede heste. De var stærke, elegante og hurtige. Nogle af dem også udholdende. Alle fik de hans eget blod til at rulle raskere.

Helt ufarligt var det ikke. Det gav stof til gode historier hjemme i gaden.

Kombinationen af det tunge staldarbejde med drømmeturene på træningsbanen gav en varm og træt fornemmelse i kroppen, når arbejdsdagen var slut.

I stalden var tonen hård og kontant; men den ene af mændene fra sommerens episode, Mr. Thompson var blevet hans beskytter. Han var trænerens fortrolige, og han kunne se, at Nazeem havde talent. Hans forhold til Tornado var helt specielt; men han havde også fået et godt tag på de andre heste, som han motionerede.

Alt i alt var det Nazeems fordel, at det afgørende i stalden ikke var, hvem man var, men hvad man gjorde. Det betød, at den daglige omgang med de andre stalddrenge, jockeys, trænere og hesteejere var ok.

Næste station er...Upton Park.

Der var ikke mange, som stod af på hans station. Til gengæld stod der flere på perronen for at komme med ind mod byen.

Det var stadig som en drøm at tænke på den søndag, hvor han var blevet ringet op af Mr. Thompson, der havde tilbudt ham jobbet som stald dreng og måske jockeyelev. Diskussionerne med hans far og mor havde været lange og havde næsten helt taget modet fra ham.

Hans mor var bange for, at han skulle komme til skade, og hans far ville, at han skulle have en handelsuddannelse. I sidste ende var det lykkedes ham at overtale dem til, at han holdt pause med skolen for at prøve lykken på stutieriet.

Bare det at slippe for skolen i et år, var det hele værd!

Ingen lektier og ingen eksaminer. Masser af hårdt - og farligt - praktisk arbejde og ingen tørre lærebøger. Det gav et helt andet forhold til kammeraterne i gaden. Nu var Nazeem toppen.

De andre misundte ham, at han slap ud af skolen. Det kan godt være, de drillede med hans aparte liv med heste på landet; men de havde nu respekt for, at Nazeem kunne tumle de store dyr og for farten og spændingen. Der var anderledes respekt i dag.

Heey Nazeem, hvor er du blevet en flot fyr!

Hey Laura, pas nu godt på, at ikke nogen kommer til at træde på den lille vovse.

.....

Nazeem! Kom lige herind, når du har stillet Wonderboy på plads.

Uh, hvad ville træneren ham? Havde han glemt noget, eller gjort noget galt tidligere på dagen? De seneste par dage?.....I sidste uge?

Det var svært at regne ud, for træneren så altid sur ud. Blot ikke når hesteejerne var i stalden. Så var der bare smil og venlige bemærkninger til alle.

Nogle gange fik man skældud uden nogen særlig grund. Bare fordi et eller andet havde drillet træneren.

Hvis du vil have en plads som jockeyelev, må du snart til at gøre dig fortjent til det. Du har næsten været her et år og kan alle staldrutinerne – men hvad mere? Vi kan ikke blive ved med bare at have dig gående i stalden.

Han skoddede den ene cigaret og tændte den næste, inden han gik videre.

Er der mere i dig? Jah, du har meget godt tag på Tornado; men ingen jockey kan nøjes med at føre én hest frem til snoren. Man skal kunne få det bedste frem i de fleste for at være værdifuld for sin stald.

Har du det i dig? Vil du virkelig frem?

Det var ikke nemt at få et ord indført, så Nazeem nøjedes med at nikke ihærdigt med store, alvorlige øjne.

Stephen har fået andre heste at ride, så vi får brug for én, der kan gøre Tornado klar til Derbyet. Hvis du kan det – ved siden af at gøre Wonderboy, My Donna og Miss B klar til forårets løb, så kan vi snakke om, at du starter som elev efter sommerferien.

Ok?

Sygt nice!

Fedt! Når hans forældre fik det her at vide.

.....

Så fulgte et benhårdt forår. Nazeem måtte flytte ud på stutleriet for at få det hele til at hænge sammen. Fra tidlig morgen til op ad formiddagen skulle hestene røres. Specielt Tornado skulle have meget opmærksomhed.

Fra middag og resten af dagen stod den på staldarbejde, pleje af seletøj, reparation af indhegninger og så videre. Bosserne kunne altid finde på mere.

Det var ikke et problem for Nazeem at give Tornado den nødvendige opmærksomhed.

Det var altid den tid på dagen, han så frem til. Nogle gange var Tornado også besværlig for ham, nu hvor han også krævede noget af den. Alligevel var der en særlig forbindelse mellem de to, som var sliddet værd.

Tornado blev stærkere og stærkere, og der gik længere imellem, at han gik i baglås, nu hvor Nazeem red ham.

Træneren havde ikke tid til at tage sig af dem. Han koncentrerede sig om de rigtige jockeys, mens Mr. Thompson tog sig af elever og aspiranter - herunder Nazeem.

Den arbejdsdeling passede Nazeem fint.

Mr. Thompson kunne få ham til at give det sidste i sig hver dag. Han knoklede, så han jævnlige blev fundet sovende på et par halmballer i stalden. Han nåede ikke engang op i seng efter dagens indsats.

.....

Mr. Thompson! Se engang Tornado....

Ja, ja han er køn, er han.

Jamen, Mr. Thompson kan De da ikke se, at der er noget galt?

Joh, han æder ikke så meget mere, når han er på græs. Det er altså ret normalt, når en varmlods kommer i rigtig god træning. Så bliver den lidt sværere at holde i god stand.

Han halter!!

Den ældre mand kneb øjnene ekstra sammen og lagde hovedet lidt på skrå.

Vi må hellere kigge ham efter i benene en ekstra gang.

Nazeem gik hastigt og alligevel lidt tøvende foran sin læremester over til hingstens fold.

Mr. Thompson strøg rutinemæssigt hesten ned over halsen og brystkassen, idet han forsigtigt løftede det højre forben.

Uha, ja! Der er ikke så megen tvivl. Se her!

Hjælpetræneren pegede med en beskidt finger på et sted inde i væddeløberens spinkle hov.

Sådan ser en hovbyld ud. Den kan han ikke gå på. Vi må have fat i dyrlægen til i morgen.

Hvad betyder det? Er han så klar igen?

Ja, selvfølgelig bliver han klar, men måske skal han først have en antibiotika kur, og så skal han have ro helt op til en uge...

Jamen, det går jo ikke, hvis vi skal blive klar til Derbyet. Der er kun tre uger til!

Katastrofe!

Det var stort set det værste tidspunkt, at det kunne ske. Nazeem var mange gange vågnet efter et mareridt, hvor han havde drømt, at Tornado var blevet skadet.

Én gang var den i hans drømme løbet i et elektrisk hegn, så den skulle sys. En anden gang var den kommet op at slås med en anden hest, som havde sparket den i hovedet.

Nu skete det så i virkeligheden. En dum byld i en hov skulle forhindre dem i at nå deres mål!

.....

Ganske rigtigt.

Smeden skar hurtigt bylden op og rensede hoven; men dyrlægen dømte dem til en uges penicillinkur kombineret med streng ro i samme periode.

Nazeem var ved at flippe helt ud.

Han pressede utålmodigt de andre heste.

Han kom op at skændes med de andre i stalden. Jockeyer og stald-drenge. Det kom ud på ét.

Resten af tiden hang han ud ved Tornados fold. Han kunne sidde i timer på hegnet og småsnakke med sin ven.

En af dagene kom Mr. Thompson over til dem.

Du må lære at tackle den slags uheld. Det er en del af at arbejde med levende væsener. Man må altid være forberedt på, at de højere magter kommer på tværs, selvom du yder dit bedste. Det er for at prøve dig og styrke dig.

Hvordan kan det styrke én, at noget driller?

Det minder os om, at der er noget, som er større end os. Det kan lære os at være lidt ydmyge.

Jeg vil rigtig gerne være ydmyg, Mr. Thompson. Jeg ønsker mig bare for alt i verden at få lov til at ride det Derby. Tornado er en fantastisk væddeløber, og jeg kan få ham til at vise det. Min familie bliver rigtig stolt, hvis vi klarer os.

Kan man ikke gøre bare lidt mere end at være ydmyg, Mr. Thompson?!

Man kan mentaltræne....

Mentaltræne??

De rigtig store atleter bruger en god del af deres tid til at forberede sig mentalt. Man kan ride løbet inde i hovedet og se for sig i detaljer, hvordan man vil ride, så man vinder. Man forestiller sig banen, vinderen, de andre heste og ryttere, støjen fra tilskuerpladserne og så videre.

Jeg vil gerne 'mentaltræne' indtil Tornado bliver klar. Men hvordan skal jeg kunne mentaltræne, når jeg aldrig har redet et løb og aldrig har været i Ascot?

Mr. Thompson?

Hjælpetræneren så eftertænksomt frem for sig.

Sådan skete det, at Nazeem blev ansat som jockeyelev den 1. juni. Der var godt to uger til det store løb og tre dage til, at Tornado igen kunne begynde at træne.

Samme dag red han sit første rigtige væddeløb.

Det var chokerende – og berusende.

Nok havde der været konkurrence under træningen, men larmen og tumlen i et rigtigt felt var noget helt andet. For ikke at tale om larmen på tribunen. Heldigvis var det uden for hørevidde under halvdel af løbet. Når man nærmede sig opløbet, var støjen bare med til, at man gav alt, hvad man havde i sig.

Om mandagen tog Mr. Thompson ham med til Ascot, så han kunne se den rigtige bane. Han lod Nazeem 'ride' banen igennem hele eftermiddagen. Selv sad han op ad barrieren og småsov. Ind imellem klukkede han ved synet af den spinkle unge mand, der 'ride-ride-rankede' for sig selv hen over den saftiggrønne bane den ene gang efter den anden, mens han skulede ud til højre og venstre.

Man kunne se, at han ville huske hver eneste lille detalje hele vejen rundt.

Mentaltræning der ville noget!

.....

Endelig kom den dag, hvor Tornado måtte træne igen. Både han og Nazeem eksploderede af indespærret energi den morgen på træningsbanen.

Flot-flot! Begge to.

Hvad var tiden Mr. Thompson?

Den var god....

Sig det nu!

I mangler endnu 20 sekunder, men der er også 12 dage endnu!

20 sekunder!!

Hvorfor siger De så, at det er flot?! Vi når det aldrig! Vi bliver til grin!

Brug hovedet, min dreng! Hovedet – du ved nok...

Den svære mand kiggede over brillerne og stak sigende en pegefinger ind i tindingen under sin kasket.

.....

Nazeem var stolt, men følte sig også latterlig.

Det var kun anden gang, han havde staldens jersey på. Skarlagentrøje med sorte ruder i et mønster ned over ryggen.

Han så åndsvag ud i det kostume, og han ville helst undgå at hans forældre så ham i det, indtil løbet var afgjort.

Oven i det hele var han stresset. De andre jockeys og deres heste så frygtindgydende ud. De virkede overbevisende og sejrssikre.

Det havde de også al mulig grund til. De havde alle mange sejre bag sig. Det nærmeste han selv kunne præstere var en 5. plads i et ubetydeligt løb sidste weekend på en almindelig hest.

Nazeem var på vej hen til stalden, hvor Tornado blev gjort klar til løbet. Det viste sig, at det var den tynde pige fra sidste år, der tog sig af ham. Han havde ikke set hende siden.

Hej Nazeem! Så skulle han være klar til dig.

Okay.

Min far siger, at han stoler på dig. Du skal nok få Tornado til at vise sig fra sin bedste side.

Træneren havde ikke selv sagt noget til ham om, hvad han forventede. Det havde han alt for travlt til. Mr. Thompson havde heller ikke. Han havde blot dunket ham i ryggen og sagt, at han skulle gå ud og sparke røv.....

Han virker så sløv i dag. Jeg er bange for, at der slet ikke er noget tilbage i ham efter al den træning oven på hovbylden.

Det går sikkert fint. Du har jo et særligt tag på ham. Det så jeg sidste år.

I skal ikke regne med noget særligt.

Nazeem havde det meget mærkeligt. Det dunkede i tindingerne, hans mund var som en ørken, og knæene var igen af gummi.

Mest af alt havde han lyst til at give trænerens datter tøjlen og løbe langt væk for at gemme sig. Det ville blive så pinligt....

...Du ser for resten ret flot ud i din jersey!

Tornado puffede ham i brystet med mulen, lige før han steg op og lod den unge pige trække sig frem til paddock'en.

.....

Der var en ganske særlig stemning i paddocken. Helt anderledes, når man var der på ryggen af en væddeløbshest, end når man bare var tilskuer og skulle vælge en hest at spille på.

Alle deltagere i løbet blev ledsaget ned til selve væddeløbsbanen af en anden rytter, vistnok unge piger fra en nærliggende rideklub på nogle rolige heste. De andre jockeys lavede sjov med pigerne og spillede vældig 'ovenpå'.

På vej ud af paddocken havde Nazeem fået øje på Mr. Thompson. Han havde bowlerhat på i dagens anledning. I hattebåndet havde han stukket en lotteriseddel fra totalisatoren, hvor man tydeligt kunne se, at han havde spillet på nr. 2 som vinder.

Det var Tornado og Nazeem.

Da de passerede, havde Mr. Thompson blot stukket pegefingern i tindingen og blinket.

Nazeem pjattede ikke med sin ledsagerytter. For hans indre blik kørte filmen med væddeløbet allerede.

På deres korte galop hen til startvognen kunne man tydeligt se, hvor anspændt Nazeem var. Tornado virkede nærmest, som om den ikke orkede at galoppere hele vejen.

Starteren havde ikke svært ved at trække ham ind i startboksen.

I takt med at de øvrige ryttere og heste kom på plads blev det tydeligere, at alle var sat op til noget særligt.

Jamen er det ikke Tornado? Den ser lidt sløv ud i dag. Den plejer da ellers nok at kunne lave noget ballade i startboksen.

Tilsyneladende var alt roligt; men imellem jockey'erne var luften elektrisk. Man overså bevidst hinanden og koncentrerede sig om sin hest, trækkeren og ejerne, der typisk stod inde i midten af banen og soled sig i blikkene fra de mange tilskuere. De skulle i hvert fald have indtryk af, at de havde valgt helt rigtigt, da de lod deres stald træne netop denne hest.

.....

Visse erfarne spillere venter med at spille, til de har set hestene galoppere fra opløbsområdet og hen til startboksene. Der var nok ikke mange af dem, der ville have sat deres penge på nr. 2. En hest af god afstamning, som ikke havde præsteret nogen resultater endnu og en totalt uerfaren jockeyelev.

Jockeyen i boks nr. 3 'kom til' at give Tornado et svirp bagi med sin pisk.

Ups! Det må du undskylde! Hvem er du for resten, stump?

Det finder du nok ud af. Jeg hedder Nazeem.

Hele startvognen dirrede, da startskuddet lød, og de tolv låger samtidigt smækkede op.

Tornado var som forvandlet.

Da først de øvrige heste og ryttere var ude af boksene, og man kunne mærke hovenes rasende gungren mod den fjedrende græsbane, kom han til live.

Hingstens krop spændtes som en stålfjeder og svulmede under Nazeem, før den eksploderede i et kæmpespring frem fra boksen. Synet af de øvrige jockeys blafrende jerseys og lyden af deres sammenbidte råb havde gjort sin virkning.

Ja, sådan Tornado! Kom, vi lægger os på hjul. Lad dem bare lave arbejdet i starten.

Nazeems indre film kørte, som om han så den for 12. gang.

De lå i bagerste del af feltet med fuld udsigt til de øvrige rytteres rygge og hestenes ben, der gik som trommestikker. Græstotter føg om Nazeems ører; men han ænsede dem ikke.

Da de kom ind i det første sving, havde en flot rød hingst og en sort hoppe lagt sig i spidsen med god afstand ned til det felt, hvor Nazeem og Tornado udgjorde bagtroppen.

På langsiden modsat tribunerne kunne de rigtig strække ud.

Det var som om tiden stod stille. Nazeem fik gåsehud.

Tornado nød det også.

Nazeem kunne høre hans åndedrag. Lungerne gik som store blæsebælge. Der var ingen forkerte lyde. Kun den hule lyd af hestens kæmpe lunger, der regelmæssigt fyldtes og tømtes i takt med galop-springene hen over banen.

Uden at Nazeem rigtig havde lagt mærke til det, var de efterhånden nået ganske tæt på feltet. Nazeem skiftede vægten til venstre ben for at styre uden om hestene foran.

Nu så den yderste rytter sig tilbage og opdagede deres angreb. Det var nummer 3 igen. Han kastede sin hest hårdt til venstre og spærrede deres vej fremad. Nazeem gjorde det samme; men den næste rytter foran gjorde som nummer 3. Nu var der pludselig lang vej uden om feltet.

Feltet var på vej ind i svinget før det lange opløb foran tribunerne.

Et par heste var faldet bagud efter Tornado. Nu faldt den inderste hest i svinget også lidt tilbage. Pludselig var der en lille åbning i den del af feltet, som var nærmest rækværket ind mod midten af banen.

Tornado og Nazeem fik øje på det samtidig. De kastede sig straks mod højre og pressede sig ind i hullet.

Hov, din amatør! Hvad bilder du dig ind?

Nazeems venstre ben lå nu lige op ad den nærmeste rytters højre ben. Han var vist kommet til at skubbe lidt i sit forsøg på at kile sig og Tornado ind i det lille mellemrum.

Nu var det sidemanden, der pressede sig ind mod ham lidt bagfra, så hans højre støvlesnude kom ind under Nazeems venstre hæl. Idet rytteren ved siden af øgede hastigheden en anelse, fik han Nazeem til at miste balancen, så han var ved at falde ud over Tornados højre skulder.

Nazeem kæmpede for at genvinde balancen.

Samtidig øgede Tornado sin hastighed en smule. Det reddede Nazeem.

Nu passerede de en lille sort hoppe, der hastigt faldt tilbage langs det inderste rækværk.

Det var hoppen, som havde lagt sig forrest i feltet fra starten!

Op ad langsiden var det som om Tornado havde fået nye kræfter.

Feltet var blevet mere spredt, så Tornado og Nazeem sprang fremad i deres egen takt, der var både en anelse hurtigere og mere glidende end de andres.

De nærmede sig flagene langs banen og støjede fra højtalerne og menneskemængden foran tribunerne.

Nazeem ænsede det ikke. Det var som om larmen kom igennem en tragt, der gjorde lyden helt tynd.

Én for én halede de ind på og passerede hestene foran dem. Som om de andre stod stille, selvom hestene svedte og jockey'erne bandede og råbte.

Fantastisk Tornado! Vi smadrer dem.

Bliv ved! Bliv ved!

Nazeem bøjede knæene lidt, så han kun svævede nogle få centimeter over sadlen samtidig med at han strakte armene længere frem, så tøjlerne var helt løse.

Kom så Tornado! Spark nu røv!

De passerede endnu en hest og fortsatte i hidsige spring på jagt efter den næste.

Så var den også passeret. En stor rød hest med en jockey i gul og grøn jersey...

Hov!

Der var ikke flere at indhente. Græsbanen lå åben foran dem.

I samme nu passerede de mållinien.

Speakeren i højtaleren skreg deres navne af sine lungers fulde kraft. Mens de galopperede af, vendte lyden fra tribunerne og forpladsen tilbage.

En gigantisk larm fulgte dem.

Nazeem viste ikke rigtigt, hvad de skulle stille op, så de fortsatte med ride frem over den øde bane rundt i det næste sving.

Så fik han øje på Mr. Thompson.

Han gik ned i en lavning på indersiden af banen. Han førte hånden til hatten og vinkede energisk med et eller andet.

Et spillelod med nr. 2 på!

Knægt kom herover!!

I skal ud til vejning.

*Jeg vidste det! Jeg vidste, at I kunne. Men ikke så overbevisende.
Det var jo fantastisk!*

Langsomt gik det op for Nazeem, at Tornado og han havde vundet selve Derbyet!

Eventyrligt. Det var aldrig før sket for en så ung jockey – og så endda kun en elev.

Et par alvorligt udseende betjente til hest sluttede sig til dem på hver side. De skulle sikre, at der ikke blev lavet numre på vej til vejningen.

Mr. Thompson overtog nu tøjlerne, så Nazeem kunne slappe af.

Det kan godt være, De troede på det; men jeg havde aldrig troet, at vi kunne nå at blive i form til det. Slet ikke efter den hovbyld.

Det er ikke det vigtigste min dreng. Det vigtigste er, at du har trænet og redet med hovedet. Det har Tornado fået respekt for. Skal man overvinde noget, som er meget stærkere end sig selv, må man bruge hovedet før musklerne...

De passerede nu under banen i en tunnel.

For den anden ende kunne han se nogle skikkelser vinke og hoppe op og ned. Det var den tynde pige og hans egen mor og far, der stormede dem i møde.